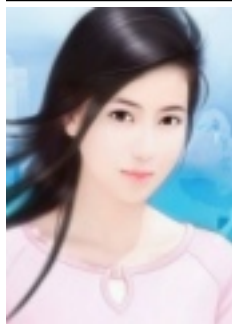

Bẻ Em Không Thương Lượng

Contents

Bẻ Em Không Thương Lượng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	47
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	58
21. Chương 21	60
22. Chương 22	63
23. Chương 23	66
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	77
27. Chương 27	81
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	94
32. Chương 32	97
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	106
36. Chương 36	111
37. Chương 37	114
38. Chương 38	117
39. Chương 39: Kết Thúc	120
40. Chương 40: Ngoại Truyện: Ngựa Thần Lướt Gió Tung Mây	121

Bể Em Không Thương Lượng

Giới thiệu

Người em dễ thương tại sao lại không trêu chọc chứ. . . Càng nhìn thì cậu con trai cứ giống con gái!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-em-khong-thuong-luong>

1. Chương 1

Trần Việt vừa thất tình xong, sở dĩ dùng đến chữ “vừa”, đó là bởi vì số lần cô thất tình thực sự là quá nhiều rồi, chia đều mỗi tháng hai lần, cái này cũng không đại biểu cô đang chơi trò chơi tình yêu, chỉ là mỗi lần cô rất chân thành bắt đầu, lại bị vứt bỏ một cách vô tình, về nguyên nhân, đến nay cô vẫn không nghĩ ra, nếu như nghĩ ra, cũng không tiếp tục thất tình nữa rồi.

Điều kiện của cô không tồi a, tốt xấu gì cũng coi như là bà chủ xí nghiệp nhỏ, muốn tương mạo có tương mạo, muốn tài vận có tài vận, làm sao lại rơi vào tình trạng thất tình? Không nghĩ ra!

Cho nên mỗi lần thất tình, cô đều chạy tới quán rượu, lúc này đây cũng không ngoại lệ, bởi vì không muốn uống rượu giải sầu, cho nên tìm đến Lam Giai Vi, kết quả người này từ đầu đến cuối mắng cô không ra gì, cảm tình nhược trí, năng lực luyện ái kém, ở chung là không thể, Lam Giai Vi nếu như có thể..., cũng không giống như chó Nhật đi theo bên người một phụ nữ khác đã hơn một năm, đến nay vẫn là tương lai xa vời.

Vẫn còn dám ở chỗ này mang đạo lý ra để dạy dỗ cô, thực sự gặp quỷ!

Nhưng cô ấy giáo huấn cũng có lý, cho nên cô một lời cũng không thể nói lại, tiếp tục buồn bực uống rượu, quyết định không say không nghỉ.

Lam Giai Vi thực sự cảm thấy mình thực sự quá quan tâm, quá vĩ đại rồi, bị Trần Việt kéo đi uống rượu giải sầu, sau khi cô uống rượu còn có lòng tốt giúp cô thuê phòng khách sạn gần đó, (bởi vì tên này sống chết cũng không chịu về nhà) còn cẩn thận giúp cô thay quần áo ngủ thoải mái.

Chỉ tuyệt đối không nghĩ tới chính là cô tiếp tục có lòng giúp con ma men đi mua giải rượu trở về, Trần Việt lại đóng cửa không cho cô vào, cái này... cử chỉ này quả thật là táng tận lương tâm, vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ân, lòng lang dạ sói...

Cô tính đứng ở cửa ra vào mắng suốt đêm, người say mộng kia cũng sẽ không đứng dậy mở cửa cho cô, hay là trở về tìm Khả Tình chơi, nhưng mà đã quá trễ như vậy, Khả Tình có chịu mở cửa cho cô hay không cũng không biết.

Chỉ là, cô nhớ rõ ràng cô đi ra ngoài chỉ tiện tay đóng cửa, cũng không khóa cửa, sao người say như bần nhào kia lại có thể tự mình dậy đóng cửa, thật là quỷ dị!

Cảnh Nhiên càng nghĩ càng bực bội, tuy hôm nay là sinh nhật hần, không nên vượt qua trong tâm tình bực bội, nhưng hần chính là không nhận được tiếp tục bực bội! Người khác sinh nhật không phải đều được mời cơm, sau đó vui mừng nhận quà mừng đầy sao? Vì sao sinh nhật của hần, hần lại phải bỏ tiền mời cơm,

bỏ tiền mời KTV! Hơn nữa vượt qua tận hứng lại là bọn người vô lương tâm tự xưng là anh em của hần a! Không phải hần keo kiệt, thực sự là rất làm cho hần buồn bực, tiền dư tháng này của hần đều ở trong dự tính, vừa vặn lúc trước kiếm đủ có thể mua notebook cho Cảnh Mân, kết quả sinh nhật không giống như bình thường làm cho không có, hần thề, từ nay về sau đều không làm sinh nhật nữa.

Bất quá coi như đám gia hỏa còn có lương tâm, biết rõ hần đã lâu không có bạn gái, gần đây càng có dấu hiệu chưa thỏa mãn dục vọng, kiếm đủ tiền thuê một gian phòng xa hoa tại khách sạn 5 sao cho hần, nghe nói bên trong có “gặp gỡ màu hồng phấn” đang chờ hần.

Giúp hần tìm kĩ nữ thì cứ việc nói thẳng, còn có vẻ nhe nhả nói cái gì “gặp gỡ màu hồng phấn”, rõ ràng là đang kiểm tra năng lực nổi da gà chống lạnh của hần. Tuy nói hần đối với việc này ngược lại ít hứng thú, nhưng đã bỏ tiền, vậy không thể lãng phí một cách vô ích, bình thường đều bị đám tiểu tử kia làm thịt quen, khó được có một lần làm thịt trở lại, sao có thể bỏ qua!

Hần đối với phụ nữ gần đây đều có chọn lựa rất kỹ, nếu như “gặp gỡ màu hồng phấn” kia không hợp khẩu vị của hần, có thể trả hàng hay không?

Phòng 906, chính là chỗ này rồi, móc ra cái chìa khóa, lại phát hiện cửa rõ ràng không khóa! Người đã ở bên trong sao? Lúc này trong nội tâm Cảnh Nhiên ít nhiều vẫn cảm thấy không xác định, rốt cuộc có nên đi vào hay không? Tính xem người trước một chút rồi tính sau, nếu có không hợp với ý hần, bỏ đi cũng không muộn.

Cho nên khi hần nhìn vào trong phòng, trên giường King Size có một cô gái dáng người thon dài mảnh khảnh nằm thì tâm tình lập tức nhẹ nhàng bay bổng, sướng đến ứa nước bọt.

Đám tiểu tử kia thật hiểu rõ hần, cô nàng này, thật đúng là vượt qua khẩu vị của hần.

Mông lung, Trần Việt cảm thấy hít thở không thông có chút trầm trọng giống như có người ở trên người cô làm loạn, sẽ là ai chứ? Linh Tử sao? Cô không phải hôm nay mới cho cô một tát, kêu khóc nói yêu cô là sai lầm, sau đó cũng rời đi không quay đầu lại, vậy bây giờ sao lại còn nhiệt tình như lửa ghé vào trên người cô như vậy?

Nhưng mà thật đúng là vô cùng thoải mái, đầu lưỡi muốn chết tại trên người cô chậm rãi chạy, lướt qua từng điểm mẫn cảm trên thân thể, làm cô thoải mái đến nổi da gà, lão Thiên, trên thân thể cô vẫn còn có nhiều điểm mẫn cảm mà cô không biết như vậy sao?

Ừ...Ừ... xuống một chút nữa, xuống một chút nữa, sáng khoái a, đầu lưỡi quả thực chính là một máy rada dò xét, đòi hỏi cô như lòng bàn tay.

Mơ hồ, Trần Việt cố gắng nâng tay lên như muốn sờ đối phương, tốt xấu cô cũng là T (đam mỹ là công, GL là T, tóm lại chị ấy ở trên =]], sao có thể làm cho phụ nữ chủ động đây, tiểu bảo bối, chị đến thương cưng.

Tầm mắt mông lung, phát hiện có điểm gì là lạ, sao dáng người cao lớn như vậy? Tuy cô không ngại đối phương lớn lên rắn chắc, nhưng rắn chắc đến ngoại hạng a! Chỗ ngón tay, đều cứng ngắc buộc buộc, véo thế nào, đây tuyệt đối không phải Linh Tử xinh đẹp lung linh, chẳng lẽ là Lam Giai Vi thấy cô thất tình, tìm bạn đến an ủi cô?

Vậy cũng hơi quá đáng, rõ ràng tìm mặt hàng như vậy đến ứng phó cô!

Cắn một cái đều cảm thấy hàm răng đau, hơn nữa sờ soạng nửa ngày, trước ngực đối phương so với đường băng máy bay còn đều hơn!! Hay không phải phụ nữ, dựa dựa dựa vào...Cô muốn trả hàng, nào có người lên giường cư nhiên còn mang gậy gộc phòng thân, thật coi cô là lưu manh a! Đừng tưởng rằng thừa dịp cô uống rượu say có thể lừa dối cô.

Lúc này Cảnh Nhiên đúng là đầu đầy mồ hôi nóng, muốn chết, cô nàng này nhìn say như chết, sao lại đột nhiên giống như con khỉ nhỏ động tình, vừa sờ vừa bóp vừa cắn hần, bộc lộ hung mãnh muốn đem hần ăn vào bụng.

Bất quá đám gia hỏa kia cũng thiệt là, cho hần phụ nữ hưởng thụ, nên tỉ mỉ chọn lựa phụ nữ tốt mới đúng, lại tìm một con ma men cho hần, nhìn xem, hần còn chưa chính thức lên ngựa, liền mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, thực sự chờ một chút cũng không còn khí lực làm đến cuối cùng.

Nhìn xem, nhìn xem, cứ nhiên còn không biết khâu hồ bắt lấy thịt lớn phía dưới của hân không tha một mực dùng sức kéo, người phụ nữ này là chuẩn bị giặt hân xuống sao? Bạo lực như vậy! Nếu không xem diện mạo cô quá hợp khẩu vị của hân, đã sớm đem đá cô xuống giường rồi, đâu khiến phiến cô gây sóng gió trên giường!

Không để ý tới, hân thực sự không chịu nổi, trực tiếp vác súng ra trận. Cùng một con quỷ say đùa giỡn cái gì trước, quả thực là lãng phí tâm tình.

Nghĩ là làm, hai tay Cảnh Nhiên vừa dùng sức, đem cô gái động như con khỉ này cố định trên giường, sau đó ngăn chặn cô, động thân một cái, cứ như vậy xông vào, sau đó, đầu hân như có vài tấn thuốc nổ đồng thời nổ tung ở bên trong! Oanh~~ lão Thiên, thần a, Thượng đế a, chân chủ a, bên trong người phụ nữ này rõ ràng chặt đến như vậy, tuy không phải tẩm thân xử nữ, nhưng lại chặt đến không bình thường a! Cũng chặt đến làm cho hân vô cùng tiêu hồn, mà quá mức tiêu hồn. Kết quả là —hân đi vào liên tiết, cái này cái này cái này.... Cái này chỉ do ngoài ý muốn, tuyệt đối chỉ do ngoài ý muốn a~.

Cũng không thể tin được thời gian một buổi tối còn làm không được cô gái không giống bình thường này!

Trần Việt cố gắng mở mắt chưa xốt ra, biết vậy nên một hồi choáng váng, trong não bộ như có thêm cái đồng hồ báo thức, đang đồng thời ông ông ông cùng đổ, khó chịu đòi mạng, nhưng mà khó chịu hơn nữa cũng không như đau nhức muốn chết trên người cô, trời, là có người thừa dịp cô uống rượu đập bẹp dí cô phải không, cảm giác toàn thân như muốn rã ra.

Tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đợi chút...hạ thân cảm giác là lạ! Cô nghĩ tới, tối hôm qua Lam Giai Vi rõ ràng tìm một cô gái cường tráng hơn tình tình cho cô, đáng chết, cuối cùng cô còn bị đè ở phía dưới, sau đó cô gãy dựa không thôi, tên kia còn cầm gậy gõ chọc cô, thật là không có thiên lý! Cô trở thành T nhiều năm như vậy, còn không có uất ức như vậy bao giờ nha! Lam Giai Vi, cậu nhất định phải chết.

Cảnh Nhiên sáng khoái tinh thần đến quây phục vụ khách sạn trả phòng, nghĩ lại tối hôm qua hưởng thụ trên giường, thực sự dư vi vô cùng...chỉ có một chữ : sướng! Bao lâu không có gặp qua phụ nữ hợp khẩu vị như vậy, cảm giác kia, quả thực chính là thiên lôi dẫn địa hỏa, lửa vàng khắp nơi, nếu không phải sáng sớm còn có xe phải sửa chữa, hân còn muốn ở bên đến khi cô tỉnh lại, cùng cô trao cách thức liên lạc.

Tính đi về hỏi đám gia hỏa kia sẽ biết.

“Cô em, trả phòng 906.” Cảnh Nhiên tâm tình tốt cười với cô gái ở quầy đến mặt mũi tràn đầy ánh mặt trời.

Cô gái cũng cười đến vạn phần ngọt ngào, sau khi nhìn cái chìa khoá của hân, dùng giọng điệu dịu dàng đến có thể chảy nước nói với hân: “Trả phòng phải không? Anh đây là phòng 609.”

“609!” Cảnh Nhiên nhất thời phản ứng không kịp, ngơ ngác nhìn cái chìa khoá phòng, 609, 906. . . Nếu như cái chìa khoá của hân là phòng 609, vậy hân tối hôm qua chạy tới phòng 906, còn cùng người phụ nữ kia làm tình một buổi tối, chẳng lẽ đều là hân đang nằm mơ?

Đột nhiên, sau lưng có cảm giác gió lạnh đang thổi!

2. Chương 2

Cảnh Nhiên như mất hồn, đắm chiêu trở lại trạm sửa xe, khó trách tối hôm qua ngay từ đầu hân đã cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tại sao có thể có phụ nữ đi bán mình lại uống trước say như chết vậy, hơn nữa bây giờ nhớ lại, khí chất nhẹ nhàng khoan khoái của cô gái kia, xem thế nào cũng không như đi bán mình, hân làm sao lại nhất thời bị quỷ che mắt đè lên.

Ý nghĩ mà hân sợ nhất chính là, trên giường cô ấy hình như rất dùng sức phản kháng, hân còn cố tình vượt qua đến cùng, không có biện pháp, lúc đó hân đã muốn ngừng mà không được rồi, nếu cô ấy không phải đi bán mình, vậy hành vi của hân có tính “ Cường bức” hay không đây.

Ý này vừa hiện ra, hắn đã chân tay mềm nhũn, Cảnh Nhiên hắn từ lúc chào đời đến nay đã 25 năm, tuyệt đối là người chính trực, là người thanh niên tốt tiền đồ rộng mở, càng nghĩ đến một ngày sinh nhật xui xẻo lại làm cho hắn té ngã lớn, rơi vào tội danh “ Cưỡng Bức”.

Muốn thay đổi cũng không thể nào, cameras ở khách sạn người ta chắc chắn nhiều như sao trên trời, tùy tiện tìm là có thể tìm được hắn cao lớn khôi ngô, anh tuấn (lúc nào còn có tâm tư tự kỷ), giờ này phút này, hắn không khỏi nén giận lây cha mẹ đã qua đời, khi sinh ra hắn rồi sao lại không làm cho hắn lớn lên một cách bình thường chút, cho dù như người qua đường Giáp, cũng tốt hơn rêu rao như bây giờ! Đến lúc đó người tùy tiện quen, cũng biết chuyện này là hắn làm.

Càng nghĩ càng oan, càng nghĩ càng giận, chẳng phải ngày sinh nhật sao, hắn còn phải trả tiền, trả thanh danh! Thực sự thiên lý ở đâu, đều do đám gia hỏa đáng chết kia, đã cho hắn cái ý nghĩ còn thối hơn cống thoát nước kia, quả thực chính là vô tình hãm hại nha! Bây giờ còn có người nghĩ được điều đó, rốt cuộc là ai, xem hắn có một đao chém người đó hay không.

”Anh Nhiên, sáng sớm anh ngồi trên đất làm gì ?” Người học việc tiểu Thư vừa tới đi làm, liền thấy bộ dạng ngốc nghếch ngồi ở cửa của sư phụ, giống như hồn lìa khỏi xác, chẳng lẽ là ngày hôm qua bị hồ ly tinh kia mê hoặc?

“Trên mặt đất mát mẻ, cậu cũng thử xem”. Trùng tiểu Thư một cái, Cảnh Nhiên thông thả đứng dậy, nếu như nói hắn là bị sợ đến mềm chân, vậy uy nghiêm của hắn khẳng định là không còn sót lại chút gì.

“Đã sắp đi làm, cũng không cần thử” Cá tính của tiểu Thư thật thà phúc hậu, thường xuyên làm Cảnh Nhiên khóc không ra nước mắt, giống như lúc này, Cảnh Nhiên bảo cậu thử xem, chính là đang nhạo báng cậu, nhưng cậu vẫn nghiêm túc suy nghĩ một chút, mới thận trọng trả lời, thiếu chút nữa đánh bay Cảnh Nhiên.

Cảnh Nhiên đứng thẳng người, vươn tay ôm cổ tiểu Thư, thân thiết hỏi: “Tiểu Thư, em nói cho anh Nhiên, ngày hôm qua giúp anh tìm phụ nữ là ý của ai?”

“Vâng...là tất cả chúng tôi nghĩ.” Tiểu Thư khó xử trả lời, hiển nhiên nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Tất cả? Nếu cậu dám nghĩ ra chủ ý này anh sẽ chặt đầu xuống cho cậu làm bóng chơi” Cảnh Nhiên một tay ôm cổ hắn, một tay mạnh mẽ búng lên đầu hắn.

“ Là tôi nghĩ ra.....” Một giọng nam dễ nghe trầm thấp từ phía sau vang lên, làm nổi da gà hai người đang thân thiết phía trước liền xuất hiện.

“Trường tiệm.....” Hai người nhanh chóng quay trở lại, lễ phép chào hỏi.

“Nói, sao các người sáng sớm đứng ở cửa ra vào bãi đỗ xe ngắm phong cảnh? Còn có Cảnh đại sư phụ, tối hôm qua sao cậu lâm trận lùi bước, trốn mất, con gái người ta sáng sớm liền gọi điện thoại đến nói lời cảm ơn với tôi, nói lại có chuyện tốt như vậy, cho tiền không làm việc, chờ cả đêm cũng không thấy bóng dáng đâu, lần sau có chuyện tốt như vậy nhớ rõ tìm cô. Sư phụ Cảnh, hay cậu không phải là đàn ông!” Sở Bạch dựa vào bên cạnh xe, cười đến vẻ mặt gian trá, còn cố tình hướng nhìn nửa người dưới của hắn vài lần.

Cảnh Nhiên vô thức vươn tay che bộ vị trọng điểm ở phía dưới, ngập tràn phần nộ cũng không dám phát tác: “Trường tiệm, anh giết người thật đúng là không cần đao, chỉ dùng chìa khóa một cái phòng, là có thể đưa tôi vào chỗ chết rồi, thực là cao tay!”

“Chỉ giáo cho?” Sở Bạch nghe xong lời của hắn, cảm thấy kỳ quái, nghĩ đến đại sư phụ bọn họ tối qua chơi mất tích tuyệt đối là có ẩn tình, chỉ nhìn một cách đơn thuần về mặt hiện tại của hắn, giống như phạm phải vụ án lớn giết người phóng hỏa, gian dân bắt người cướp của.

“Tôi lấy cái chìa phòng mọi người cho, đi phòng 906.” Vừa nói đến đây, Cảnh Nhiên ảo não ngồi chồm hổm xuống, tự chụp đầu mình.

“Ừ, sau khi đến phòng thì sao? Hả, không đúng, tôi nhớ được là đưa cho cậu chìa 609! Sao cậu lại chạy đến 906 rồi!” Sở Bạch đầu tiên nghi hoặc, sau đó chính là vẻ mặt rất hứng thú ngồi xổm bên cạnh hắn, “ Nói như vậy, tối hôm qua cậu đi sai phòng? Sau đó thì sao? Sau đó như thế nào?”

“Sau đó.....” Cảnh Nhiên nói hai chữ rồi dừng lại, khá tốt, sau đó không có bị nhất thời nhanh mồm nhanh miệng nói ra, chê cười, sao hắn có thể đem chuyện cùng người khác XXOO nói ra đây, rõ ràng là cung cấp cho trường tiệm một cơ hội giải trí tuyệt hảo sao? Con cáo già này, thường ngày không có việc gì ưa thích đùa bọn họ, nếu để cho hắn biết rõ việc này, từ nay về sau mình cũng đừng nghĩ lấn lộn tiếp nữa rồi.

“Sau đó tôi phát hiện không vào được, đã đi”. Ai, có thể kéo dài càng lâu càng tốt, hiện nay chỉ có thể cầu nguyện người phụ nữ kia không truy cứu mới tốt, nhưng tối qua hắn làm kịch liệt như vậy, thật có thể không truy cứu sao? Trời biết.

Đột nhiên đứng dậy, trong nội tâm nghĩ ra điều xấu nhất, một là vào nhà lao, hai chính là chịu trách nhiệm với người ta, hai chuyện làm một, hắn có thể chọn cô hay không, dù sao làm tình với người phụ nữ kia, thấy đúng là TNN hợp nha, cho tới bây giờ hắn vẫn cảm thấy dư vị vô cùng tốt đối với độ nhỏ hẹp trong thân thể cô!(ngừng, mình còn có tâm tình nghĩ tới chuyện này, muốn chết.)

“Đợi chút, Cảnh Nhiên, cậu lời còn chưa nói hết, đừng nghĩ chỉ qua loa như vậy.” Nhìn Cảnh Nhiên dùng vẻ mặt thấy chết không ngại xông vào nhà máy sửa xe, Sở Bạch cảm thấy nhưng không nói gì, chẳng lẽ nhà máy sửa xe của hắn khủng bố như vậy sao?

“Trường tiệm, hôm nay sư phụ rất không bình thường.” Tiểu Thư một mực bị xem nhẹ ở một bên, rốt cuộc tìm được cơ hội phát biểu ý kiến.

“Đâu chỉ không bình thường, tôi xem hắn tinh thần thất thường, hôm nay cậu để ý hắn nhiều một chút.” Vỗ vỗ bả vai tiểu Thư, Sở Bạch nói với hắn, sau đó đến bên cạnh lái xe vào bãi đỗ xe.

Để lại tiểu Thư vẻ mặt nghiêm túc, vừa rồi cậu như tiếp nhận nhiệm vụ rất trọng đại – nhìn sư phụ, đây là nhiệm vụ gì đây, thời điểm hắn học sửa xe, đương nhiên muốn xem sư phụ để theo hắn học, trường tiệm nói chuyện đúng là kì quái!

Cảnh Mân đứng ở cửa ra vào bách hóa, nhìn tới nhìn lui, đám người hồi hã, vẻ mặt không kiên nhẫn, sắc mặt càng đen hơn so với nghiên mực.

Thử nghĩ xem, đợi hơn một giờ, bây giờ người còn chưa có xuất hiện, sắc mặt cô còn có thể tốt hơn chỗ nào, phim còn có 20’ liền mở màn, đến bây giờ cô còn chưa mua vé, nếu như không xem kịp, vậy phải đợi đến kết cục, nhưng đó là chuyện của bốn tiếng đồng hồ sau, làm sao có thể đợi đến lúc đó, vậy đơn giản chính là lãng phí thời gian.

Lấy điện thoại di động ra, cô dùng sức ấn phím điện thoại, người bên kia vừa tiếp máy, cô liền dậm chân reo lên: “Anh, anh còn chưa đến ah!! Đã mấy giờ rồi, nếu anh không đến, một tuần lễ em sẽ không nói chuyện với anh.”

“Đến đây đến đây, anh đã lên xe bus rồi, rất nhanh liền tới.” Cảnh Nhiên bên kia an ủi em gái, không có biện pháp, ai kêu hắn chỉ có một cô em gái này, đều bị hắn nuông chiều hư rồi.

“Nhanh lên!”

Cảnh Mân cúp điện thoại, bĩu môi tại chỗ đi dạo, tản bộ, từ trạm xe bus đến nơi đây, chỉ cần 5 phút là tới, trong nội tâm không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cô chờ bộ phim này đã lâu, hôm nay là ngày đầu tiên công chiếu, làm sao có thể bỏ qua!

Vừa ngẩng đầu, liền phát hiện bên cạnh có một người cao gầy, người nọ hai mắt sáng ngời chăm chăm nhìn cô.

“Quấy rầy rồi, em đang đợi người sao?” Người cao nói chuyện với cô, thanh âm là giọng nữ trầm thật dễ nghe, lùi lại một bước mới nhìn rõ ràng, phát hiện người phụ nữ rất trung tính, diện mạo rất tuấn mỹ.

Trời, cô thích tạo hình này nha! Cảnh Mân trong nháy mắt hai mắt tỏa sáng, cười sáng lạn: “Đúng vậy ạ, em đang đợi anh của em đi xem phim.”

“Xem phim, đến tầng cao nhất của bách hóa xem sao? Tôi có thể khách quý, không ngại..., cùng đi xem thể nào?” Người phụ nữ anh tuấn không biết ở đâu lấy ra một cái thẻ tinh xảo, quơ quơ ở trước mặt cô.

Nhưng Cảnh Mân căn bản không nhìn tấm thẻ, ánh mắt nhìn thẳng vào mũi nhân anh tuấn này, đẹp trai, thật là đẹp trai!

“Tốt.” Đầu óc của Cảnh Mân vẫn còn đang ở trạng thái đóng băng, ngay cả tự hỏi đều giảm đi liên tục tiếp đáp ứng rồi.

“Không tốt!” Một người đàn ông tức giận đang chen giữa hai người bọn họ, vẻ mặt hung thần ác sát.

3. Chương 3

Buồn cười, quả thực chính là buồn cười.....

Bảo bối hắc năng niu trong lòng bàn tay, ở trước mặt mọi người, đang bị người ta đùa giỡn! Hơn nữa còn đùa giỡn trước mặt hắc, xem hắc là đồ trang trí à!

Cảnh Nhiên cảm nhận tức giận của mình lúc này giống như tám vị chân hỏa trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, tùy tiện phun ra một chút, đều có thể thành một tòa Hỏa Diệm Sơn.

Hơn nữa nhìn cái tư thế kia, giống như sư tử mãnh mẽ phát hiện kẻ địch xâm lấn địa bàn của hắc, tùy thời làm tốt chuẩn bị nhào tới cắn người.

“Anh, anh làm cái gì?” Cảnh Mân kéo tay anh trai đang đứng ở biên giới tức giận, thật muốn ngay tại chỗ đào cái hố chui xuống, anh của cô thực sự quá mất mặt!

Cảm thấy như vậy, không có nghĩa là Cảnh Mân cô không tim không phổi, anh trai của cô cái gì cũng tốt, đối với cô càng cẩn thận, ngoan ngoãn phục tùng, nhưng lại quá mức bảo vệ cô.

Rốt cuộc có bao nhiêu tố chất thần kinh thì để cô dùng một hai cái ví dụ để nói rõ, cấp 2 có 1 lần cô cùng bạn học dạo phố đi dạo đến hưng phấn thì đã quên đứng giờ về nhà giống như điều khoản chuyên chế của anh hai quy định, khi mười giờ tối cô về đến nhà, trong nhà đang ngồi hai vị khách, hai vị khách này cô còn phải rất cung kính kêu một tiếng: “Chú cảnh sát.”

Đúng vậy, anh trai thần kinh của cô đã báo người mất tích, hơn nữa còn liên tưởng đến cô bị bắt cóc, bị mưu sát! Ở trong cục cảnh sát của người ta vừa khóc vừa làm loạn cả một buổi chiều, phiền người ta đến không chịu nổi, đành phải phái hai cảnh sát nhỏ tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, liền lôi túm đưa hắc về nhà, bởi vì thời gian mất tích chưa qua 72 tiếng đồng hồ, người ta căn bản cũng không thụ lý.

Ngay sau đó, anh trai liền mua cho cô 1 cái điện thoại, để hắc có thể nắm giữ hành tung của cô, chuyện này truyền thành giai thoại trong đám bạn học quen cô, càng có khả năng lưu danh thiên cổ, để lại tiếng xấu muôn đời....

Còn có một lần, lúc học cấp ba, bởi vì học hành quá sức, cô ngã bệnh, dọa anh trai cô mất hồn mất vía, buộc cô phải đi bệnh viện kiểm tra toàn thân, tiêu hết mấy ngàn, cô thật sự là rất đau lòng.

Tuyệt hơn nữa, hắc còn chạy tới trường học giúp cô xin nghỉ một tháng. Thầy giáo vừa hỏi nguyên nhân, hắc nói không ra nhưng lại nước mắt đầm đìa, thầy giáo bị dọa, nắm chặt tay của hắc, rồi rít cổ vũ hắc phải kiên cường, tuyệt đối không thể suy sụp, còn triệu tập học sinh toàn trường quyên tiền cho cô, đề mục chính là “Trợ giúp bạn học Cảnh Mân nhiệt tình yêu thương học tập chiến thắng bệnh tật”. Quảng cáo này thật đúng là chấn động lòng người, nhất thời tiền quyên từ bốn phương tám hướng giống như thủy triều vọt tới.

Lúc hiệu trưởng chân trọng cầm tiền đến thăm cô thì cô mặt mũi hồng hào vừa kéo vừa nhảy múa khỏe mạnh.

Khi hiểu lầm được làm sáng tỏ thì hiệu trưởng mặt đen như đất nồi, nếu Bao đại nhân nhìn thấy cũng phải không nhịn được khen ông một tiếng: “Đen, quá đen!”

Cuối cùng hai bên thương lượng một chút, cảm thấy vấn đề này hay là đàm lao phải theo lao, đem khoản tiền quyền góp coi như là chi phí linh tinh của trường, hóa giải trò khôi hài này.

Cho nên sau một học kỳ cấp 3, cô bị các bạn xem thành đối tượng quan tâm bảo vệ, cẩn thận chăm sóc, vậy cũng là vì họa được phúc, sau đó cô nhịn không được tò mò hỏi anh trai, lúc đấy vì sao hấn khóc, Cảnh Nhiên ủy khuất, chẳng lẽ nói thẳng thường, xem cô học hành khổ cực như vậy, hấn đau lòng không đúng sao?

Cho nên có anh trai giống như gà mẹ này rất hạnh phúc, cũng như buồn rầu.

Cho nên lúc này nhìn về phía mỹ nhân như soái ca thì cô mới có thể cảm thấy người anh trai này rất mất mặt, thực sự sợ hấn làm tiếp ra hành vi quá đáng gì.

“Tiểu Mân, cách xa loại người này một chút, em không thấy hấn thật quái dị sao? Loại người này nguy hiểm nhất.” Cảnh Nhiên cũng còn chút lý trí, dù sao trước đông người gây chuyện âm ỉ cũng là hành vi không đạo đức, nhưng hấn là người văn minh, người văn minh? Trời mới biết!

Người nọ nhướn long mày thẳng vừa thanh tú, cười nhạt nói: “Loại người này là chỉ loại người nào?” Tóc đen bóng mượt bị gió nâng nhẹ vài lọn, tăng thêm áo sơ mi rộng rãi lật qua lật lại, có tuần dật và tiêu sái không nói ra được, nhìn về phía trên thần thái sáng sủa.

Cảnh Mân bên cạnh nhất thời xem ngây người, mắt nhìn đắm đắm, con mắt sáng lên. Mắt hấn rồi, người cao cũng chú ý hành vi háo sắc của cô, càng giống như lơ đãng nháy mắt với cô, thiếu chút nữa đem cô đánh bay ra ngoài rồi, khuôn mặt trong nháy mắt càng giống Yuuhi kurenai[1].

Anh trai tới gấp rút lại nổi giận lên căn bản là không chú ý mất đi mày lại quỷ dị của các cô, lại tiếp tục hung thần ác sát nói: “Lòe loẹt, yêu khí, nhìn chính là tiểu bạch kiểm.”

“Tiểu bạch kiểm?” Cảnh Mân rốt cục trở về hiện tại vừa vặn nghe được anh trai đang nói từ tiểu bạch kiểm, có chút không hiểu.

“Anh, ở đâu ra tiểu bạch kiểm, cái gì đột nhiên lại nói tiểu bạch kiểm?” Cảnh Mân nhìn đông nhìn tây, không hiểu ra sao, lại bị anh trai của cô nắm tay dẫn đi.

“Đi ngay đi, đừng cùng người này dây dưa không rõ.” Vừa buông lỏng em gái đi, Cảnh Nhiên vừa chửi, dám đùa em gái tao, lần sau tốt nhất đừng cho tao một mình đụng phải, bằng không đem mày đánh thành đầu heo cũng không hả giận.

Cảnh Mân bắt đắc dĩ chính mình khí lực nhỏ, cứ như vậy bị anh trai kéo vào rạp chiếu phim, còn cẩn thận mỗi bước đi, ai, khó gặp được suất T, còn có chỗ VIP quý giá trong rạp chiếu phim, cứ như vậy cùng cô gặp thoáng qua sao?

Trần Việt nhìn bóng lưng quýnh lên dừng một chút của hai người, đột nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái, cô có thể trăm phần trăm xác định, cô gái nhỏ làm cho cô trong nháy mắt động tâm này, tuyệt đối là người đồng đạo, cũng rất rõ ràng bị bộ dạng anh tuấn của cô mê hoặc, đáng tiếc chính là, đi cùng người đàn ông không thức thời, nghe khẩu khí cô gái, hai người còn giống như anh em.

Nghĩ đến điểm này, Trần Việt không khỏi nhíu mày, đều là cùng cha mẹ sinh, sao khác biệt lại lớn như vậy? Cô gái nhỏ đáng yêu đến làm cho người yêu mến, chàng trai lại kém cỏi cho người ghét bỏ, còn nói Trần Việt cô là tiểu bạch kiểm, đó là ánh mắt gì đây? Ra ngoài cũng không mang theo mắt, thậm chí ngay cả cô là nam nữ đều phân không rõ, còn dám nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Chuông điện thoại thanh thúy vang lên, Trần Việt đưa ánh mắt xem thường tiếp lấy.

“Lam Giai Vi, bây giờ cậu gọi điện thoại có phải là chuẩn bị nói với tôi cậu không tới.”

“Ha ha ha ha.” Bên kia giọng nữ cười đến vô sỉ, “Người hiểu mình, là Trần Việt. Mình thật sự không đi được.”

“Ừ hừ! Tôi còn biết rõ tại sao cậu không tới được, bởi vì cậu phải cùng Khả Tình đáng yêu nhất của cậu, tôi đoán đúng sao?” Trần Việt tức giận nói, cô thực sự không hiểu nổi, người phụ nữ tên gọi Liễu Khả Tình kia có những sức quyến rũ gì, rõ ràng chính mình có người đàn ông yêu mến, vẫn còn có thể một mực hấp dẫn Lam Giai Vi nữ đồng chí này ở bên người, thật đúng là thần lực khôn cùng.

“Hắc hắc, không hổ là bà chủ Trần, thật sự là vô cùng thông minh nha.” Lam Giai Vi ở bên kia chân chó vuốt móng ngựa.

“Cắt, nịnh hót liền khỏi phải vỗ, bà chủ Trần mình hôm nay tâm tình không tệ, tạm tha cậu lúc này, lần sau thả bỏ cậu mình nữa, mình đây đem cậu giết.” Trần Việt cười rất thanh thuần, nói ra lại đầy máu tanh.

“Cậu không phải vừa thất tình sao? Chuyện gì cao hứng như vậy!” Người đầu dây bên kia nhin không được tò mò hỏi.

“Cái tên cần ăn đòn này, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.” Trần Việt vừa bực vừa buồn cười mắng chửi, sau đó mới vui sướng công bố đáp án, “Giai Vi, mình cảm giác được, mình lại yêu đương.”

“Cậu thật đúng là dũng cảm nha, không sợ chết như vậy, vừa mới chấm dứt một tình yêu say đắm làm cho cậu đau buồn gần chết, lại nhanh như vậy đã yêu đương?” Lam Giai Vi liú lười, con người chính là kì diệu thế, có người làm một người phải chết muốn sống, khẳng khẳng một mực, có người lại vừa chấm dứt yêu đương, vừa không thể chờ đợi được bắt đầu một cuộc tình khác, ai thật sự là trăm dạng người trăm dạng tâm

“Ừ, không có biện pháp, mình vừa mới thấy cô ấy đã yêu.” Vừa nói điện thoại cô vừa đi về phía rạp chiếu phim.

“Đã yêu mến, liền tranh thủ thời gian theo đuổi ngay.” Có người theo đà cổ động.

“Đang có ý đó.” Trần Việt tươi cười rất nhạt, nhưng lại rất tự nhiên, rất đẹp, thời điểm không cười lạnh như băng, nhưng hé miệng cười, lại như phù dung sớm nở tối tàn, đẹp đến làm cho người ta ngạc nhiên.

Đi vào bàn bán vé, cô phiêu lãng tựa ở cạnh bàn, nói: “Người đẹp, cho tôi hai vé cùng dãy với hai người vừa mới đi vào chỗ này.”

~~[1]Yuuhi Kurenai: là một Jounin làng Lá phụ trách Nhóm 8, bao gồm Inuzuka Kiba, Aburame Shino và Hyuuga Hinata trong truyện và phim hoạt hình Naruto. Nhóm Kurenai chuyên thực hiện các nhiệm vụ trinh sát, cô đồng thời còn vô cùng lão luyện trong việc sử dụng Áo Thuật.

4. Chương 4

Phim kỳ thật rất đặc sắc, dùng Computer chân thật hoàn mỹ bày biện ra cái thế giới thuần chánh ma huyền, sức tưởng tượng vô cùng cùng kỹ năng đặc biệt hiệu quả, làm cho Cảnh Nhiên như si như say.

Nhưng vui vẻ không bao lâu, hần phát hiện ra Cảnh Mân bên cạnh đang xì xào bàn tán, cái quái gì, xem phim không chăm chú xem, lại ở một bên lằm bằm lầu lầu ảnh hưởng đến tâm tình người xem khác.

Vừa nghĩ như thế, hần liền quay đầu lại, muốn nhắc nhở em gái một chút, sao biết hần vừa nghiêng đầu, hậu quả không giống người thường, thiếu chút nữa kích động đến uốn éo cổ, rơi xuống chứng đau nửa đầu.

Tên tiểu bạch kiểm đáng chết này không mặt mũi không có da theo sát vào rạp chiếu phim, còn thần thông quảng đại ngồi vào bên cạnh Cảnh Mân, mà con bé Cảnh Mân kia cứ như vậy không hề phòng bị cười cười nói nói cùng một người xa lạ?

Mụ mụ, ba ba, con trai thực sự xin lỗi hai người trên trời có linh thiêng! Là con không dạy tốt em gái, làm cho nó khờ dại không phân biệt tốt xấu, mụ mụ, ba ba, con trai bắt hiểu!

Đây là thói quen tật xấu của Cảnh Nhiên, mỗi khi hần phát hiện Cảnh Mân có hành vi không tốt gì thì trước hết sấm hối với ba mẹ đã chết đi, cũng không nhẫn tâm trách cứ em gái, (anh trai đáng thương này chẳng lẽ không nghĩ tới, hần dung túng như vậy, mới là đầu sỏ tạo thành Cảnh Mân không tôn trọng người lớn!)

Cảnh Nhiên dùng lý trí cuối cùng còn sót lại, khống chế được lửa giận đang hừng hực trong lòng mình, hạ giọng, lướt qua em gái, đối với người xa lạ kia quát: “Cậu kia, cậu rốt cuộc muốn gì!”

“Anh....” Cảnh Mân bất đắc dĩ hô to lên một tiếng, đang muốn nhắc nhở anh trai đừng có mãi gọi con gái người ta là cậu kia, nhưng một ngón tay trắng nõn thon dài lại trước cô một bước đem chứng minh thư đưa tới trước mặt Cảnh Nhiên.

“Trước xem kỹ một chút đi, tôi thật không có ác ý.” Trần Việt cười nhạt, mục tiêu của cô là em gái người ta, đương nhiên phải nhìn nọt anh trai người ta mới được, nếu không nể mặt người đẹp, cô sớm một cước đạp hất bay ra khỏi cửa.

Cảnh Nhiên hồ nghi nhìn thoáng trên chứng minh thư đưa ra trước mặt mình, Trần Việt nữ sinh ngày: năm 197x tháng 7 ngày 21...

Cảnh Nhiên đột nhiên có loại cảm giác sét đánh cháy, hần khi nào lại biến thành người mù rồi?

Đối phương không chỉ là nữ, lại là chị lớn hơn hần ba tuổi, hần lại xem cô thành tiểu bạch kiểm, còn hung dữ với cô, làm hần đỏ mặt xấu hổ, hần rõ ràng đem cô thành tên háo sắc đùa giỡn em gái! (Cô vốn chính là, chỉ đổi thành nữ háo sắc nữ) thật sự mất mặt...

Đây là tình cảnh Cảnh Nhiên chính thức biết Trần Việt, đương nhiên lần ở khách sạn say rượu thiếu lý trí kia, hần không tính trong hàng ngũ gặp mặt chính thức, bởi vì lúc này Cảnh Nhiên hoàn toàn không nghĩ Trần Việt là “màu hồng phấn gặp gỡ” kia! Cực kỳ lâu về sau, Cảnh Nhiên còn có thể ngẫu nhiên nhớ tới một màn này, sau đó gần không được cười đến rất thỏa mãn.

Đến lúc xem phim xong, trong nội tâm Cảnh Nhiên thủy chung có một nghi vấn, Trần Việt tại sao thành tâm muốn quen em gái như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì không cẩn thận vừa ý hần, mới muốn thông qua tiếp cận em gái để lại gần hần? Dù sao phụ nữ trẻ chủ động làm quen đàn ông lạ, đó là chuyện thật thẹn thùng.

Vừa nghĩ như thế, Cảnh Nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng vui sướng, bởi vì Trần Việt nhìn kỹ xuống thật hợp khẩu vị của hần! Đáng người thon dài, ngũ quan nhẹ nhàng khoan khoái, đẹp đến tươi mát rất tự nhiên, ừ, thật càng nhìn càng thuận mắt.

Bởi vì trong nội tâm Cảnh Nhiên nhìn trúng bằng cửu chương với Trần Việt, không có phản đối các cô làm quen nữa, bởi vì hần lúc này căn bản không nghĩ tới, trên thế giới này vẫn tồn tại nữ đồng tình luyến này, anh trai đáng thương, lúc này xem như nhìn lầm rồi, bất quá có thể làm cho hần nhìn vừa mắt thực sự là rất ít.

Cảnh Mân từ lâu đã biết giới tính của mình, bởi vì cô chỉ thích tiếp xúc với các bạn học nữ, chán ghét tiếp cận bạn học nam (đương nhiên ngoại trừ anh trai cô), mới bắt đầu cô cho là mình ngã bệnh, lo lắng sợ hãi một thời gian ngắn, về sau lên mạng tìm hiểu rõ, liền trở lên thản nhiên, cũng rất lý trí tiếp nhận chuyện thật cô là nữ đồng tính luyến, chỉ là cô không dám nói với anh trai, nếu như nói rồi, anh trai sẽ quỳ ba ngày ba đêm trước linh vị ba mẹ mà sám hối.

Lần này quen Trần Việt, thực sự khiến cô cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ chưa từng có từ trước đến nay, Trần Việt sáng khoái sáng sủa, là T suất nhất trong nội tâm của mỗi cô gái, một người như vậy, rõ ràng cũng có hảo cảm với chính mình, cơ hội tốt có thể gặp nhưng không thể cầu này, cũng có tỷ lệ thấp như trúng số, nên cô đương nhiên nắm chắc lấy!

Hai người kết giao nửa tháng, Trần Việt đối với cô tốt không thể phản đối, chỉ cần cô cần cái gì, nàng sẽ trăm phần trăm thỏa mãn cô, còn tặng cô một đồng lớn phục sức hàng hiệu, làm cho bạn học của cô đều cho rằng cô gặp được người giàu có rồi, nhưng sự thật cũng không khác nhau là mấy, Trần Việt đúng thật có thể xem là người giàu có.

Chỉ là quen lâu là vậy, hai người còn giới hạn ở nắm tay, ôm eo, hôn môi cũng là chuồn chuồn đập nước thoáng lên gò má, so với muối cắn còn nhẹ hơn, điều này khiến cô thấy rất vô lực, chẳng lẽ cô còn làm không tốt ở đâu?

Hôm nay Cảnh Nhiên tăng ca đến 9 giờ tối, về đến nhà không thấy bóng dáng em gái, nha đầu kia từ khi quen Trần Việt, liền ba ngày hai bữa chạy ra ngoài, trong nhà gần giống khách sạn, phải chờ tới muốn ngủ thì mới trở về, sáng sớm hôm sau lại không thấy bóng người.

Nói Trần Việt không phải đang để ý hần sao? Sao cả ngày chỉ cùng một chỗ với Cảnh Mân, cũng không thấy cô tìm cơ hội liên lạc cảm tình cùng hần, hần cũng không để ý cô hơn hần ba tuổi, cô còn đang không

ý tứ cái gì?

Vừa tắm rửa xong đi ra, Cảnh Nhiên vừa lau tóc vừa suy đoán hồ lô của Trần Việt rốt cuộc còn bán thuốc gì, chuông điện thoại vội vàng vang lên.

Vừa cầm lên nghe, ở đầu bên kia điện thoại, Cảnh Mân cố hết sức hô, “Anh cứu mạng.”

Mấy chữ đơn giản này, khiến Cảnh Nhiên trần truồng nửa người trên sợ tới mức ngã ngồi xuống đất, “Mân Mân làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Tay cầm điện thoại run gay gắt, trong nội tâm Cảnh Nhiên ưu tư mà nghĩ, nếu như em gái xảy ra chuyện gì không hay, hẳn sẽ không sống nổi.

“Em dưới lầu, anh mau tới.” Cảnh Mân không giải thích nhiều, liền cúp máy.

Anh trai bị sợ hãi trên mặt đất sững sốt vài giây, mạnh như đầu tàu không khống chế được, thất tha thất thểu chạy vội xuống lầu, nếu như có người gây bất lợi cho em gái hắn, hắn trước tiên chém người nọ nói sau.

Mà khi Cảnh Nhiên nhìn thấy tình hình trước mắt thì tức giận giống như quả bóng bị xì hơi. Đây là cái gì cùng cái gì!

Cảnh Mân đang đứng bên cạnh xe taxi, cố gắng túm Trần Việt xuống xe, nhưng làm gì được cô thân hình thon dài, căn bản không phải Cảnh Mân nhỏ nhắn xinh xắn có thể di chuyển được.

“Em, con nhỏ này không có việc gì thì hô cứu mạng cái gì! Muốn hù chết anh phải không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Xác định em gái không việc gì, thở dài một hơi Cảnh Nhiên mới phát hiện, vừa rồi nhất thời nóng lòng, không kịp mặc áo ngoài, hiện tại gió đêm thổi, cảm thấy thật đúng là vô cùng “mát mẻ”.

“Các cô ấy uống rượu say, anh mau tới giúp em, đem Trần Việt vào trong nhà đi.” Tại Cảnh Mân lôi kéo, Trần Việt nửa tỉnh nửa say không chịu ngoan ngoãn hợp tác, hai tay không an phận quơ muốn ôm cô.

“Các cô?” Cảnh Nhiên tiến đến vươn tay giúp em gái lôi con ma men họ Trần này, không nghĩ dùng sức quá mạnh, người kéo ra, lại mạnh đánh tới người hắn, va chạm đúng là không nhẹ, đem đồ trong dạ dày Trần Việt đụng đi ra, tức khắc ói lên người hắn, Cảnh Nhiên khóc không ra nước mắt, xem ra hắn phải tắm lại lần nữa!

“Trong xe còn có Lam Giai Vi, nhìn tình trạng của anh lúc này, căn bản không có biện pháp đưa người về, hay em đưa cô ấy trở về.” Cảnh Mân cau mày nhìn Trần Việt không có hình tượng mà xem anh cô như cột điện, vịn hắn khom người vỗ như điên.

“Mà vì cái gì không đưa cô ấy về nhà.” Cảnh Nhiên chỉ vào Trần Việt ói đến cực kỳ cao hứng hỏi.

“Lam Giai Vi nói cô ấy uống rượu say không dám về nhà, em van anh chiếu cố giùm, em sẽ rất nhanh trở lại.” Cảnh Mân phát phát tay, nhanh chóng tiến vào trong xe đi.

“Vậy em tự mình phải cẩn thận,” Cảnh Nhiên vô cùng hoài nghi, Cảnh Mân chạy nhanh như vậy, hẳn là chịu không được mùi hôi xông tới từ người này, đem cái cục diện rối rắm ném cho hắn.

Hắn yên lặng nhẫn nại một hồi, đến khi Trần Việt ói đủ, ói sáng khoái, mới cau mày ôm cô lên, thực nhìn, thân thể thon dài như vậy, ôm lấy lại thật mềm mại, nhẹ như vậy, hơn nữa đường cong lại thật phù hợp với hắn.

Anh trai Cảnh rất thú vị, rất hài lòng gật đầu....

5. Chương 5

Trần Việt mặc dù ôm lên không nặng, nhưng ôm cô lên bốn tầng lầu thì không phải là chuyện dễ dàng rồi, Cảnh Nhiên cảm giác mình giống như một con trâu già, sau khi mệt mỏi thở hồng hộc, rút cuộc vận chuyển người lên lầu bốn.

Nhưng sau khi khiêng người lên lầu, Cảnh Nhiên đột nhiên rất là phiền não.

Mình cả người bần thối, ngược lại không có gì đáng ngại, tắm một cái là tốt, nhưng Trần Việt hơi thối ngút trời, lại không dễ giải quyết như vậy, người ta là phụ nữ, hơn nữa còn không phải rất quen, cũng không thể thất lễ giúp người ta thay quần áo đi tắm, cái này gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, hắn Cảnh Nhiên coi như là một người thô thiển, chút đạo lý này vẫn hiểu.

Cho nên vẫn phải chờ Cảnh Mân trở lại hãy nói.

Quyết định rồi liền đem người ném trên ghế salon, chính hắn lại vọt vào nhà tắm, tắm cho đến hương thơm ngào ngạt rồi mới ra ngoài, nhìn người phụ nữ trên ghế salon, thân thể dơ dáy, lại tự lẩm bẩm, Cảnh Nhiên không nhịn được chân mày vặn chặt.

So sánh hắn hương thơm ngào ngạt, mùi thúi trên người Trần Việt đơn giản có thể hun chết tất cả sinh mạng trong vòng mấy bước, bao gồm hắn, thật sự là làm cho người ta không nhịn được tự động nhượng bộ lui binh.

Nếu như Cảnh Mân vẫn chưa trở lại..., vậy cả gian phòng rất có thể sẽ bị mùi kinh khủng này công chiếm rồi, Cảnh Nhiên rất bất đắc dĩ mở cửa ban công và cửa sổ ra, để cho không khí trong nhà lưu thông, càng thêm hi vọng mùi thúi này có thể bay xa một chút, tốt nhất là có thể độc hại nhiều người hơn, một người thúi, không bằng nhiều người thúi.

Nhưng mà cô gái này say thật là không tệ, chỉ ngoan ngoãn vùi ở nơi đó, ngũ điệu lảo đảo cũng rất dễ nghe, giống như đang ngâm nga ca, không khóc âm ỉ, không nổi điên, thật đúng là càng nhìn càng thuận mắt, rất được lòng hắn.

Đang lúc hắn đang nhìn về phía người toàn thân bốc mùi cười khúc khích thì tiếng điện thoại không thức thời vang lên, cắt đứt sự ngu dại bộc phát của hắn.

“Mân Mân?” Cầm điện thoại hắn hồ nghi hỏi: “Em không trở về gọi điện thoại làm gì?”

“Anh, Lam Giai Vi uống say rất dữ đưa người, em không đi được, anh giúp em chiếu cố Trần Việt đi, cô ấy an phận lắm, không khó chiếu cố đâu.” Cảnh Mân ở bên điện thoại cũng rất bất đắc dĩ nói, cô cũng rất buồn bực, cô vốn định vô cùng dịu dàng săn sóc chiếu cố người trong lòng của mình, vậy mà người họ Lam này dám bảm cô không thả, cứ gọi cô Khả Tình, Khả Tình, cô thực sự khóc không ra nước mắt.

“Vậy em ở đó qua đêm à? Không có phương tiện? Nếu không anh đi đón em.” Là bảo bối của hắn, Cảnh Mân còn chưa bao giờ ra ngoài qua đêm, nghĩ đến những người bạn mới quen này, cuộc sống càng về sau càng không yên ổn.

“Xem ra là không đi được, đừng lo lắng, cô ấy ở một mình.” Cảnh Mân an ủi anh trai một tiếng, liền cúp máy.

Nếu như bây giờ Cảnh anh trai biết, hai cô đều là đồng tính luyến ái..., sẽ để cho các cô sống chung một phòng sao? Khả năng xách dao phay giết chết là cao nhất.

Cảnh Nhiên để điện thoại xuống, thở dài, đây là chuyện gì! Trần Việt an phận không khó chiếu cố, nhưng vấn đề là hắn có nên giúp cô dọn dẹp sạch sẽ thân thể hôi thúi này không?

Giúp một phụ nữ còn chưa coi là qua quen thuộc tắm, hắn có thể bị xem là tên háo sắc hay không?

Tình trạng trước mắt, khiến trong lòng hắn xoắn xuýt một phen. Đột nhiên nhớ tới chuyện ở khách sạn lúc trước, tâm tình tốt hơn, đằng nào hắn đã không rõ ràng làm sắc lang một lần, thêm cái danh hiệu háo sắc, cũng không còn cái gì mà không được.

Nghĩ là làm ngay, hắn đứng dậy đến phòng em gái lấy quần áo cho Trần Việt, suy nghĩ một chút, Cảnh Mân nhỏ xinh như vậy, y phục cũng không thích hợp Trần Việt thon cao, cho nên đi được 1 nửa, liền lui về phòng mình, lấy ra một cái áo sơ mi và một cái quần cụt có thể thất đây, nghĩ đến bộ quần áo sát người này sẽ mặc trên thân thể uyển chuyển của Trần Việt, trong lòng chợt nhiệt huyết sôi trào, Cảnh anh trai than khổ trong lòng, hắn đường đường một nam nhi bảy thước, tại sao có thể có tư tưởng bỉ ổi như vậy, thật không thể được.

Trở lại phòng khách dìu Trần Việt vào phòng tắm, đụng chạm da thịt nhẵn nhụi của cô, Cảnh Nhiên đau khổ trong nửa ngày, tự khích lệ mình, hắn đây cũng không phải là thừa dịp cháy nhà hôi của, hắn là hành

hiệp trọng nghĩa, giúp người làm vui..(không có khuyến khích.)

Trần Việt mềm nhũn dựa vào ngực hần, cảm giác cực kỳ xinh đẹp, có loại cảm giác ôm nhuần ngọc ôn hương đầy cõi lòng! Nhưng hương phải đổi thành thối mới được.

Làm kiến thiết tâm lý hồi lâu, mất thật nhiều khí lực, Cảnh Nhiên cũng lấy được dũng khí, quyết tâm động thủ cởi nút áo sơ mi của Trần Việt, chờ cởi hết hàng nút thật nhỏ thì Cảnh anh trai đã là miệng đắng lưỡi khô, huyết áp lên cao.

Liều mạng không chế tầm mắt của mình từ cổ trở lên của Trần Việt, nhưng ánh mắt như không chịu sự khống chế của đại não, không cẩn thận quét qua ngực mềm khéo léo đẹp đẽ của cô, lỗ mũi nóng lên, một dòng nước liền từ trong lỗ mũi chậm rãi chảy ra, đưa tay sụt, thiếu chút nữa hôn mê, hần cứ nhiên nhìn phụ nữ trước mắt, chảy máu mũi!! Chảy máu mũi không phải là hiện tượng sắc lang mới có sao? Chẳng lẽ hần thực sự là sắc lang!! Cảnh anh trai tức khắc hóa thành tượng đá.

Vội vàng xoay người lại kéo khăn giấy đặt ở trên bồn, trong lúc bối rối, vô tình nghiêng mắt nhìn đến bên eo Trần Việt, thoáng nhìn khiến Cảnh Nhiên nhất thời ngớ ngẩn.

Đó là hình xăm một đóa hoa bách hợp xinh đẹp, hoa bách hợp kiều diễm nở rộ, cỡ như ngón cái, rất sống động, như chạm chờn, nhảy múa ở trong gió.

Cho nên hần ngu người, đó là bởi vì hần đối với đóa hoa này rất rõ ràng, ở buổi tối hoang đường đó, hần từng vô số lần nhiệt tình dùng đầu lưỡi liếm qua nó, nụ hoa màu trắng nhìn thanh thuần, lại hàm chứa lực hút to lớn, làm cho người ta gặp qua là không quên được.

Là cô, buổi tối trời xui đất khiến làm hần đi nhầm phòng, lên nhầm giường, đối tượng đó là Trần Việt!

Sau đêm đó, hần lo lắng hãi hùng mất mấy ngày, vẫn không đợi được có người tìm tới tính sổ, mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ ông trời còn có mắt, Cảnh Nhiên hần thiện lương như vậy, không có đạo lý lần đầu tiên làm chuyện xấu liền bị xui xẻo bắt tại trận như vậy

Bây giờ, khi phát hiện Trần Việt trước mắt là người bị hần nhận sai thành “Màu hồng phấn gặp gỡ” thì trừ ngạc nhiên, trong lòng ngoài ý muốn có cảm giác vui mừng, càng thêm phần an tâm.

Đối với mạo phạm đêm đó, hần vẫn tồn tại áy náy, hôm nay tìm được cơ hội đền bù lại cho người ta, lại là Trần Việt hần rất vừa ý, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Dĩ nhiên, hần không ngu đến thừa nhận làm ác của mình đêm đó với cô, hần phải tính kế tốt lật lại mới được, làm sao đền bù cho cô đây? Lấy thân báo đáp không biết cô có chịu không.

Nhưng quan trọng nhất trước mắt, là giúp cô tắm sạch thân thể trước mới được.

Phát hiện Trần Việt thì ra đã bị hần ăn rồi, dĩ nhiên là hần sẽ không còn ngượng ngùng, lúng túng ..., dù sao ăn một lần và ăn nhiều lần cũng không khác nhau là mấy! (là anh, nghĩ như vậy có được hay không, Trần Việt người ta căn bản không nhớ đến sự tồn tại của anh!)

Sau đó, hần liền thoải mái cởi áo quần cho người say đến mềm người, ánh mắt càng thêm lấp lánh hành tẩu trên da thịt nhẵn bóng của người ta, trong lòng nghĩ tới đêm hôm đó hần không chỉ dùng ánh mắt nhìn, hần còn dùng đầu lưỡi dò qua lại một lần đây.

Nếu Trần Việt tỉnh lại vào lúc này, nhất định sẽ chém tên đàn ông vừa giúp cô tắm, vừa nghĩ đến hình ảnh có sắc thành mấy khúc.

Mặc dù lần nữa nhắc nhở mình phải bình tĩnh, phải tỉnh táo, nhưng Cảnh anh trai đem Trần Việt tắm rửa sạch sẽ thì chính hần lại cháy rồi.

Tâm tình hần lúc này như lửa đốt, động tác muốn ngừng mà không được, vẻ mặt khóc không ra nước mắt!!

Bây giờ hần muốn áp đảo cô, sau đó ăn hết cô!! Tốt nhất ngay cả xương cũng không bỏ qua...

Nhưng mà lý trí cuối cùng vẫn giằng lấy 0.000001 ưu thế yếu ớt, chiến thắng muốn ngừng.

Đầu đầy mồ hôi đem người hương ngun ngút, trơn mượt lên trên giường Cảnh Mân, hít thật sâu, thật không nghĩ nhiệm vụ như không thể nào hoàn thành, hần đã làm xong, hần thật quá vĩ đại.

Cúi người giúp cô xê dịch chăn điều hòa không khí, đang muốn đứng dậy thì bị một đôi tay trắng mềm xiu ôm cổ, còn vô ý thức kêu: “Bảo bối, chờ đi...”

Cảnh Nhiên nháy mắt như nghe sấm sét bên tai, rầm rầm nổ quanh đầu hần, thân thể càng giống như bị điện giật, tê dại bủn rủn, da gà tranh nhau dựng.

Trong lòng hô to một tiếng, không được! Người đã không thể chờ đợi nhào về phía người trên giường....

Lịch sử tái diễn lần nữa....ông trời, thần a, Thượng đế a, thánh A La a! Hần thật không phải cố ý, là cô đưa tay ôm, hần mới không nhận được! Hần tuyệt đối không phải là sắc lang!

Đáng chết! Đáng chết!.....Sau khi làm đủ bước dạo đầu, phía dưới Trần Việt cũng ướt đầm một mảnh rồi, hần mới đem dục vọng vọt vào, liền lập tức nguyên rửa liên tiếp.....Đó là bởi vì, hần mới vừa vào, lại chảy ngàn dặm rồi, giống như đúc với lần trước!!

Thật không phải lỗi của hần, chỉ đổ thừa bên trong Trần Việt thực sự rất chặt! Làm hần mất hồn, là thủ phạm làm hần đánh hơi bởi quá sớm, xem ra về sau hần càng thêm cẩn thận mới đúng! (Cảnh tiên sinh này cứ như vậy hết lòng tin hần sẽ có lần sau?)

Thật may, đêm còn khá dài, có đầy đủ thời gian, để cho Cảnh tiên sinh chứng minh bản lĩnh đàn ông của hần!

6. Chương 6

Trần Việt phát hiện mình lại vừa nằm mộng xuân rồi, hơn nữa cảm giác mộng xuân lại rất chân thật, có phải là uống say nằm mộng xuân đều chân thật không? Loại kinh nghiệm này trước đó không lâu cô mới trải qua lần thứ nhất, có thể nói là quý dị đến nỗi mãi không quên a!

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô thoải mái mà hưởng thụ khoái cảm dâng tràn, cô có thể cảm giác rõ ràng chân thật, tất cả thứ này, làm cho cô tiêu hồn muốn mãi mơ màng màng như vậy, tuy nhiên cô thân là một T, để cho đối phương chủ động như vậy thật là rất mất mặt, nhưng nếu như bị động có thể được vui sướng trước nay chưa có như vậy, cô đương nhiên mừng rỡ tiếp tục giả vờ ngốc.

Vốn là suy nghĩ lung tung, càng về sau ý thức dần dần trở về đại não, cô mới phát giác được có điểm gì là lạ, không phải có điểm, mà là thật to không thích hợp.

Vì cái gì cô cảm thấy tư tưởng thanh tỉnh, nhưng mộng xuân vẫn còn không có mất đi

Trần Việt đột nhiên mở to hai mắt, nhìn người đàn ông phía trên thân thể, đầu óc trở lên rối loạn, không cách nào lập tức phản ứng lại, cho đến khi bên trong cơ thể của mình từ từ xảy ra cảm giác kiến bò toàn thân, từng đợt rồi lại từng đợt khoái cảm bao phủ cô, trong nháy mắt nhấn chìm cô, Trần Việt nâng lên chân dài bóng loáng thon dài đập một cái, đập người đàn ông đang ở trên người mình ngã ra sau, sau một giây, một loại sền sệt gì đó “Lạch cạch” một tiếng, bay vụt đến trên mặt cô, có một giọt đang chậm rãi nhỏ dọc theo chóp mũi của cô.

Một mùi xạ hương nồng đậm xông vào mũi, tiến vào phổi của cô, Trần Việt trong nháy mắt thành tượng thạch cao.

Cảnh Nhiên bị một cước đá văng ra, đầu đầy nghi hoặc, không rõ vì cái gì trong nháy mắt mình muốn bắn ra tinh hoa, lại bị đá văng ra, sau đó càng ngu ngơ nhìn người phụ nữ bị mình bắn ra tinh hoa đầy mặt mũi, cô đang tròn mắt, kinh ngạc nhìn mình.

Trùng to mắt? Cô tỉnh! Cảnh Nhiên hậu tri hậu giác phát hiện sự thật này, lập tức cảm thấy chột dạ, tựa như đứa trẻ làm chuyện xấu bị người lớn bắt quả tang.

Hần cuống quýt từ trên tủ đầu giường rút khăn tay ra, có chút phát run mà muốn vươn tay thay cô lau “tinh hoa” của hần trên mặt cô.

Đã thấy Trần Việt nằm ở trên giường lưu loát xoay người ngồi dậy, hai tay chống giường, chân dài xoay tròn, đơn giản đá Cảnh Nhiên không hề phòng bị xuống giường, sau đó đứng người lên, một cước nặng nề dẫm trên ngực của hắn, tròn mắt muốn nứt, nghiêng răng nghiêng lợi, “Cảnh Nhiên, anh muốn chết có phải không!” Trần Việt từ trên nhìn xuống như vậy thật là có khí thế, tựa như một nữ vương cao cao tại thượng, dẫm nát dưới chân người thần phục cô.

Nhưng tình hình lúc này, lại phải nói là rất quỷ dị, thử nghĩ xem, hai người đều trần truồng, lại bày ra tư thế này, đặc biệt trên mặt Trần Việt còn có một đồng tinh hoa của Cảnh Nhiên, cho nên dù cho lúc này Trần Việt nhìn về phía trên rất là hung thần ác sát, nhưng càng nhìn lại càng thấy cổ quái và buồn cười.

Cảnh Nhiên nằm trên mặt đất bị cô dẫm đạp dưới chân, toàn thân cứng ngắc, mặt mày vặn vẹo, thần sắc quái dị, trong tay còn đang nắm khăn tay, đến lúc này còn phản ứng không kịp, rõ ràng cô gái mới vừa rồi còn ở dưới thân hắn sướng muốn chết, sao đột nhiên biến thành cạp mẹ rồi?

“Trần Việt, cô hãy nghe tôi nói. . . . A.” Cảnh Nhiên giãy dựa thân, lại bị Trần Việt đá một cước nữa, đau đớn không chịu nổi, cũng khó trách hắn sẽ cảm thấy thống khổ như vậy, Trần Việt là người có luyện qua công phu quyền cước, cho dù Lam Gi—ai Vi quyền đạo đai đen, cũng không phải đối thủ của cô, huống chi lúc này Cảnh Nhiên căn bản không phòng bị gì.

Không có bị đá cho nội thương đã tính da thịt hắn đây.

“Mẹ, dám lên Trần Việt tôi, hôm nay xem tôi có đánh cho anh tàn phế hay không!” Lúc này Trần Việt đã là hoàn toàn tỉnh táo, tuy huyết Thái Dương vẫn còn đau âm ỉ, nhưng không ảnh hưởng được cô bảo nổi đánh người.

Đừng xem Trần Việt gầy yếu, lại có thể đơn giản một phen giữ lấy Cảnh Nhiên, nắm tay uy vũ như gió đánh vào bụng hắn.

Cảnh Nhiên bị đánh mãi, rốt cục nhớ tới phải đánh trả, bằng không còn bị đánh như vậy nữa, đích thị là phải chết không thể nghi ngờ.

“Trần Việt, cô nghe tôi nói. Tôi vốn không muốn làm” Tuy chiêu số của Cảnh Nhiên không sánh bằng cô, nhưng đàn ông trời sinh lực đạo không nhỏ, nhiều ít cũng có thể đối kháng với cô. “Là cô giữ chặt tôi. . . Tôi mới. . . Bởi vì lần trước chúng ta cũng làm. . . Cho nên tôi nghĩ. . .” Cảnh Nhiên vừa ngăn cản cô tiến công, vừa mất trật tự giải thích, chỉ là dưới tình thế cấp bách, căn bản là không có chú ý tới mình đang miệng không có ngăn cản tuôn ra chuyện lúc trước.

“Lần trước?” Trần Việt đang vùng vẫy quyền đột nhiên dừng tay, ánh mắt trở nên càng sắc bén, “Anh nói rõ cho tôi, lần trước chúng ta đã làm khi nào!”

Trời muốn mình chết đây! Cảnh Nhiên vô lực mà nghĩ trong lòng, không nghĩ tới người bán đứng hắn, lại là chính mình, tính, dù sao cũng phải chết, vậy dứt khoát một chút, chết thống khoái.

Sau đó cam chịu nói: “Lần trước cô cũng là uống rượu say, tại khách sạn, tôi đi nhầm phòng, mơ hồ lên giường cùng với cô. . . .”

Nghe xong lời này, Trần Việt đột nhiên nhớ tình hình sau khi uống rượu với Lam Gi—ai Vi lần trước, lập tức tức giận đến toàn thân phát run, đỏ đôi mắt lên, “Tôi giết anh!” Với tay quơ lấy đồng hồ báo thức đầu giường, liền hướng hắn đập tới.

“Không không không, cô hãy nghe tôi nói!” Cảnh Nhiên giơ tay bắt lấy hai cánh tay cô, giữ chặt trong ngực, “Tôi thề, tôi sẽ chịu trách nhiệm, chúng ta yêu đương đi, hoặc là kết hôn, tôi sẽ không ủy khuất cô.”

“Ủy khuất cái đầu của anh, tôi căn bản cũng không yêu mến đàn ông!” Trần Việt dùng lực một cái, tránh ra tay của hắn, một quyền đánh về phía mặt của hắn, Cảnh Nhiên không có công phu nhanh như cô, lập tức bị nện đến máu mũi chảy ròng ròng, thật sự là cực kỳ bi thảm, trước giúp cô tắm rửa cũng chảy máu mũi, bây giờ lại bị cô đánh cho chảy máu mũi, xem ra lần này hắn không phải là bị cô đánh chết, mà là máu mũi chảy hết mà chết.

Cảnh Nhiên bụm lấy cái mũi, đau đến ngũ quan đều vo thành một nắm, bắt quả lại không xem nhẹ một cái tin tức quan trọng, “Cô không thích đàn ông! Vậy cô thích gì?”

Vấn đề của hắn hỏi đến không phải bình thường ngu xuẩn, Trần Việt lãnh khốc cười: “Không thích đàn ông, đương nhiên yêu mến đàn bà, chẳng lẽ yêu mến quái vật!”

“Đàn. . . đàn bà, nhưng cô cũng là đàn bà mà!” Cảnh Nhiên khó có thể tin nói.

Trần Việt thu hồi nắm tay, cười đến sắp bò ra đất, “Anh thật đúng là khô hải, chớ nói với tôi anh chưa từng nghe qua hoa bách hợp”

“Hoa bách hợp thì nghe qua!” Người nào đó tiếp tục ngu si, không biết cô vì cái gì đột nhiên nhắc đến hoa bách hợp.

Trần Việt liếc mắt, tự mình với tay lấy khăn tay, chán ghét lau những thứ dính trên mặt của mình, sau đó lại tìm ở dưới, nhưng tìm không thấy quần áo của mình, liền hoài nghi nhìn Cảnh Nhiên.

Cảnh Nhiên chỉ chỉ mấy bộ quần áo cuối giường nói ra: “Cô ới ô ể quần áo, tôi lấy của tôi cho cô mặc.” Tuy nhiên không có mặc lên bao lâu đã bị cởi bỏ!

Trần Việt mắt trắng không còn chút máu, chậm rãi cầm lấy áo sơ mi của hắn mặc vào, sau đó chính là quần rộng rãi, trong miệng vẫn không quên giải thích với hắn: “Tôi có lòng tốt nói cho anh biết a, hoa bách hợp chính là chỉ nữ đồng tính luyến, như vậy biết chưa.”

Cảnh Nhiên tiếp tục ngu si, đồng tính luyến ái hắn nghe qua, nhưng nữ đồng tính luyến, hắn xác thực chưa từng nghe qua, còn tưởng rằng đồng tính luyến ái chỉ là con trai mới như vậy! .

Bất quá nói trở lại, cô đã không thích con trai, vì cái gì còn liên tiếp xuất hiện ở trước mặt hắn? Nhịn không được hỏi: “Cô không phải vì thích tôi mới tiếp cận tôi?”

Nghe được hắn hỏi như vậy, Trần Việt liếc cái ánh mắt giết người cho hắn lần nữa, “Tôi tiếp cận anh khi nào, người tôi tiếp cận là em gái của anh!”

“Rầm rầm. . .” Đột nhiên một loạt tiếng sấm vang lên trên đầu hắn, thiếu chút nữa bỏ hắn ngất đi.

“Tiếp cận em gái tôi? Người cô nhìn trúng em gái tôi, chẳng lẽ Mân Mân. . . em ấy cũng là đồng tính luyến ái?” Cảnh Nhiên run thanh âm vô lực hỏi .

Trần Việt khiêu khích nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng: “Hừ, đương nhiên, bằng không anh nghĩ rằng chúng tôi trong khoảng thời gian này tại sao phải thân mật ra vào cùng một chỗ như vậy!”

Nghe câu trả lời của cô, Cảnh Nhiên rất không có cốt khí bị dọa đến chân mềm ngồi vào trên mặt đất lần nữa, Cảnh Mân là đồng tính luyến ái, hắn trở thành anh trai cô hơn hai mươi năm, lại thật không biết! Vấn đề này quả thực còn càng muốn mạng của hắn hơn so với thiên lôi đánh xuống!

Trần Việt mặc quần áo tử tế, ngồi ở trên giường nhìn tên đàn ông ỉu xìu trên mặt đất, cười lạnh một tiếng, nói ra: “Trước tiên mặc quần áo lên đã, sau đó chúng ta sẽ tính sổ tới chuyện giữa hai chúng ta.”

7. Chương 7

Cảnh Nhiên xoa tứ chi bị đánh sắp gãy, chậm chạp đi qua cầm quần áo mặc vào, nghĩ thầm thế giới này thật sự là quá điên cuồng, hắn đường đường một người đàn ông, lại cứ như vậy bị đánh gục xuống! Hung bà nương (bà cô dữ) này may mắn là một đồng tính luyến ái, bằng không làm gì có người đàn ông nào dám lấy cô.

Không đúng, hiện tại mục tiêu của con sói như cô là Cảnh Mân con cừu nhỏ này, với tính tình thiện lương của Mân Mân, nếu như theo cô, phỏng chừng sẽ bị ăn xong lau sạch không có thừa!

Anh trai Cảnh gia đáng thương xem như bị sợ choáng váng, hắn còn chưa cách nào tiếp nhận sự thật em gái là đồng tính luyến thì cũng đã toát ra suy nghĩ sau khi em gái theo Trần Việt sẽ như thế nào .

Vừa muốn mặc quần lót vào, chợt nghe đến tiếng vang huýt sáo của Trần Việt.

“Anh ngược lại rất mạnh nha, vũ khí rất khổng lồ a!” Cô nhú mồm, “nhỏ” như vậy, hẳn là thuộc về “Dị hình”, khó trách ngay cả cô uống rượu say đều có thể cảm thấy sướng muốn chết, người này còn có chỗ tốt à!

Cảnh Nhiên bị rồi, hẳn tuy không tính là thân trải qua trăm trận, nhưng kinh nghiệm tình ái vẫn không ít, nhưng khi một phụ nữ ở trước mặt hắn, tùy tiện đánh giá “Vũ khí” của hắn thì hắn vẫn cảm thấy rất không quen! Cực kỳ không quen!

Nhanh chóng mặc quần lót và quần thường vào, có chút co quắp ngồi ở trên ghế bên cạnh, nghĩ như thế nào đều cảm giác mình đuối lý, cho nên hắn tỏ thái độ hài lòng chuẩn bị nói chuyện thật tốt với Trần Việt! Nhưng hắn đã quên, vừa rồi Trần Việt nói rất đúng, hảo hảo tính sổ giữa bọn họ, mà không phải hảo hảo nói chuyện!

“Nói một chút coi, lần kia tại khách sạn, chúng ta làm sao có thể cùng nằm chết dí trên một cái giường, chẳng lẽ anh cũng uống say?” Trần Việt bắt chéo hai chân, tròng mắt, thái độ tư thế, giống như chú cảnh sát đang thẩm vấn phạm nhân, trên mặt có khắc mấy chữ “Thẳng thắn thì khoan dung, kháng cự thì nghiêm khắc”.

Kỳ thật cô hỏi vấn đề như vậy, nếu như Cảnh Nhiên đủ cơ linh đủ xảo hoạt, theo lời của cô trả lời, nhất định sẽ bình an vô sự, cho dù Trần Việt tức giận, nhưng hai con ma men cút đi cùng một chỗ làm những chuyện như vậy, đều rất khó đi truy cứu nguyên do a!

Nhưng hết lần này tới lần khác Cảnh Nhiên này từ nhỏ đến lớn, đều là học sinh tốt, phương diện đạo đức tuyệt đối là vô cùng bảo thủ, cái gì tôn kính người trên, bảo vệ bạn học, không nhặt của rơi, cộng thêm thành thực không nói dối! !

Kết quả là, vẫn kiên trì tín điều thành thực không nói dối của mình, anh trai Cảnh thật thà nói, “Ngày đó tôi đi nhầm phòng, nhìn 609 thành 906 rồi, cho nên mới phải xảy ra chuyện kia!”

Trần Việt một tay sờ sờ cái cằm, hai mắt sắc bén chăm chăm vào mặt Cảnh Nhiên, lâu chừng một phút đồng hồ, mới lạnh lùng nói: “Anh vì cái gì vào sai phòng không thể kịp thời phát hiện tôi không phải người anh muốn tìm, vì cái gì còn có thể lên giường với tôi đã uống say?”

Mặt Cảnh Nhiên đột nhiên sưng thành màu gan heo, nhẩn nhẩn nửa ngày sưng sőt nghẹn không ra lời, lúc này hắn mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu như hắn nói ra tình hình thực tế, nói mình xem cô thành người của “ngành dịch vụ đặc biệt”, cô có thể lập tức chém hắn thành mấy khối hay không?

Nhưng không nói hắn nên tìm có gì? Sau khi sắc mặt Cảnh Nhiên chuyển từ xanh qua đỏ, từ đỏ qua xanh mấy lần, nghĩ đến nên uyển chuyển lấy cớ!

Trần Việt cau mày, trong nội tâm đang suy đoán, là nguyên nhân gì làm cho hắn khó mở miệng như vậy? Đêm nay việc này, Cảnh Nhiên nói bởi vì là cô lôi kéo hắn không tha mới có thể xảy ra, chẳng lẽ! Minh vừa uống say liền biến thành ” Cuồng Tình dục ! ! ! Chẳng lẽ lần trước cũng là cô lôi kéo Cảnh Nhiên mạnh hơn! Cho nên hắn mới một bộ dạng khó xử như vậy.

Trần Việt nghĩ như thế, thiếu chút nữa kêu lên, cô làm sao có thể đi cưỡng một người đàn ông, cưỡng cũng phải cưỡng mặt mày đẹp mới đúng a!

Cô đột nhiên đứng đứng dậy, vươn tay tung ra, một phen nắm chặt tóc ngắn của Cảnh Nhiên, trên cao nhìn xuống hắn trừng mắt. “Anh cho nói rõ ràng, chẳng lẽ thật là tôi cưỡng bạo anh?”

Cảnh Nhiên trong nháy mắt ngây dại, trong nội tâm (hình này là đơ hen, hoá đá =)) suy nghĩ, tư duy của nữ đồng tính luyến trước mắt này quả nhiên siêu thoát, ý nghĩ vớ vẩn như vậy cũng có thể nghĩ ra!

Lúc này Cảnh Nhiên học thông minh, im lặng, vô tội gật gật đầu, bây giờ, phụ nữ đều có thể đánh đàn ông, vì cái gì đàn ông không thể bị phụ nữ cưỡng! Rất bình thường, rất bình thường!

Trần Việt nhìn đến hắn thành thật gật gật đầu, trong nháy mắt máu động lại! Cô quả nhiên cưỡng bạo người ta. . . . (#Ami: aizzz tội nghiệp quá, cả đời chị toàn bị anh cưỡng mà cứ nghĩ cưỡng anh =))

Bất quá Trần Việt ở trên thương trường lăn vài năm, sóng to gió lớn gì chưa thấy qua a! Cho nên cô rất nhanh liền trấn định lại, sau khi thoáng phân tích tình huống, mới cảnh cáo hắn nói ra: “Không cho phép anh đem chuyện chúng ta ăn nằm với nhau trên giường tiết lộ nửa câu, bằng không anh đợi bị bẻ xương

a!” Chê cười, nếu như bị người khác biết rõ cô T này cùng đàn ông lên giường, vậy sao còn nói chuyện yêu đương với đáng yêu này đẹp! Hơn nữa nhất định sẽ bị Lam Gi—ai Vi cười chết!

Mà Cảnh Nhiên nghe được cô nói hai chữ “bể xương” thì tiếp tục , không biết cô muốn bể cổ hay muốn bể vũ khí của hần, phỏng chừng cả hai cũng sẽ không buông tha. (#Ami: Chết cười em anh ơi =]])

“Còn có, không cho anh can thiệp chuyện tình cảm của tôi và em gái anh!”

“Không được!” Vừa nhắc tới Cảnh Mân, Cảnh Nhiên nguyên bản có điểm ỉu xiu đột nhiên sống lại, như con gà bị đánh, đột nhiên kích động. “Cái khác tôi đều có thể đáp ứng cô, nhưng cô muốn Mân Mân thì không được, em ấy còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu, tôi tin tưởng em ấy nhất định sẽ biến trở về!”

Nghe hần đồng dạng nói, Trần Việt rất cổ động cười phun ra, “Anh cho rằng chơi ma thuật đại biến thân a, có thể cho anh đổi tới đổi lui? Anh cứ nghĩ như vậy, Tiểu Mân tôi sẽ thật lòng mà yêu thương cô ấy, anh đừng mơ tưởng có thể ngăn trở.”

Bộ mặt Cảnh Nhiên co lại, cảm thấy rất vớ vẩn! Hần trước kia đã từng ảo tưởng, chính mình quá yêu Cảnh Mân, đợi cho có một người đàn ông khác xuất hiện ở bên cạnh cô, hần có thể công thành lui thân! Nhưng bây giờ, lại là một phụ nữ còn hung dữ hơn so với đàn ông ở trước mặt hần nói, cô sẽ thật lòng yêu thương Cảnh Mân, thực tế như vậy làm cho hần rất không nói được gì!

Không được, hần phải nghĩ biện pháp kéo em gái từ con đường lệch lạc này trở về.

~~Trần Việt càng ngồi ở phòng làm việc càng buồn bực, thật vất vả chịu đựng được đến giữa trưa, liền cấp tốc đi tìm Lam Gi—ai Vi, hai người mới vừa chạm trán ở nhà hàng, Trần Việt liền oán khí phóng lên trời dùng ánh mắt giết cô vài lần.

“Đều là cậu ra chủ ý, cái gì ‘say rượu mất lý trí’, kết quả lại là hai chúng ta uống ngã xuống, cô ấy không có việc gì!” Châm điều thuốc, Trần Việt khinh thường liếc Lam Gi—ai Vi trắng không còn chút máu.

Lam Gi—ai Vi lắc đầu, gian gian nói, “Chẳng qua là chúng ta đã quá xem thường, không có ngờ tới rằng cô em xinh đẹp nhà cậu lại tửu lượng cao thế, hai chai rượu tây rót hết mà mặt không đỏ hơi thở không gấp !”

“Đó là, ngược lại tiện nghi cho cậu, cô ấy đem mình ném ở trong nhà để cho anh trai già thô lỗ kia chiếu cố, mình lại chạy tới chiếu cố cậu, thật sự là Thiên Lý ở đâu a! Tôi mới là chồng cô ấy cơ mà!”

“Cắt.” Lam Gi—ai Vi gạt cô một tiếng, “Còn chưa có bản lĩnh ăn người ta, lại ở chỗ này tự xưng ông xã, cậu thật là không biết xấu hổ a!”

Mắt Trần Việt hơi híp, đột nhiên ngồi thẳng người, “Cậu không phải cũng có hứng thú với Tiểu Mân!”

Lam Gi—ai Vi sau một khắc quơ lấy một cái ly đập về phía cô, một chút cũng không nương tay, bắt quả lại bị Trần Việt lưu loát tiếp vừa vặn.

“Tôi van cậu, không phải cậu xem cô ấy là bảo bối, thì cảm thấy toàn bộ mọi người trên thế giới cũng xem cô ta là bảo bối được không. Phiền toái cậu nhớ kỹ, bảo bối của tôi vĩnh viễn đều là Khả Tình đáng yêu.”

Trần Việt thụ giáo gật đầu, sau đó rất không biết chết sống đón một câu, “Dạ dạ dạ, Liễu Khả Tình là bảo bối của cậu, nhưng là cô ta lại xem người khác là bảo bối!”

Lời vừa ra khỏi miệng, cũng rất vinh hạnh nhận được cái ly thứ hai Lam Gi—ai Vi đập tới, đương nhiên, cô y nguyên rất tiêu sái tiếp được.

“Cậu châm chọc tôi!” Lam Gi—ai Vi bị chọc, rất muốn động thủ đánh người, nhưng đây là chuyện tổn hại hình tượng, cô sẽ không tại đây trước mặt mọi người làm, nhiều nhất cũng chỉ có thể đập bể cái ly tỏ vẻ cô oán giận.

Sau khi hai người ăn xong, tiếp tục chủ đề lúc nãy, Lam Gi—ai Vi uống ngụm nước lọc trầm giọng nói, nói ra: “Sau khi hoạt động giả heo ăn cỏ này thất bại, cậu còn có tính toán gì?”

Nguyên bản hai người tìm có đem Cảnh Mân đi uống rượu, muốn đem cô rót uống say chuênh choáng, rồi để cho Trần Việt ăn người ta, tốt như vậy tạo nên sự thật, Cảnh Mân sẽ chết tâm theo sát cô.

Nhưng, người tính không bằng trời tính, chuyện hai người tính toán mỹ mãn, lại bị ông trời xếp đặt qua đen (xui xẻo)! Cảnh Mân lại là người ngàn chén không say!

Tại Lam Gi-ai Vi xem ra, kế hoạch này thất bại, vậy không ngừng cố gắng nghĩ nhiều là được, Trần Việt căn bản là không cần phải buồn bã ỉu xìu như vậy !

Nhưng Lam Gi-ai Vi hoàn toàn không nghĩ đến, đêm qua, các cô sắm vai, tiết mục vừa ra bộ ngựa bắt ve, nhưng tầm không có bắt được, Trần Việt con bộ ngựa này lại bị một con chim sẻ ở phía sau ăn sạch trơn! Điều này bảo Trần Việt làm sao không buồn bực đầy mình.

Trần Việt nắm tóc, “Có thể tính toán gì, mình nên thành thật tiếp tục theo đuổi cô ấy!”

“Như thế nào, muốn giả trang người ngây thơ!” Lam Gi-ai Vi nhướn lông mày nhạo báng cô.

“Cắt, bốn tiểu thư vẫn luôn rất ngây thơ rất tốt!” Nhả ngậm khói, Trần Việt hít và một hơi thật sâu, có chút mờ mịt, bước tiếp theo làm như thế nào đây? Chẳng lẽ cô thật là người vô năng trong tình yêu sao?

8. Chương 8

Cảnh Mân lo lắng nhìn anh trai, từ buổi sáng cô về nhà, liền nhìn đến Cảnh Nhiên có bộ dạng cá chết, rũ đầu vô tình, mỗi khi liếc nhìn cô một cái sẽ thở dài ba tiếng.

Nhìn nhìn lại gương mặt vừa xanh vừa tím vừa sưng kia, quả thực có thể so sánh với người vừa bị đánh rất dài quyền anh!

“Anh, có phải là tối hôm qua trong nhà bị ăn trộm không? Sao anh bị đánh thành cái dạng này?” Từ nhỏ đến lớn, hình tượng anh trai ở trong suy nghĩ của cô đều là cao lớn mà lại chói lọi! Đột nhiên bị đánh thành như vậy, thật đúng là có chút khó có thể tiếp nhận.

Cảnh Nhiên tiếp tục dùng một đôi mắt cá chết chăm chăm vào cô, “Mân Mân, em có phải hay không. . . . Có phải là. . . .” Cảnh Nhiên mở to miệng nửa ngày, cũng không nói ra 4 chữ “Đồng tính luyến ái”, bởi vì bốn chữ này đánh sâu vào hắc khố lớn!

Lần nữa nửa ngày, vẫn quyết định thay đổi cách nói bỏ đi bốn chữ kia, “Em và Trần Việt có phải là loại quan hệ đó?”

Nhìn Cảnh Mân trong nháy mắt mặt trắng bệch, Cảnh Nhiên lập tức hiểu, sau đó nhanh chóng mà đứng dậy, đi vào trong phòng nhỏ đặt bài vị cha mẹ, bùm cái quỳ xuống.

Hắn vẫn không nổi giận với em gái, cho nên chỉ có thể dùng phương thức như vậy trừng phạt mình, coi như là gián tiếp trừng phạt em gái!

“Cha, mẹ, con thực xin lỗi với hai người, không dạy tốt em gái, làm cho em ấy không hiểu chuyện đi kết giao với một số người tầm bậy.”

Cảnh Mân đưa ra gương mặt tái nhợt, đứng ở cửa ra vào không dám đi vào, “Anh, Trần Việt nói cho anh? Anh ấy đánh anh thành như vậy sao?” Tối hôm qua trong nhà chỉ có hai người bọn họ, chẳng lẽ cũng là bởi vì anh trai biết rõ giới tính của cô, cho nên hai người mới có thể đánh nhau?

Cô đột nhiên cảm thấy rất tức giận, cho dù anh trai thật sự có cái gì không đúng, Trần Việt cũng không nên đánh hắn thành như vậy a! Không nhìn thầy chùa thì xem mặt phật, Trần Việt ra tay nặng như vậy, cũng không nhớ hắn là anh trai của ai!

Cho dù cô yêu mến Trần Việt thế nào, nhưng trong lòng cô, anh trai so với bất luận kẻ nào đều nặng hơn nhiều!

Trên mặt mũi Cảnh Nhiên đều cảm thấy hơi hơi đau, nhưng chút đau này căn bản không bằng áy náy đau nhức trong lòng của hắn, “Mân Mân lại đây.”

Hắn nghiêm túc ra hiệu em gái quỳ đến bên cạnh hắn, sau đó lạnh lùng nói ra: “Mân Mân, em phải thể trước mặt ba mẹ, nói em sẽ sửa đổi, từ nay về sau tìm người con trai tốt mà cả đời bên nhau! Không đi kết giao những người tầm bậy.”

Cảnh Mân bĩu môi, không vui nói: “Em không có kết giao người tầm bậy!”

“Yêu đương với con gái không tính tầm bậy sao!” Cảnh Nhiên khó có thể tin nhìn cô, bây giờ trong ý nghĩ của học trò nhỏ rốt cuộc nghĩ cái gì a!

“Anh, đây là lựa chọn giới tính bình thường. . . .”

“Câm miệng, không cho phép em nói linh tinh ở trước mặt cha mẹ, thật lòng mà sám hối cho anh!” Cảnh Nhiên nóng nảy che miệng em gái, cả khuôn mặt đều bị tức tái rồi.

Cảnh Mân mở to hai mắt không phục trừng mắt anh trai, tuy cô cảm giác mình tại lựa chọn giới tính thì đặc biệt, nhưng anh trai phản ứng như vậy thật là có chút không thể nói lý! Ngược lại cô hi vọng anh trai mắng cô dừng lại hoặc là đánh cô một trận, như vậy có thể sẽ sáng khoái chút ít. . . .

Nhìn đến em gái nhất thời không biết nhận sai, Cảnh Nhiên đơn giản kéo cô đi ra ngoài, tận tình khuyên bảo: “Mân Mân, từ nay về sau không cho phép em đi tìm Trần Việt, em xem ngay cả anh là một người đàn ông cũng bị cô đánh thảm như vậy, nếu như hai người ý kiến không hợp lời..., vậy còn không bị cô ấy đánh chết a!”

Cảnh Nhiên tuy luôn miệng nói muốn cho em gái biến trở về, nhưng kỳ thật trong lòng của hắn cũng không tin chắc, cũng không biết mình nên làm cái gì, cũng không thể nhốt cô trong nhà a! Kể hiện nay cũng chỉ có thể xuất chiêu “Lớn đánh uyên ương”, xem có thể nói mở hai cô hay không.

“Anh, cô ấy đánh anh thành như vậy, em nhất định sẽ tìm cô ấy lý luận.” Kỳ thật hai người kết giao nửa tháng, trong nội tâm cô cũng rất không xác định, Trần Việt đối với cô rất tốt, rất lịch sự, tại trước mặt cô cũng luôn phong độ nhẹ nhàng, nhưng cô xem, những điều này là mặt ngoài, cảm thấy Trần Việt làm những điều này, rất không tự nhiên cũng rất giả! Cô căn bản là nhìn không tới thực tâm của Trần Việt.

“Anh nói từ nay về sau không cho phép em đi gặp cô ấy, em có thể nghe lời hay không!” Cảnh Nhiên bắt đầu nói.

“Anh, em đã trưởng thành, biết mình muốn là cái gì! Nếu như anh cảm thấy trong nội tâm rất không thoải mái, rất khó tiếp nhận, vậy anh liền đánh em dừng lại a, đánh xong em vẫn yêu con gái.” Cảnh Mân quật cường nhìn hắn.

Cảnh Nhiên đột nhiên phát hiện, khoảng cách của hắn và em gái nguyên lai đã kém xa như vậy rồi, hắn không hiểu cô, không thể lý giải tư tưởng của cô, chuyện hắn xem là sai, vì cái gì đến chỗ cô, lại đương nhiên là đúng? Chẳng lẽ đây là sự khác nhau của tuổi tác sao? Nhưng tuổi của bọn họ kém cũng không lớn a!

Chẳng lẽ hắn xem tv chỉ thích xem tin tức có sai sao? Đọc sách chỉ xem tạp chí xe hơi có sai sao? Xem Computer sẽ cháng váng đầu cũng là lỗi của hắn sao?

Trong tin tức sao không truyền bá tin tức đồng tính luyến ái! Tạp chí xe hơi sao không xen kẽ một ít tin tức đồng tính luyến ái! Trên internet có một đồng lớn tin tức phương diện này, nhưng hắn căn bản không xem!

Chẳng lẽ những thứ này chính là thủ phạm tạo thành sự khác nhau giữa hắn và em gái! !

Vậy hắn từ giờ trở đi xem phim truyền hình nhiều hơn, xem ngôn tình tiểu thuyết nhiều hơn, bổ sung tin tức trên mạng nhiều hơn, còn không đến được cuối? (giống như đã quá muộn!)

Cảnh Nhiên đột nhiên có loại dự cảm, bởi vì Trần Việt xuất hiện, cuộc sống của bọn họ đã nhất định không cách nào tĩnh lặng. . . .

Sở Bạch cả người quần áo bình thường, tay bưng ly cà phê, tư thế tiêu sái tựa ở trước cửa phòng làm việc, khoe miệng vẽ ra đường cong, là hắn luyện tập ngàn ngàn vạn vạn lần đối với cái gương mới xác định góc độ nhìn tốt nhất.

Mà hấn duy trì tư thế như vậy, đã có một đoạn thời gian rất dài rồi, làm cho công nhân viên đi qua suýt nữa tưởng tưởng tiệm vì giám sát bọn họ mà định ra làm pho tượng!

Chỉ có Hồ Dịch sư phụ tổ bảo dưỡng nhàn rồi không chuyện gì, liền lười nhác mà thẳng bước đi tới, đứng ở bên cạnh Sở Bạch ra rả nói: “Trưởng tiệm, anh đã mê đắm nhìn sư phụ kim loại của chúng ta một lúc lâu rồi, có phải là đột nhiên phát hiện Sư phụ Cảnh kỳ thật còn gợi cảm hơn phụ nữ! Nhìn cái hông vểnh lên kia. . . . Chậc chậc!” Vừa phát ra thanh âm hạ lưu, còn vừa dùng tay ở giữa không trung khoả tay múa chân đối với Cảnh Nhiên cách đó không xa.

Sở Bạch lạnh lùng nhìn hấn một cái, rất bình tĩnh nói: “Tôi đang thưởng thức bãi đỗ xe chúng ta từ trước tới nay, lần đầu tiên bạo lực nhất máu tanh nhất huỷ một lượng xe lớn! Mà tôi sở dĩ nhìn mê đắm, đó là bởi vì tôi đang tính toán Cảnh Nhiên sắp sửa bị trừ bao nhiêu tiền lương!”

Hồ Dịch rung mình một cái, “Trưởng tiệm anh ngàn vạn đừng có dùng ánh mắt như thế nhìn tôi, tôi không đảm đương nổi!”

Sở Bạch cười khê một tiếng, “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ dùng ánh mắt thật dịu dàng nhìn anh! Trưởng này đại biểu anh bị trừ sẽ nhiều hơn.”

“Vậy coi như xong, người nên hung ác chút mới tốt!” Hồ Dịch chịu không được run rẩy nổi da gà trên người, “Nói trở lại, hôm nay Sư phụ Cảnh từ buổi sáng đến bây giờ, quanh người đều tản ra hơi thở quỷ dị a, giống như xe có thù oán với hấn! Chẳng lẽ hấn thất tình rồi?”

Sở Bạch không đồng ý lắc đầu: “Hấn còn chưa yêu đương, ở đâu ra mắt, tôi xem hấn là chưa thỏa mãn dục vọng. . . .”

Vừa dứt lời, bên Cảnh Nhiên lại truyền tới tiếng vang đánh chuy lớn.

Hồ Dịch nhin không được huyết sáo, “Hấn không phải đang huỷ xe, hấn căn bản chính là đang đập bể xe?”

“Có cái gì khác nhau sao?” Sở Bạch nhấp một ngụm cà phê, thanh âm lạnh nhạt hỏi.

“Đương nhiên là có, huỷ xe chính là đem dỡ bộ phận máy xuống sửa chữa, mà đập bể xe chính là đập phá xe ném bãi rác!”

Sở Bạch minh bạch gật đầu, sau đó lại gơ lên tươi cười tiêu chuẩn, “Không sợ, dù sao tiền lương Cảnh Nhiên rất cao, tôi không ngại trừ hấn nhiều chút.”

“Gi—an thương!” Hồ Dịch oán thăm một câu trong lòng, đưa tay ngoắc Tiểu Thư đứng ở một bên không biết theo ai tới, “Cậu bé đáng thương, bị sư phụ của cậu làm sợ cháng váng, sống với hấn hấn là cực khổ!”

Tiểu Thư chán nản thất vọng gật gật đầu, “Sư phụ sớm tâm tình giống như không tốt lắm, thứ nhất là đoạt việc sống của tôi, đập dữ như vậy cũng không sợ thật sự đập bể!” Nhếch miệng tiếp tục nói: “Tôi vừa nói với anh ấy mua tạp chí xe hơi mới, cứ nhiên bị anh ấy dữ tợn nhìn, nói xem tạp chí xe hơi gì, một chút cái rầm dề đều không có!”

Sở Bạch nghe xong lời của hấn, nhướng nhướng mày: “Ồ đây mua tạp chí nhiều nhất không phải là hấn sao? Hấn còn thường xuyên cổ động tôi phải mua nhiều hơn ọi người xem!”

“Những điều đáng ngờ đều nói rõ, Cảnh Nhiên khẳng định có vấn đề!” Hồ Dịch tổng kết.

“Ừ, cực kỳ có vấn đề!” Tiểu Thư gật đầu tán thành.

“Vấn đề lớn!” Sở Bạch lắc đầu thở dài.

Mà đáp lại bọn họ, lại là “Oanh” một tiếng, cửa xe rơi trên mặt đất.

Gần giữa trưa thì Cảnh Nhiên còn đang huỷ xe, tiểu Thư đứng ở phía sau hấn, đáng thương kêu lên: “Sư phụ, ăn cơm trưa!”

Cảnh Nhiên có chút mờ mịt quay đầu lại nhìn thoáng qua tiểu Thư, “Đã giữa trưa rồi?”

Kỳ thật Cảnh Nhiên đối với hành vi cổ quái của mình một chút ý thức đều không có!

Hắn chỉ nhớ rõ tối hôm qua hắn suy nghĩ về vấn đề giới tính của Cảnh Mân một buổi tối, đầu óc hỗn loạn, đi làm chỉ nghĩ phải làm chuyện gì để ình tĩnh tâm, hoàn toàn không nghĩ đến hắn đã đoạt việc của đồ đệ mình, còn tạo cho người ta luống cuống mờ mịt.

“Đi ăn cơm đi.” Tiệm tay quăng tay lái ra, liền dẫn đồ đệ đi đến căn tin.

Vừa đến bên trong đã âm ỉ, Cảnh Nhiên vừa lấy xong đồ ăn, đã bị Sở Bạch mang theo vào văn phòng.

“Trưởng tiệm, chuyện gì?” Cảnh Nhiên bối bối ngậm cơm, phát hiện Sở Bạch đang rất nghiêm túc nghiên cứu hắn, nhin không được mở miệng hỏi.

“Không có chuyện gì, chỉ muốn nói chuyện phiếm với cậu.”

“Nói chuyện phiếm?”

“Ừ, hôm nay trạng thái nhìn trên mặt cậu rất không bình thường, cho nên tôi muốn quan tâm cậu, còn có nói chuyện buổi sáng do cậu làm việc quá mức mà gây ra cho tôi một ít di chứng.”

“Quan tâm? Di chứng?” Cảnh Nhiên không hiểu ra sao, gần đây cũng biết nói chuyện với Sở Bạch rất lao lực, không nghĩ tới còn có thể lao lực đến tình cảnh này.

“Trước tiên nói một chút xem cậu có tâm sự gì a, xem tôi có thể giúp đỡ nỗi hay không.” Sở Bạch tốt bụng giải thích.

Lúc này Cảnh Nhiên rốt cục nghe hiểu vấn đề của hắn rồi, nhưng chỉ có thể lắc đầu, vấn đề Cảnh Mân là đồng tính luyến này, là tuyệt đối không thể lấy ra thảo luận.

Nhìn đến hắn lắc đầu, Sở Bạch nhíu nhíu mày, “Vậy được rồi, chúng ta lại tính xem buổi sáng cậu đập bể bao nhiêu thứ.” Vừa nói xong, liền đem tờ giấy thật dài đưa tới trước mặt Cảnh Nhiên.

Cảnh Nhiên những thứ khác không thấy, chỉ nhìn số tiền phía dưới cùng, một miếng cơm lập tức phun ra, “Khụ khụ. . . 3 ngàn! Ông chủ anh đang ăn cướp a! Dựa vào cái gì trừ tôi 3 ngàn! !”

“Trên mặt tờ danh sách không phải viết rất rành mạch đấy sao? Cũng không phải là do cậu, bắt quá cậu không muốn gì—ao số tiền này cũng đúng, nói cho tôi biết nguyên nhân cậu trở lên thất thường liền OK.” Sở Bạch giả hoạt cười cười, rút về.

Cảnh Nhiên thở dài, suy tư thật lâu mới hỏi: “Trưởng tiệm, anh nói đồng tính luyến ái là trời sinh, hay là trong quá trình đang phát triển bị ảnh hưởng?”

Sở Bạch lập tức mở to hai mắt! Hoàn toàn không nghĩ đến Cảnh Nhiên sẽ trực tiếp đưa ra vấn đề như vậy, làm sao có thể kéo đến phương diện đồng tính luyến ái này? Chẳng lẽ nói. . . Hắn không dám nghĩ, hắng giọng, “Cái này rất khó nói, có ít người thật là trời sinh, có ít người cũng là thụ cảnh vật chung quanh ảnh hưởng chuyển thành đồng tính luyến ái, còn có một ít người chính là song tính luyến.”

“Song tính luyến!!” Cảnh Nhiên vừa giật mình, hai ngày này hắn nghe được danh từ mới thật sự nhiều lắm! “Những người chịu ảnh hưởng này có thể trị hết không?” Trong lòng, hắn rất tự nhiên quy em gái thành loại người chịu ảnh hưởng.

Sở Bạch cổ quái nhìn hắn, sắc mặt có chút khó coi: “Mặc kệ đồng tính luyến ái, khác phái luyến, song tính luyến, cũng không phải bệnh, không có trị liệu cần thiết, trừ phi là một số người thật là có vấn đề tâm lý mới chịu gặp bác sĩ tâm lý tiến hành uốn nắn!”

“Bác sĩ tâm lý! ! ! Đúng đúng đúng. Gặp bác sĩ tâm lý.” Cảnh Nhiên bởi vì lời của Sở Bạch mà trước mắt sáng ngời, giống như là trong bóng đêm vùng vẫy hồi lâu, rốt cuộc tìm được ánh sáng, lập tức quăng cơm hộp ra, liền chạy ra bên ngoài, vừa chạy còn vừa ồn ào: “Trưởng tiệm buổi chiều tôi xin nghỉ, không tới.”

Sở Bạch nhìn bóng lưng đã điên cuồng chạy, có điểm dở khóc dở cười, cảm thấy đoạn đối thoại vừa rồi quả thực chính là không giải thích được!

Chẳng lẽ Cảnh Nhiên hắn. . .

9. Chương 9

Cảnh Nhiên mở cỗ xe máy bảo bối chạy bằng điện của hắn lên, một đường nhanh chóng đến trường học Cảnh Mân, chỉ là chiếc xe chạy bằng điện, dù cường thế nào, cũng không vượt qua 60km được.

Đậu xe ở trước cửa lớn trường học, móc điện thoại ra đang muốn bấm số điện thoại, một cái nghiêng mắt liền nhìn đến cách đó không xa có một chiếc Au—di A6 đậu, Au—di màu xanh ngọc bầy ở đó không thể thấy được, nhưng mà bóng dáng thon dài tựa ở bên cạnh cửa xe, lại cực kỳ chói mắt.

Cảnh Nhiên hí mắt đánh giá, áo trong màu đen phối hợp quần jean màu sáng, nhìn như bình thường, kì thực phối hợp tỉ mỉ, mặc ở trên người người nọ, giống với người mẫu kiểu T Trên đài, làm cho người ta một loại cảm giác thật thưởng thức vui mắt.

Bất quá lúc này Cảnh Nhiên lại nhìn đến mắt lộ hung quang, nổi trận lôi đình! Mà người có thể làm cho Cảnh Nhiên nhìn đến hai mắt lộ hung quang, ngoại trừ Trần Việt, không còn ai khác.

Mẹ! Một cô gái luôn muốn làm ình trông giống đàn ông, điên loạn đảo phượng, vậy là thế nào!

Trần Việt cũng đã phát hiện ra hắn, ngược lại rất có phong độ nhìn hắn gật gật đầu, vui vẻ nhàn nhạt, nhìn ra được tâm tình của cô hắn là không tồi.

Chẳng lẽ Cảnh Mân nhanh như vậy đã muốn gặp lại cô rồi? Ý nghĩ này vừa hiện ra, Cảnh Nhiên lập tức phát điên.

Bật công tắc điện lên, lái xe xông tới.

“Sao cô lại ở đây!” May mắn mình đến, bằng không em gái lại bị cô ấy lừa gạt đi.

Xe máy chạy bằng điện cũ kỹ tại Au—di A6 của cô phụ trợ, giống như đồ bỏ bị người tiện tay vứt bỏ bên đường, tuyệt đối ảnh hưởng bộ mặt thành phố!

Vừa so sánh như vậy, khí thế rõ ràng yếu đi rất nhiều, sau khi phát hiện vấn đề này, Cảnh Nhiên từ trên xe máy xuống, đứng thẳng người, ngẩng đầu ưỡn ngực, tính toán người cao hơn muốn áp qua cô. (thật là ý nghĩ trẻ con!)

“Tiểu Mân hẹn tôi tới.” giọng điệu Trần Việt nhẹ nhàng chậm chạp, làm như không thấy Cảnh Nhiên rất kém trí, vẫn anh tuấn tựa ở bên cạnh xe, vuốt vuốt chìa khóa xe.

“Hẹn cô? Cô quên chuyện này đi, tôi tới đón em ấy trở về.” Cảnh Nhiên hừ hừ, tuy vừa rồi mới bị cô đánh cho rất thảm, cũng biết mình không phải là đối thủ của cô, nhưng đứng ở trên lập trường bảo vệ em gái, hắn kiên quyết sẽ không thỏa hiệp!

Ánh mắt Trần Việt trong nháy mắt chuyển sang lạnh lẽo, hàm xúc ý tứ cảnh cáo mười phần, “Tôi khuyên anh đừng xằng bậy, khuya ngày hôm trước tôi nói rồi còn gì, tôi tưởng anh sẽ không quên mới đúng, tôi không phải nói đùa!”

“Tôi cũng không phải nói đùa, không cần phải đến trêu chọc em gái tôi nữa, em ấy còn nhỏ, căn bản là không chơi nổi!” Trong nội tâm Cảnh Nhiên rất buồn bực, trước không biết cô là đồng tính luyến ái thì cảm thấy cô nhìn thế nào cũng thuận mắt, lên giường hai lần đều cảm thấy vô cùng mất hồn.

Nhưng kể từ khi biết mục tiêu của cô là em gái, liền cảm thấy cô nhìn thế nào cũng nguy hiểm, so với đàn ông còn nguy hiểm hơn nhiều, thiết thời lúc trước hắn còn có ý tứ với cô, quả thực chính là mất bị mù.

“Thật sự là có lỗi, em gái của anh tôi nhất định trêu chọc.” Trần Việt nướng lông mày, tầm mắt lướt qua nhìn về phía phía sau hắn, khoe miệng cong lên vui vẻ thật sâu, đứng thẳng dậy, thời điểm cất bước sắp sửa lướt qua Cảnh Nhiên, hạ giọng nói ra: “Anh tốt nhất cũng đừng ngăn cản chúng tôi, tôi không ngại động quyền cước nữa! Răng rắc.” Lời nói cực kỳ ngả ngớn, cuối cùng còn cố ý nhắc lại hai chữ tối hôm trước cô từng nói, làm cho hắn lập tức biến thành pho tượng.

Cảnh Nhiên cương cổ xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy em gái mặc một bộ váy màu xanh nhạt nhẹ nhàng xuất hiện ở cửa trường học, mà Trần Việt đã ngênh đón nhanh hơn hẳn mấy bước.

Hắn vội vàng sải bước theo sát xông tới.

Cảnh Mân nhìn đến anh trai, vẻ mặt ngoài ý muốn, biểu lộ có chút mất tự nhiên, nhu nhu quát lên “Anh.” Rồi không dám nhìn Trần Việt nữa.

Trần Việt nhú mày, ánh mắt khó chịu nhìn thoáng qua Trình Giảo Kim nửa đường xông ra, cô vốn đã chuẩn bị một loạt hành trình lằng mạn thật tốt, lại bởi vì sự xuất hiện của hắn mà bị mất hứng.

“Tiểu Mân, vì hẹn với em, anh đã từ chối mấy cuộc hẹn.” Nhìn đến Cảnh Mân có điểm lùi bước, trong nội tâm Trần Việt có chút sợ, lời nói ra càng dần theo nhiều ý uy hiếp.

Lúc này cô càng muốn nhắc chân đạp hắn, cái bóng đèn sét đánh vô địch này bay ra ngoài Địa Cầu, như vậy cô có thể không lo ngại yêu đương với Cảnh Mân.

Cảnh Nhiên nghe giọng điệu kiêu ngạo của cô, một cơn tức cuộn cuộn bốc lên, “Mân Mân, hôm nay em dám đi với cô ta thử xem! Đi liền. . .” Cũng đừng có nhận hắn người anh trai này nữa! Nhưng nửa câu sau hắn không dám nói ra, phỏng chừng nếu như Cảnh Mân thật sự cần phải rời đi, người khóc xin nhất định là hắn!

“Anh, em tìm Trần Việt có chút việc muốn nói.” Cảnh Mân cũng rất khó xử, nếu như biết rõ Cảnh Nhiên sẽ tìm đến cô, cô chắc chắn sẽ không hẹn Trần Việt, để tránh đổ dầu vào lửa, nhưng bây giờ chuyện khó xử nhất đã xảy ra, đành phải kiên trì nghĩ biện pháp giải quyết.

“Còn có cái gì khó nói, chia tay là được.” Cảnh Nhiên vươn tay kéo tay em gái muốn đi, lại bị Trần Việt chặn.

“Lấy việc đến nói, kể thứ tự đến trước và sau, Tiểu Mân hẹn tôi trước, tự nhiên sẽ đi theo tôi.” giọng điệu của Trần Việt vẫn lạnh nhạt, nhưng sắc mặt đã không được tốt xem.

“Em ấy là em gái tôi, làm chuyện gì đương nhiên phải nghe tôi, cô là cái gì mà hành tôi!” Thấy thần khí của cô, Cảnh Nhiên liền nén giận trong nội tâm, lần trước để cho cô đánh, hắn cảm thấy chột dạ, không tốt xoay tay lại, mới khiến cho cô đánh thảm như vậy, nếu quả thật hợp lại, hắn cũng không thất bại nhiều bao nhiêu! Dù sao hắn ở trong bãi đỗ xe cũng có vung qua chùy mạnh.

Cảnh Mân nhìn hai người trước mặt đối chọi gay gắt như đang chọi gà, nhin không được lên tiếng cắt đứt, “Các người đừng cãi cọ, Trần Việt thật xin lỗi khiến anh một chuyến tay không rồi, em theo anh em trở về trước.”

Khuôn mặt Trần Việt căng thẳng, nhìn nhìn hai anh em bọn họ, rất muốn hất đầu bước đi, nhưng lời nói thế này lại cảm thấy đặc biệt không có phong độ, đành phải lạnh lùng cười, “Chúng ta đây hẹn lại lần sau.”

“Không có lần sau, cô chết phần tâm này đi.” Cảnh Nhiên hợp thời thêm mắm thêm muối, cộng thêm trả đũa, nhìn Trần Việt đầy bụi đất lái xe đi, trong nội tâm cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Cảnh Mân mím môi nhìn sắc mặt tiểu nhân đắc chí của anh trai, cảm thấy rất mất mặt, tuy anh trai không thích Trần Việt đó là bình thường, nhưng cô luôn cảm thấy thái độ của anh trai đối Trần Việt có chút phản ứng quá độ, rốt cuộc là tại sao vậy chứ? Thật sự chỉ là bởi vì duyên cớ Trần Việt muốn theo đuổi cô sao?

Ngồi trên xe chạy bằng điện của Cảnh Nhiên, Cảnh Mân vươn tay ôm lấy eo anh trai, hỏi: “Anh tìm em có chuyện gì? Không cần đi làm sao?”

“Anh xin phép rồi, dẫn em đi một nơi.” Cảnh Nhiên qua loa nói với em gái, nếu như nói thật cho cô biết muốn dẫn cô đi bệnh viện gặp bác sĩ tâm lý, cô sẽ ngoan ngoãn phối hợp mới là lạ.

“Đi đâu?” Cảnh Mân cảm thấy anh trai của cô kể từ khi biết cô là đồng tính luyến, vẫn rất âm dương quái khí, chẳng lẽ tâm lý hắn bị đả kích thật sự lớn như vậy sao?

Hai anh em mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, ngồi ở trên xe chạy bằng điện cả đoạn đường trầm mặc, đến khi Cảnh Nhiên ngừng xe máy vào bãi đỗ xe bệnh viện, Cảnh Mân còn mơ hồ.

“Thân thể anh không thoải mái sao? Sao muốn tới bệnh viện!”

Cảnh Nhiên lắc đầu, kéo tay của cô liền đi vào bên trong, chớ nhìn hấn lúc này bình tĩnh như vậy, kỳ thật trong lòng Cảnh Nhiên cũng đang tự cổ vũ, bệnh viện chính quy này hấn thật đúng là chưa từng tới, trước nghe Sở Bạch đề cập bác sĩ tâm lý, liền trực tiếp lôi kéo Cảnh Mân đến bệnh viện, bất kể là bác sĩ gì, chỉ cần có hai chữ bác sĩ, đến bệnh viện tìm là đúng.

Chỉ là hấn nên đến phòng khám bệnh nào?

Nhìn bản chỉ đường trên tường ở đại sảnh hơn nửa ngày, nhưng không thấy được giới thiệu về bác sĩ tâm lý, chẳng lẽ không phải một phòng độc lập?

Cảnh Mân tiếp tục không hiểu ra sao nghiến cứu anh trai, “Anh, anh muốn xem bệnh gì, không tìm được..., đi phòng đăng ký hỏi một chút.” Ngẫm lại hấn hấn là có cái gì khó nói, cô cũng không dám tiếp tục hỏi, đành phải nhắc nhở hấn đi hỏi người.

Cảnh Nhiên nhìn nhìn phòng đăng ký đối diện, nói ra: “Em ở nơi này chờ anh, anh đi hỏi.”

Đi vào phòng đăng ký, đối với ý tá cười đến vẻ mặt sáng lạn như ánh mặt trời, hấn có điểm mất tự nhiên mở miệng: “Tôi muốn hỏi xem bác sĩ tâm lý ở khoa nào?”

“A!?” Y tá sững sốt một chút, “Thật xin lỗi, bệnh viện chúng tôi không có khoa này.”

“A! ?” Lúc này đối Cảnh Nhiên ngây người, có lầm hay không, bệnh viện lớn như vậy lại không có bác sĩ tâm lý!

Y tá nhìn đến Cảnh Nhiên vẻ mặt khó xử, rất khéo hiểu lòng người nói, “Muốn cố vấn tâm lý phương diện nào? Nói không chừng tôi có thể giúp anh giới thiệu.”

“Vậy sao? Chính là em gái tôi. . . . Em gái tôi sau khi yêu đương. . . .” Cảnh Nhiên đột nhiên cảm thấy có chút khó biểu đạt, tổng khó mà nói em gái là đồng tính luyến ái, hấn muốn giúp cô tìm bác sĩ trị liệu a! Như vậy có thể quá trực tiếp hay không?

Đang lúc hấn còn đang cân nhắc nói như thế nào, y tá đã bừng tỉnh hiểu ra, nhìn nhìn Cảnh Mân phía sau hấn, tươi cười trở nên càng ái muội, “Nguyên lai là di chứng luyến ái a! Tìm bác sĩ tâm lý gì! Ở đây của chúng ta có xem cái này.”

Nói xong động tác lưu loát xé sổ và một quyển bệnh lịch mới đưa cho hấn, “Cầm, lên lầu bốn, quẹo trái vào phòng thứ nhất, tìm bác sĩ Trần là được rồi! Hai trăm đồng cảm ơn.”

Bây giờ y tá đều thông minh như vậy khéo hiểu lòng người như vậy sao? Hấn cũng còn chưa nói ra nguyên cớ, đối phương đã biết hấn nên đi xem bác sĩ nào? Người chuyên nghiệp quả nhiên chính là không giống!

Nộp hai trăm đồng, Cảnh Nhiên lôi kéo em gái lên lầu bốn, trong nội tâm rất là hưng phấn, chỉ cần xem bác sĩ, em gái có thể về người bình thường!

Cảnh Mân phát hiện vấn đề đầu tiên, nhìn một đám lại phụ nữ mang thai, cô rốt cục nhận không được! “Anh trai, anh tới khoa phụ sản làm cái gì!”

“Khoa phụ sản!” Cảnh Nhiên phát mộng, đến lúc này, hấn cuối cùng hiểu được vừa rồi vì cái gì y tá cười đến vẻ mặt mập mờ, nguyên lai y tá nói “Di chứng luyến ái” chính là chỉ vấn đề phụ khoa a!

“Mẹ, bị gạt, mình vốn chỉ muốn cố vấn tâm lý, y tá lại chỉ mình đến khoa phụ sản!” Cảnh Nhiên then quá hoá giận, xoay người liền đi trở về, nghĩ nhất định phải cầm về hai trăm đồng mới được, cư nhiên bị xếp đặt sai lớn như vậy.

Cảnh Mân hoàn toàn bị anh trai lừa qua lừa lại hôn mê, chẳng lẽ anh trai thật sự bị cô tức giận đến tinh thần thất thường? Cho nên muốn làm cố vấn tâm lý! !

Hai người vừa mới xoay người, liền đụng phải một bác sĩ già mặc áo dài trắng, bác sĩ già nhìn đến số đăng ký và bệnh lịch trên tay Cảnh Nhiên, cười đến vẻ mặt hiền lành, vươn tay liền cầm qua bệnh lịch (là giấy ghi bệnh gì), trong miệng còn nói lẩm bẩm: “Xin lỗi xin lỗi, vừa mới đi ra một hồi, đợi lâu, mau vào đi.”

Cảnh Nhiên nhìn người phụ nữ già đã đi vào văn phòng, có điểm dở khóc dở cười, bác sĩ bây giờ đều là cướp người như vậy sao? Cái này cũng hơi quá a!

10. Chương 10

Cảnh Nhiên ngây ra theo sát vị bác sĩ già vào phòng, vốn định nói với bà là hiểu lầm, bọn họ không khám bệnh, nhưng còn chưa mở miệng, chỉ nghe thấy bác sĩ già thật hứng thú nói với hân.

“Vừa rồi tôi nghe hai người đang nói có vấn đề tâm lý, có cái gì muốn cố vấn đừng ngại nói với tôi, xem tôi có thể giúp đỡ nổi hay không.” Bác sĩ già một bộ dạng tươi cười chân thành, hòa ái dễ gần.

Cảnh Nhiên càng thêm phát ngốc, chẳng lẽ bác sĩ bây giờ là một thân kiêm nhiều chức vụ sao? Bác sĩ phụ khoa cũng có thể làm bác sĩ tâm lý? Nhưng suy nghĩ theo một hướng khác, bác sĩ hân là rõ ràng chuyện này hơn mình, không bằng kể cho bà ấy nghe một chút để được cố vấn, như vậy hân cũng không cần như con ruồi không đầu đi loạn a! (xem ra hân rốt cục trở thành người biết chuyện rồi!)

Cảnh Nhiên nghĩ như thế, liền tươi cười, đặt mông ngồi vào trên mặt ghế, bắt đầu nói chuyện với bà bác sĩ già.

Cảnh Mân đứng ở cửa bị cả kính vẽ mặt tái nhợt, anh trai quả nhiên tinh thần không bình thường rồi, một đàn ông xem bệnh lại đến khoa phụ sản này, hay là nói hân ở bên ngoài làm loạn, khi dễ con gái nhà người ta, hiện tại không biết như thế nào xong việc? Nhưng anh trai hân không phải là loại người này.

Cảnh Mân không rõ tình huống tựa ở cạnh cửa tùy ý suy nghĩ của mình vặn thành dây thừng chéo.

Sau khi Cảnh Nhiên nói vài câu linh tinh với bà bác sĩ già liền nói đến điểm chính, “Bác sĩ Trần, Bà biết ở chỗ này của chúng ta có bác sĩ tâm lý nào nổi tiếng, các người cùng nghề, hân là rõ hơn tôi.”

Bác sĩ Trần cười nhạt một tiếng, “Cậu muốn cố vấn phương diện nào?”

Cảnh Nhiên quái dị nhìn bà bác sĩ, như thế nào cảm thấy tươi cười nhàn nhạt vừa rồi của bà rất quen mặt? Giống như đã thấy ở đâu, “Tôi muốn hỏi xem đồng tính luyến ái có thể được uốn nắn hay không?”

Bác sĩ Trần nghe xong vấn đề của hân, rất cảm thấy hứng thú nhướn nhướn lông mày, “Như thế nào, cậu muốn uốn nắn?”

Đầu Cảnh Nhiên đầu lập tức dao động giống như trống lắc, “Là một người thân của tôi, con gái, em ấy còn nhỏ tuổi, tôi muốn giúp em ấy uốn nắn lại.”

Bà bác sĩ nhíu nhíu mày, “Tôi cảm thấy đầu tiên nên uốn nắn chính là quan điểm của cậu, đồng tính luyến ái không phải tật bệnh cũng không phải bệnh tâm lý, căn bản là không cần trị liệu, lựa chọn giới tính không phải mình có thể khống chế, trừ phi là song tính luyến ái.”

Đây là lần thứ hai Cảnh Nhiên nghe người ta nói đồng tính luyến ái không phải bệnh, trước Sở Bạch, sau đó là bà bác sĩ, giọng điệu và thái độ của hai người nói đều không khác nhau là mấy, chẳng lẽ thật sự là nhận thức của hân có vấn đề?

“Nhưng một phụ nữ yêu một người phụ nữ khác cũng được sao? Căn bản chính là trái ngược lẽ thường mà!” Ở trong nhận thức của mình, phụ nữ vốn là nên cùng một chỗ với đàn ông, sau đó kết hôn sống chết, đây mới là cuộc sống bình thường a!

“Ừ, không nghĩ tới cậu tuổi còn trẻ nhưng tư tưởng ngược lại rất truyền thống a! Thừa dịp bây giờ người xem bệnh không nhiều lắm, tôi và cậu chuyên tâm nói về đề tài này! Bởi vì con gái của tôi cũng là đồng tính luyến ái.” Cuối cùng bà bác sĩ vẫn đem phong thanh ném ra một câu sức lực dữ dội như vậy..., thiếu chút nữa cái cằm Cảnh Nhiên bị rớt xuống!

Cảnh Mân không có nghe lén bọn họ nói chuyện, mà là ngoan ngoãn ngồi ở ghế ngoài nhằm chán đợi hơn một giờ, cho đến anh trai cúi đầu đi tới, cô mới nhin không được tiến lên hỏi: “Anh, chuyện gì xảy ra, chuyện gì hồi lâu như vậy!”

Cảnh Nhiên ngẩng đầu, thần sắc u buồn nhìn em gái, sau đó duỗi ra hai tay, ôm chặt cô vào trong ngực, “Mân Mân, anh trai thực xin lỗi em, em có giới tính như vậy đã đủ khổ cực, anh còn mạnh ép em như vậy, còn muốn kiên quyết kéo em trở về, anh thực xin lỗi em.” Nói đến chỗ kích động, anh trai Cảnh nhin không được đỏ mắt.

Trong đầu một mực cắt một câu vừa rồi của bác sĩ, “Có giới tính như vậy, đối với cô ấy mà nói, áp lực đã khá lớn, nếu như chúng ta những người thân của cô ấy cũng không thể thông cảm cho cô ấy, cô ấy hẳn là thống khổ!”

Một câu chí tình chí nghĩa như vậy..., có thể nào bảo hẳn không động lòng.

Hắn cảm thấy bác sĩ Trần thật sự là thật tài tình, buổi nói chuyện có thể làm cho hắn hiểu ra, rộng mở trong sáng, còn hữu dụng hơn gặp bác sĩ tâm lý! Cuối cùng hắn còn xin điện thoại của bác sĩ Trần, từ nay về sau nếu có vấn đề còn có thể hỏi bà.

Cảnh Mân nhìn anh trai âm dương quái khí một lúc sau, rốt cục không thể nhin được nữa nói: “Cảnh Nhiên, anh rốt cuộc đang giữ trò quỷ gì, anh như vậy rất khó hiểu nha!”

Cảnh Nhiên vừa lôi kéo em gái đi ra ngoài vừa giải thích: “Mân Mân, anh vốn tính mang em đến gặp bác sĩ tâm lý, xem có thể uốn nắn em trở lại người bình thường hay không, nhưng mới rồi đánh bậy đánh bạ gặp được bác sĩ Trần, bà rất nhiệt tình mở đường cho anh, hiện tại anh đã nghĩ thông, vô luận em yêu con trai hay là thích con gái, anh đều ủng hộ em!”

Thật sự là không nghĩ tới a, vốn là mang em gái đến khám bệnh, suy nghĩ cả nửa ngày ngược lại biến thành hẳn đến khám bệnh, cũng tốt cũng tốt, chỉ cần thông đạo lý là được.

Cảnh Mân nghe anh trai giải thích xong, mặt lập tức tái đi, “Vì sao em phải gặp bác sĩ tâm lý? Em rất bình thường, chẳng lẽ thích con gái chính là bị bệnh!”

Cô không khổng chế được rống lên như vậy, người trên hành lang lập tức đều đồng loạt quàng ánh mắt đến trên người bọn họ, giống như điện áp cao, thiếu chút nữa nướng chín bọn họ như cá.

Hai người bị nhìn đến vô cùng chật vật, vội vàng chạy xa bệnh viện, khi lấy xe, Cảnh Nhiên ăn nói khép nép, “Mân Mân em đừng giận anh, anh đã biết, cũng nghĩ thông, từ nay về sau em yêu ai anh cũng không cản, chỉ là Trần Việt kia thật đúng là có điểm nguy hiểm, em nên cẩn thận một chút mới tốt, đừng xem cô ấy đẹp trai liền mê!” Thốt ra lời này xong, chính hắn đều cảm thấy không được tự nhiên, hình dung một phụ nữ 28 tuổi đẹp trai, ngấm lại đều cảm thấy rất ngu ngốc. . . .

Cảnh Mân trầm mặc ngồi trên xe máy, trong nội tâm âm thầm vụng trộm vui mừng, anh trai có thể ở trong thời gian ngắn như vậy lý giải cũng tiếp nhận cô, thật sự làm cho cô rất cảm động, kỳ thật trong lòng cô đã làm tốt chuẩn bị trường kỳ kháng chiến với anh trai, xem ra cũng không phải sử dụng đến.

Chỉ là về Trần Việt.

“Anh, anh đừng để ý Trần Việt nữa, em sẽ không cùng một chỗ với cô nữa.”

Đột nhiên nghe cô nói như vậy, Cảnh Nhiên thiếu chút nữa vịn không xong đầu xe, xe bò chậm hơn 10m mới hiể hiể ổn định, “Mân Mân, anh đã nói không ngăn trở em, em muốn yêu thì yêu đi!” Tuy hắn cảm thấy em gái và Trần Việt cùng một chỗ sẽ làm hắn không được tự nhiên, bởi vì hắn và Trần Việt dù sao cũng có hai lần kích tình, muốn giả bộ điềm nhiên như không, thật đúng là có chút khó khăn, nói sau cô từng đánh hắn ác như vậy, tâm đã bị để lại bóng ma!

Nhưng nếu em gái yêu, để tỏ lòng duy trì, hẳn thật đúng là là không thể đi ngăn cản!

“Anh, không phải nguyên nhân này, là em tự mình cảm thấy em cùng cô ấy không thích hợp, em cảm thấy được tuy cô ấy thích em, nhưng không đủ nhiệt tình, cô ấy cho em cảm giác bất an. . . . Hơn nữa cô ấy từng đánh anh, cho nên em quyết định chia tay với cô ấy rồi, hôm nay tìm cô đến định nói chuyện này, chỉ là bị anh cản chân!”

Cảnh Mân mặc dù là cô gái biết đạo lý, nhưng bị Cảnh Nhiên làm hư nhiều năm như vậy, nhiều ít vẫn sẽ có chút tùy hứng, tăng thêm cảnh người nhà vốn là rất bao che khuyết điểm, cho nên khi cô biết rõ Trần Việt đánh anh cô thì mặc kệ ai đúng ai sai, cô liền cảm thấy cảm giác mình đối Trần Việt đã khác hẳn rồi!

Trần Việt đáng thương còn không biết, cô sẽ phải đối mặt thất tình một lần nữa rồi!

Cảnh Nhiên cảm giác tâm tình của mình trong khoảng thời gian gần đây, giống như ngồi xe cáp treo, thay đổi rất nhanh, từ hoảng sợ trong chuyện “Màu hồng phấn”, rồi đến kinh hãi sau khi biết được em gái là đồng tính luyến ái, rồi đến bình tĩnh sau khi gặp bác sĩ, hẳn cảm giác được mình giống như thoáng cái trưởng thành không ít! (cái này nhiều nhất chính là cảm giác hài lòng của hắn mà thôi!)

Mà đồ đệ của Cảnh Nhiên —— kinh nghiệm của tiểu Thư cũng âm áp giống như tắm ba ngày, băng hỏa đối đầu nhau! Một ngày trước tâm tình sư phụ kỳ quái, xem không thấu, lạnh đến làm cho người cho là hắn đến từ Bắc Cực, hôm nay lại xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, thoải mái vui sướng, nhiệt tình đến làm cho người cho là hắn đến từ Châu Mỹ La Tinh.

“Bên này, phải đập đập mới có thể làm ra nó, đúng đúng đúng, chính là gõ như vậy, ha ha, tiểu Thư cậu thật thông minh. . . .”

“Tiểu Thư gõ một không, đến, uống miếng nước lại tiếp tục làm a. . . .”

“Sư. . . Sư phụ! Em không khát. . . . Cũng không phiền hà!” Tiểu Thư đáng thương bị quần một buổi sáng, da gà phía sau tiếp trước bờ đầy toàn thân của hắn, nhưng lại giận mà không dám nói gì tiếp để cho sư phụ mình quấy rầy!

Lúc này, tổ hai người nhàm chán vừa tựa tại cửa phòng làm việc, đối với bóng lưng thầy trò hai người, đang xì xào bàn tán, xì xào bàn tán.

“Có gi-ân tình, nhất định có gi-ân tình!” Hồ Dịch một tay xoa cái cằm, hai mắt tỏa ánh sáng chăm chăm vào hai người ngồi xõm cùng nhau, cười đến rất là gian.

Sở Bạch như trước cẩn thận bưng ly cà phê, lắc đầu, lại lắc đầu, “Chẳng lẽ đây chính là hiệu quả sau khi hắn gặp bác sĩ tâm lý? Quả nhiên kinh người a!”

“Sáng sớm tôi đã cảm thấy sư phụ có vấn đề, anh xem một chút, hiện tại đã bắt đầu cố gắng bồi dưỡng gi-ân tình rồi!”

“Anh ít chơi trò chơi lại, đừng hờ chút liên hô gi-ân tình, tục khí!” Sở Bạch cười nhạt với cách nói của hắn.

Nghe được lời bình của Sở Bạch, Hồ Dịch lập tức nhảy mấy cái, “Trưởng tiệm anh nói tôi tục khí, vậy anh nói một chút, còn có từ gì thỏa đáng hơn để hình dung?”

“Bọn họ rất là có cảm tình thầy trò!” Trưởng tiệm Sở mím môi, cười đến có chút âm trầm.

“Cát. . . .” Hồ Dịch rất khinh thường hừ một tiếng, lập tức được đến hắn sắc bén khinh khỉnh.

“Tổ bảo dưỡng của các anh có phải là rất rảnh rỗi? Nếu quả thật rảnh rỗi như thế..., tôi phải ra quyết định có một phần kế hoạch giảm biên chế mới được a!”

Lời này giống như một quả bom nguyên tử hỏa lực mười phần, trong nháy mắt nổ Hồ Dịch hồn phi phách tán! “A, tôi nghĩ, tôi còn có rất nhiều chuyện chưa có làm, thăm thăm, có lẽ phải bận đến tăng ca mới được a!”

Trưởng tiệm Sở dịu dàng cười, “Vậy thì mau đi, thuận tiện gọi Sư phụ Cảnh vào phòng làm việc của tôi.” Trong nội tâm lại cười lạnh, tiểu tử thú vị, lại dám cắt tôi, muốn chết!

Hồ Dịch nghe được lời của hắn, nhanh chân bỏ chạy, giống như chạy chậm cũng sẽ bị đào thải, chề cười, ở đây đãi ngộ cao, phúc lợi tốt, đối chỗ sẽ rất khó tìm được có điều kiện như vậy, hắn là người ít chí khí, thật sự rất sợ bị sa thải!

Cảnh Nhiên bị gọi vào văn phòng trưởng tiệm, có điểm mờ mịt, “Trưởng tiệm có việc?”

“Không có việc gì, chỉ là tìm cậu tâm sự.”

“Nha.” Cảnh Nhiên buồn buồn nghĩ, hai ngày nay sao trưởng tiệm cứ thích tâm sự với hần! Tại bãi đỗ xe người nào không biết, nếu như trưởng tiệm tìm ai tâm sự, đã nói lên người nọ sắp sửa không may! Gần đây giống như có rất ít người xui xẻo, chẳng lẽ người kế tiếp là hần?

“Đã gặp bác sĩ tâm lý?” Trưởng tiệm Sở hiền hoà mà hỏi thăm.

“Ừ, gặp.” Cảnh Nhiên cứng ngắc gật đầu.

“Hiệu quả như thế nào?”

“Có thể tiến hành, xem như đã hiểu ra a, kỳ thật yêu đàn ông thích đàn bà đều không là gì, chỉ cần hạnh phúc thì tốt rồi.” Hiện tại hần liên tin tưởng vững chắc một điểm, chỉ cần em gái hạnh phúc là được.

Ánh mắt thâm u của Sở Bạch lờ lờ tỏa sáng, “A, nghĩ thông suốt là tốt rồi, người sống trên đời này, chỉ cần vui vẻ, muốn yêu liền yêu, đừng làm ỉn chui vào ngõ cụt, đó là chuyện ngu ngốc mới làm!”

Cảnh Nhiên gật gật đầu, giương mắt nhìn nhìn trưởng tiệm, cảm thấy trưởng tiệm biểu lộ vô cùng quý dị, nhìn đến toàn thân hần không thoải mái, đành phải tiếp tục cứng ngắc, “Tôi biết rồi!”

11. Chương 11

Sở Bạch thân thiết rót cho hần ly nước, trên mặt mang theo nụ cười nho nhã tiêu chuẩn, “Như vậy, buổi tối mời cậu đi uống rượu thì thế nào! Cậu phải biết rằng, tôi không phải để bỏ tiền mời khách.”

Cảnh Nhiên ngậm cười khổ, cũng bởi vì trưởng tiệm không dễ dàng mời khách, hần mới cảm thấy rất sợ! Tiệm xe này người nào không biết trưởng tiệm là người nửa cọng lông không nhỏ, so với vắt cổ chày ra nước còn muốn cứng hơn N lần!

Hần không thể không đi a!

Nhìn đến biểu lộ giống như cười mà không phải cười của Sở Bạch, giọng điệu cứng rắn muốn cự tuyệt đến bên miệng lại bị nuốt trở vào, thôi, hần đúng là không có can đảm chống đối với trưởng tiệm.

Kết quả là, Cảnh Nhiên nghiêm chỉnh cả buổi chiều đều bận rộn nghĩ đủ loại màu sắc hình dạng lấy cớ, nghĩ một đồng lớn, rồi lại không dám chấp hành, cuối cùng tại trong ánh mắt vô cùng đồng tình của một đồng đồng sự, ủ rũ theo sát Trưởng tiệm Sở rời đi.

Ai cũng không có bị Trưởng tiệm Sở mời theo làm khách, cho nên chuyến đi này, sống chết chưa biết, đồng sự bãi đỗ xe đều xem hần thành một con chuột bạch đáng thương, phải đi thí nghiệm.

Ăn xong cơm tối, nói với em gái buổi tối có thể sẽ muộn về, liền ngồi trên xe Sở Bạch, đi về chỗ đèn đuốc suy yếu.

“Thường xuyên đi bar không?” Sở Bạch tiêu sái chuyển động tay lái, nghiêng mắt nhìn sang Cảnh Nhiên vẻ mặt trầm trọng, trong nội tâm cảm thấy buồn cười, người không biết nhìn đến Cảnh Nhiên biểu lộ như vậy, có thể sẽ cho hần là phải đến pháp trường!

“Đêm nay coi như là bạn bè tụ hội, đừng quá gò bó.” Sở Bạch tận lực làm ỉn nhìn thân thiết hơn chút ít.

Nhưng hần cười đến xuân tình nhộn nhạo, tại trong mắt Cảnh Nhiên càng đáng sợ, cái gì bạn bè tụ hội! Hiện tại hần muốn nhảy xe chạy trốn a!

“Rất ít đi, cùng Hồ Dịch đi qua một hai lần.” Hần cảm thấy chỗ kia làm cho hần chịu không được, đối mào tại cũng là một loại khiêu chiến cực hạn, lần thứ nhất đi quán bar, hần đều ủ tai vài ngày, cho nên về sau không chịu đi với Hồ Dịch nữa.

“Thích cái loại địa phương đó sao?” Xe vòng vo vài lượt, quẹo vào trong một ngõ nhỏ yên lặng.

Cảnh Nhiên thành thật lắc đầu, “Không thích, quá ồn!”

Mới vừa lên cấp ba, cha mẹ đã rời thế, hần lặng yên nhận chức trách lập nghiệp, qua nhiều năm như vậy, cũng quen loại thân phận này, người cũng trở nên lão luyện nhàm chán, đối với trào lưu người tuổi trẻ đương thời, hần là nửa điểm cũng không theo kịp, bất quá cũng chưa từng vì vậy mà cảm thấy uể oải, ngược lại rất yêu mến cuộc sống bây giờ, nếu như em gái không phải đồng tính luyến ái..., thì càng hoàn mỹ!

Ai, dù sao hần cũng tiếp nhận thực tế, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

“Hôm nay dẫn cậu đi địa điểm tốt.” Sở Bạch vừa dứt lời, xe đã lái vào một bãi đỗ xe dưới đất.

Sau đó hai người vào thang máy đến lầu hai, đẩy cửa, ngọn đèn mờ ám làm cho Cảnh Nhiên có chút khó thích ứng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa nhào vào cây cột cạnh cửa, Sở Bạch kịp thời đỡ hần, khẽ cười nói: “Đừng nóng vội nha, cẩn thận một chút.”

Mặt mũi Cảnh Nhiên tràn đầy hắc tuyến. . .

Thích ứng ánh sáng, mới đi theo Sở Bạch vào bên trong, lúc này mới phát hiện quán bar này không tồi, không giống mấy quán bar lúc trước hần đi, nhạc rock vô dụng đình tai nhức óc, mà là nhạc nhẹ làm cho người ta thư thái, quán bar rất lớn, dù cho nhiều người cũng không chen chúc, người uống rượu tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ, rất là thư giãn thích ý.

Cảnh Nhiên theo Sở Bạch đi đến bên quầy bar ngồi xuống, trong nội tâm âm thầm thở phào một cái, xem ra là tự mình nghĩ nhiều, trưởng tiệm cũng là người rất chú ý, tuyệt sẽ không đưa hần đến những chỗ lộn xộn! Mọi người trong tiệm xem trưởng tiệm như hồ ly giáo hoạt, xem ra đều là lòng tiểu nhân.

“Như thế nào, địa phương không tồi a, nếu như muốn khiêu vũ có thể qua kế bên.” Sở Bạch thuận thực gọi hai ly rượu, mới xoay người nói chuyện cùng Cảnh Nhiên.

“Ở đây rất tốt.” Đến lúc này, Cảnh Nhiên mới chậm rãi buông lỏng tâm tình căng cứng gò bó, cười trả lời.

Người hầu rượu pha chế rượu xong, cười nói với Sở Bạch: “Mới tìm? Không tồi, rất đúng giờ!”

“Đi, đừng nói mò. . .” Sở Bạch cười mắng một câu, nâng ly đưa cho Cảnh Nhiên, nói ra: “Cậu đừng nghe hần nói lung tung.”

Cảnh Nhiên tiếp nhận rượu, ngây ngốc cười, kỳ thật hần hoàn toàn không nghe hiểu bọn họ đang nói cái gì! Nhấp một miếng rượu, quay đầu tùy ý liếc qua khắp nơi ngoại trừ quầy bar, thoáng nhìn lại khiến hần bị sặc!

Chợt nhìn trong quán rượu, nữ có nam có rất là hài hòa, nhưng cẩn thận xem xét, căn bản cũng không phải là chuyện như vậy, mà là nam cùng nam, nữ cùng nữ, khác loại cực kỳ.

Khi thấy hai người đàn ông ở trước mắt hần không xa quen mình hôn môi thì Cảnh Nhiên cảm giác tròng mắt mình đã rơi xuống đất, thật sự quá kinh ngạc!

Hần trợn mắt há hốc mồm mà quay đầu nhìn về phía Sở Bạch, đang muốn hỏi hần đây rốt cuộc là nơi nào, làm sao có thể đáng sợ như vậy!

Lại nghe đến một đoạn đối thoại của Sở Bạch và người pha rượu.

“Bà chủ Trần ở trong phòng VIP, anh không tới nhìn xem? Vài ngày trước cô ấy mới nhắc tới anh.” Người pha chế rượu vừa lau ly rượu vừa trò chuyện với Sở Bạch.

“Rất lâu không gặp mặt.” Sở Bạch quơ ly rượu, vui vẻ nhẹ nhàng.

“Hôm nay cô ấy một mình, thoát nhìn tâm tình rất kém, đang ở bên trong uống rượu giải sầu, gọi đều là rượu mạnh.” Người pha rượu chắc chắn lắc đầu thở dài.

Sở Bạch nhướng nhướng lông mày, “Xem ra vừa thất tình rồi, cô ấy thật đúng là không dễ dàng! Tôi đi xem cô ấy thế nào.” Nói vừa xong liền đứng lên, lôi kéo Cảnh Nhiên ở một bên ngay ra như phỗng.

“Đi, tôi giới thiệu một người bạn cho cậu quen.”

“A!” Cảnh Nhiên máy mớ gật gật, đã quên mình còn có một vấn đề rất lớn muốn hỏi hần.

Sở Bạch mang theo hân đi vào bên trong, vào ghế lô ở hành lang, Sở Bạch quen thuộc đẩy cửa một gian ghế lô ra, trên ghế sa lon thành linh lịch ra một người phụ nữ ngồi.

Cảnh Nhiên trừng mắt nhìn, vừa lắc đầu, xác định không phải mình hoa mắt, mới giật mình mở miệng: “Trần Việt?!”

Sở Bạch đi ở phía trước nghe được Cảnh Nhiên hô tên người nọ, rất là ngoài ý muốn quay đầu lại nhìn hân, “Cậu biết Trần Việt?”

“Ừ. . .” Bọn họ hân tính là người quen a, dù sao đối với thân thể của cô, hân rất hiểu! Chỉ là trên mặt cầu thông, vẫn tồn tại vấn đề rất lớn.

Sở Bạch cũng không truy vấn nữa, tiến lên vịn lại cô gái đang nghiêng, thấp giọng gọi cô: “Trần Việt? Trần Việt?”

“Còn chưa có chết!” Trần Việt loạn xạ phát phát tay, miễn cưỡng ngồi dậy, “Sao anh lại rảnh mà đến.” Chỉ thấy sắc mặt cô ửng đỏ, ánh mắt mê ly, hân là uống đến say mềm.

“Em có phải lại vừa thất tình hay không?” Sở Bạch buồn cười nhìn cô, biểu lộ có chút bất đắc dĩ.

“Thất tình có cái gì kỳ kỳ? Cũng không phải lần đầu tiên. . .” Trần Việt đột nhiên cười to lên tiếng, vươn tay cầm lấy một chai rượu, hào sảng rót một miệng lớn, “Hôm nay cô ấy tới tìm em, nói em và cô ấy không thích hợp, đã đi. . . Em phát hiện, giống như ai cùng một chỗ với em cũng không thích hợp.”

Sở Bạch đoạt lấy bình rượu trên tay cô, “Đã thành ra như thế này, đừng uống nữa, em chỉ là còn chưa gặp gỡ đúng người mà thôi.”

“Em như cảm thấy. . . Em giống như vĩnh viễn cũng sẽ không gặp gỡ đúng người! Cho nên để cho em uống.” Trần Việt tùy hứng mà muốn đoạt lại bình rượu, đột nhiên phát hiện trong phòng còn có người khác tồn tại, tò mò ngẩng đầu nhìn.

Cái nhìn này liền nhìn vài phút, cuối cùng còn đẩy Sở Bạch ra, lưng la lưng lay đứng lên, vừa chỉ vào Cảnh Nhiên, vừa chuyển tiến khoảng cách, “Anh. . . Anh anh. . .” Đột nhiên hét lớn một tiếng “Cảnh Nhiên!”

Cảnh Nhiên sợ hãi kêu lên một cái, vội vàng lùi về sau vài bước, hiện tại hân làm bộ không biết cô có thể quá trẻ hay không?

“Muốn chạy!” Nhìn đến hân lui ra phía sau, Trần Việt thả người nhảy lên, muốn đi bắt hân, lại bởi vì uống quá say, vươn tay trở nên trì độn, cái nhảy lên này biến thành bổ nhào về phía trước, thoáng cái té nhào vào Cảnh Nhiên.

Mặt mũi Sở Bạch tràn đầy hắc tuyến nhìn hai người nằm thành một đồng trên mặt đất, không nói gì, xem ra không cần hân giới thiệu, bọn họ căn bản chính là đã quá quen biết.

“Trần Việt. . . Cô thả tôi ra!” Cảnh Nhiên bị đè ở phía dưới, bên tai lập tức nóng rát, không nghĩ tới Trần Việt nhìn như thon gầy lại nặng như vậy, tăng thêm cô tận lực dùng lực, thật đúng là ép hân tới gắt gao, không thể nhúc nhích.

“Tôi không tha. . . Tôi đang muốn đi dạy dỗ anh, không ngờ anh. . . Ngược lại anh tự đưa tới cửa!” Trần Việt hơi dùng sức, đã cảm thấy đầu của mình ông ông tác hưởng, bóng dáng Cảnh Nhiên gần trong gang tấc đã thành bóng chồng gi—ao điệp, trong nháy mắt cô dù thế nào, nhưng không tập trung được chú ý, liền ác thanh ác khí nói: “Anh đừng vùng vẫy!”

Cảnh Nhiên khóc không ra nước mắt, căn bản chính là cô ghé vào trên người hân chà xát vào lưng tung, nhưng hân một cử động cũng không dám, bởi vì hạ thân của cô đặt ở trên chỗ mẫn cảm yếu ớt của hân, làm cho hân rất là phát ngứa.

“Nói. . . Có phải là anh bắt Tiểu Mân chia tay với tôi!” Theo vấn đề mà đến, là một bàn tay rất thanh thúy, “Pằng” một tiếng rơi xuống trên mặt của hân.

“Cô. . .” Cảnh Nhiên lập tức bị đánh thanh tỉnh, hần cư nhiên còn cố kỵ tư thế cơ thể mập mờ của hai người! Phụ nữ trước mắt này căn bản chính là cạp mẹ, căn bản không cho phép hần suy nghĩ lung tung, lập tức hần liền bắt đầu giằng co.

Sở Bạch vốn là ở vừa xem trò hay, nhưng Trần Việt đột nhiên ra tay đánh người, thực khiến hần lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng dậy tới hỗ trợ lôi kéo Trần Việt.

Nào biết hai cánh tay Trần Việt giống như hai cái kềm ô tô, chăm chú cầm lấy cánh tay Cảnh Nhiên không tha, trong miệng còn nói lẩm bẩm, “Cảnh Nhiên, anh lại dám chia rẽ chúng tôi. . . Xem tôi không đánh anh không được!” Sau đó cúi đầu xuống mở to miệng, hung hăng cắn bả vai Cảnh Nhiên.

“A. . .” Cảnh Nhiên kêu thảm một tiếng, càng liều mạng giãy dụa, càng giãy dụa cô cắn càng chặt, đau đến mặt hần đều phát xanh.

Sở Bạch ở phía trên lôi kéo Trần Việt, khoảng cách gần nhìn đến hai người chật vật, biểu lộ thoáng cái bóp méo, nhần nhịn nửa ngày, vẫn nhịn không được, buông Trần Việt ra chạy đến một bên cười ha hả, “Hai người. . . Ha ha. . . Hai người thật sự quá buồn cười rồi!”

“Trưởng tiệm, anh đừng cười a, mau tới cứu tôi, người phụ nữ này có phải là trời sinh thần lực, bả vai tôi đều sắp bị cô ta cắn ra một miếng thịt đây!”

Cảnh Nhiên cảm giác mình thật oan uổng, thật là làm không được, lại bị người phụ nữ này vừa đùa vừa đánh vừa cắn, xem ra thói đời này thật là thay đổi!

“Tôi kéo cô ấy không nhúc nhích, cô ấy có luyện võ.” Sở Bạch cười khổ nhún nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

“Tôi đây phải để cho cô ta cắn như vậy!”

“Chịu đựng tiếp, qua một lúc cô ấy ngấm rượu, sẽ ngoan ngoãn ngủ.” Sở Bạch đi đến bên cạnh bọn họ, ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu Trần Việt: “Xem cô ấy cái dạng này, đã sắp...”

Cảnh Nhiên không nói gì. . . Duy trì lấy tư thế dây dưa cùng một chỗ, cứng ngắc đợi, quả nhiên cảm thấy lực đạo cô cắn hần dần dần nói lỏng.

Thật lâu.

“Trưởng tiệm, anh vịn cô ta đứng lên đi, giống như đã ngủ.”

“Oh.” Sở Bạch vươn tay đi đỡ, lại phát hiện tay Trần Việt còn nắm chặt lấy quần áo Cảnh Nhiên, tâm tư đi lòng vòng, nói ra, “Cậu ôm cô ấy đứng lên đi, cô ấy đang tóm lấy cậu, nếu như giật ra, cô nhất định sẽ làm ầm lên.”

Cảnh Nhiên tiếp tục không nói gì, đành phải nhận mệnh dưới sự trợ giúp của Sở Bạch, đứng dậy ôm lấy Trần Việt, ngây ngốc mà hỏi thăm, “Trưởng tiệm, vậy làm sao bây giờ?”

Sở Bạch cười như không cười nhìn nhìn hần, “Đương nhiên là lên trên thuê phòng, cô ấy uống say cũng không dám về nhà, sau đó phiền toái cậu chiều cổ cô ấy, đợi cô ấy tỉnh lại cậu có thể đi.”

“Tại sao là tôi ở lại!” Cảnh Nhiên không thể tưởng tượng nổi tròng to mắt.

“Bởi vì người cô nắm chặt là cậu a! Hơn nữa cậu cảm thấy tôi giống như là người biết chiều cổ người khác sao?” Sở Bạch cười vỗ vỗ bờ vai của hần, giọng điệu có nồng đậm uy hiếp.

Cảnh Nhiên âm thầm oán: anh thật đúng là không giống người biết chiều cổ người khác, anh càng giống là người biết hại người!

12. Chương 12

Cảnh Nhiên không cách nào đấu lại với trưởng tiệm, chỉ phải ngoan ngoãn ở lại chiếu cố Trần Việt, nhìn cô ngủ không quá an ổn trên giường hồi lâu, chỉ cảm thấy mình và cô dây dưa quả thực không giải thích được.

Nhưng nếu không nói chuyện Trần Việt là đồng tính luyến ái, hẳn thật thích cô, vô luận là từ tướng mạo bên ngoài của cô, hay là tính tình hào sảng của cô, đều rất được lòng hẳn, tuy cô rất mạnh, nhưng cũng là tại trong phạm vi có thể dễ dàng tha thứ, chỉ tiếc cô không thương đàn ông (Chẳng lẽ anh trai Cảnh có khuynh hướng ngược đãi?!!)

Trần Việt lăn vài vòng trên giường, mồm miệng không rõ thì thảo nói nhỏ: “Chết khát. . . Nước. . .”

Cảnh Nhiên ngồi ở một bên luống cuống tay chân rót một ly nước, ngồi vào đầu giường đỡ cô lên, để thân thể mềm nhũn của Trần Việt tựa ở trên người hẳn, vừa dứt một ngụm, người tựa ở trên người hẳn lại không thành thật chấn động, sau đó đã bị sặc, phát ra ho khan liên tiếp.

Cảnh Nhiên vốn vịn cô, tay chân đã không quá mức lưu loát, bị cô quăn quại như vậy, nước trong ly lập tức đổ lên người cô.

“Mẹ nó!” Hẳn khê nguyên rửa một câu, buông ly nước, vội vàng rút khăn tay ra xoa xoa lung tung trên vạt áo tại trước ngực cô, quần áo màu trắng trong đã ở trong nháy mắt bị nước thấm ướt, dính sát vào phía trên làn da, theo ngực hô hấp phập phồng, hiển lộ hơi thở mập mờ rõ ràng.

Cảnh Nhiên thu ánh mắt vào, vội vàng nghiêng đầu qua một bên! Tự chủ của hẳn khi đối mặt Trần Việt thì liền bằng không, hai lần trước, hẳn đã sớm lĩnh giáo rồi, hẳn cũng không phải đàn ông nặng sắc dục, nhưng trong lòng tự như giam cầm với một con thú, chỉ cần nhìn đến nửa điểm xuân quang của Trần Việt, một con thú ngủ đông, ở ẩn bị giam cầm, sẽ biến thành một con mãnh thú, làm cho hẳn mất đi lý trí!

Có loại trực giác, Trần Việt đối với hẳn mà nói, càng giống một phần độc dược, biết rõ cô có độc, rồi lại không không chế được tự mình muốn đi nhắm nháp.

Ý thức được tâm lý của mình vừa nổi lên gợn sóng, Cảnh Nhiên vội vàng rời đầu giường, đi tới trên ghế sa lon bên cạnh cửa ngồi xuống, tận lực bảo trì khoảng cách xa nhất, an toàn nhất với Trần Việt.

Chắc là nguyên nhân nước trong thấm ướt xiêm y, chỉ thấy Trần Việt không thoải mái nhíu nhíu mày, vươn tay lôi kéo cổ áo, trở mình quay mặt về phía Cảnh Nhiên, sau đó chậm rãi hé mở hai mắt bị sương mù che chắn, tay lôi kéo cổ áo cũng không định chỉ động tác, mà là thuần thực cởi bỏ hai nút thắt, làn da mềm mịn trắng nõn lập tức mất đi che lấp, bày biện ra sáng bóng xinh đẹp nhất.

Cảnh Nhiên khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hầu kết mạnh mẽ trượt, trong nội tâm càng kêu đau liên tục, người phụ nữ chết tiết này đang làm gì đó! Say thì cứ ngủ ngon đi, cư nhiên còn không thành thật như vậy, mở vạt áo cái gì, rõ ràng là đang dụ hoặc hẳn!

Hẳn đỏ mặt dời tầm mắt qua một bên, mệnh lệnh mình đừng nhìn cô, nào biết người trên giường cũng đứng lúc này rên rỉ lên tiếng, “Đau đầu quá. . .”

Tâm lý Cảnh Nhiên vui vẻ, cho rằng cô thật sự đã tỉnh lại, lập tức đứng dậy tiến lên xem xét, tầm mắt lại mờ mịt đối mặt với cô, trong nháy mắt, tâm bị hung hăng tóm một chút, trầm trọng đến khó có thể hô hấp.

Trên mặt trắng nõn, lông mày anh tuấn đậm nhạt vừa phải, mí mắt mở lên có lông mi dày đậm, trong ánh mắt không có phòng bị, lộ ra một cổ ánh mờ, dưới sống mũi thẳng, môi son khê nhếch, giống như đang mời người cúi đầu nhắm nháp!

Cô gái này tại sao lại xinh đẹp như thế!

“Cảnh Nhiên?!” Tầm mắt Trần Việt mê ly, thực sự chuẩn xác hô lên tên của hẳn.

Xuất phát từ ý thức bảo vệ, Cảnh Nhiên vừa gạt đầu, vừa lén lút lui về sau hai bước: “Cô đã tỉnh? Tôi phải đi về đây.”

Suy nghĩ của Trần Việt vẫn còn trong một mảnh hỗn độn, nhu thuận gật gật đầu, lập tức lại nhíu mày, “Không nên không nên, tôi còn chưa có đánh anh, anh đừng có đi.” Nói xong liền giãy dựa ngồi dậy, xem ra cảm giác say xác thực là biến mất không ít.

Cảnh Nhiên bắt đầu dĩ cười khở, “Chị hai! Chuyện cô và Cảnh Mân chia tay, thật sự chuyện không liên quan đến tôi.”

“Chuyện không liên quan anh? Nếu như không phải anh phản đối cô ấy, sao cô ấy đột nhiên chia tay với tôi!” Nói lên hai chữ chia tay, cô nhíu nhíu mày lần nữa, vươn tay đi xoa huyệt Thái Dương, đối với cô mà nói, việc chia tay, thật là đã kích không nhỏ.

“Tôi đã nói với em ấy tôi sẽ không phản đối em ấy kết gi—ao với con gái rồi, nói sau Mân Mân lớn như vậy, em ấy cũng có ý nghĩ của mình, tôi căn bản là không cách nào can thiệp.” Cảnh Nhiên cảm giác mình thật sự còn oan hơn Đỗ Nga, chẳng lẽ mặt hắc giống người xấu lắm sao?

“Tôi không tin!” Lời còn chưa dứt, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy cô vừa mới đứng người lên, người đã nhanh chóng vượt đến trước mặt hắc, đôi bàn tay trắng như phấn vung lên, đánh trúng mục tiêu là cái cằm Cảnh Nhiên.

Mà Cảnh Nhiên bị nắm tay như trong điện quang hỏa thạch (như sấm sét), đánh cho cả người thăng tấp ngã ra sau, chật vật lui vài bước, bụm lấy cái cằm khó có thể tin nhìn cô.

“Cô, người phụ nữ này bị làm sao vậy! Động một chút lại đánh người.” Hắc vuốt vuốt cái cằm, cười khở an ủi mình, khá tốt cô vừa tỉnh lại chưa có hoàn toàn thanh tỉnh, một quyền này nhiều nhất cô chỉ dùng hai phần lực, còn không tính đau.

“Đó chính là anh!” Lúc này trong đầu Trần Việt rất hồ đồ, đang làm cái gì chính cô ta cũng không chế không được, chỉ biết là cần phải đánh hắc vài quyền, đánh hắc mới có thể thoải mái một chút.

Nhớ mang máng tình hình xế chiều hôm nay Cảnh Mân tìm cô, cô gái nhỏ đáng yêu kia vẫn trước sau như một xấu hổ và e sợ, nhưng lời nói ra, lại làm cho cô không biết theo ai.

Làm cho cô cảm thấy buồn cười chính là, vì cái gì nói lời của Cảnh Mân, đều giống với những cô gái trước kia tìm cô chia tay, cái gì cùng một chỗ với cô rất vui vẻ, nhưng không có cảm giác an toàn, cái gì nhìn không tới các loại thiệt tình của cô vừa buồn cười vừa không giải thích được..., làm cho cô chán nản.

Mỗi một lần yêu đương, cô mang thái độ vô cùng nghiêm túc để yêu, vì cái gì kết quả bị bỏ luôn là cô! !

Cho nên cô không muốn tiếp nhận sự thật, tìm một lý do xác thực hơn cho việc cô lại thất tình một lần nữa, thì phải là ———— khẳng định có người ở giữa giở trò quỷ!

Nhớ tới điểm ấy, Trần Việt lập tức nổi trận lôi đình, nhất định là hắc, nhất định là Cảnh Nhiên giở trò quỷ!

Cảnh Nhiên đang xoa bóp cái cằm, đột nhiên thấy cô khí thế hung mãnh đánh về phía hắc, không khỏi lật lên khinh khỉnh, người phụ nữ này sao thích bổ nhào người tới như vậy! Muốn lui lại không có đường lui, phía sau lưng đã là tường.

Đành phải bắt đầu dĩ vươn tay ra tiếp được thân thể nhào tới của cô, một cái xông tới, hai người ở bên tường chen chúc thành một đồng, Trần Việt nắm lại một tay muốn đánh vào eo hắc, bị hắc chặt vật bắt được, hai người cứ như vậy cứng tại chỗ.

Cảnh Nhiên dùng sức một cái, đem tay của cô uốn đến sau lưng: “Cô đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, đánh nữa đừng trách tôi đánh lại.”

“Anh có thể đánh lại thì cứ tự nhiên, người lần trước bị đánh đến không biết phương hướng không biết là ai.” Trần Việt cười nhạo lên tiếng, trong nội tâm lại thất kinh, không nghĩ tới khí lực người đàn ông này vẫn còn lớn, trong lúc nhất thời cô giãy không ra.

Bị cô uốn éo động như vậy, mồ hôi lạnh của Cảnh Nhiên ồ ồ ra bên ngoài, lông mày nhíu chặt lại, nhin không được thấp khiến trách, “Cô đừng động!”

Năng lực chống đỡ của mình đối với cô vốn là thấp, yêu nữ này còn không biết sống chết chà xát lung tung trên người hắc, quả thực muốn chết.

Nghe được hần gầm nhẹ, Trần Việt ngây cả người, tức khắc linh ngộ đến thứ chống trên bụng cô là cái gì, bên tai rất không chịu thua kém nóng lên, hai chân rõ ràng cũng có chút như nhũn ra, cảm giác như vậy làm cho cô cảm thấy kỳ lạ.

Cho tới bây giờ đều là cô chủ động đùa giỡn người khác, mà dạng mang theo chút ít lòng dạ đàn bà e lệ, cô thật sự chính là lần đầu tiên trải qua, trong nội tâm như là bị người cào một chút, hơi ngứa chút ngứa.

Xem bộ dạng Cảnh Nhiên, lại muốn đẩy cô ra, lại sợ vừa để xuống tay cũng sẽ bị cô đánh, thần sắc do dự thật đúng là có điểm khôi hài.

Mức nước chênh lệch của dòng sông so với biến chuyển của mặt biển cực lớn, làm cho cô trong lúc nhất thời bỏ đi xúc động đánh người, trong đầu càng dâng lên một cái ý nghĩ đùa cợt, mấp máy môi, cô càng có tiết tấu bắt đầu cợt hần, sau đó rõ ràng nhìn đến một giọt mồ hôi lạnh từ thái dương hần rơi xuống.

“Cô. . .” Cảnh Nhiên cảm giác thân thể mình như là bắt lửa, nóng đến có chút khó chịu, biết rõ nên buông cô ra, tay nhưng lại nhịn không được càng dùng sức nắm, cô gái trước mắt này nhất định cho là hần không dám xằng bậy đối với cô, mới có thể không kiêng nể gì cợt hần như vậy, không biết cô căn bản chính là đang tức giận, sau khi một người đàn ông bị dục vọng khống chế, cũng là thời điểm dễ dàng mất đi lý trí nhất, cho nên chờ một chút sẽ làm ra cử động gì, chính hần cũng không dám khẳng định!

Đôi mắt sáng loé đùa cợt, hé mở môi son, răng trắng tinh sáng ngời, làm ra quyến rũ, dụ hoặc không tiếng động lấy hần đi nhắm nháp, chỉ cần cúi đầu xuống, có thể lần nữa nhắm nháp đến cánh môi ngọt ngào của cô, chỉ cần hần cúi đầu xuống, kinh nghiệm mỹ diệu trước đó, sẽ lặp lại một lần nữa!

Nguyên lai, cảm giác kích tình chưa bao giờ từng biến mất, chỉ cần tiếp cận cô, trí nhớ tốt đẹp trước kia sẽ giống như thủy triều bao phủ hần.

Trần Việt nhìn đôi mắt dần dần trở nên thâm trầm của hần, trong nội tâm quát lên hồng бет, người lại như bị điểm huyết, không cách nào nhúc nhích, thẳng đến môi của hần nóng hổi dán lên cô thì đầu lập tức ông ông tác hưởng, rõ ràng là lần đầu tiên cô hôn môi với đàn ông, nhưng cảm giác rất quen thuộc, làm cho cô trong lúc nhất thời tìm không thấy khí lực cự tuyệt.

Hai người cùng là người trưởng thành, đối với việc tình dục, thật cũng không cảm giác lạnh nhạt, vấn đề là, khi một người đàn ông bình thường và một nữ đồng tính luyến ái dây dưa cùng một chỗ nóng bỏng kích hôn thì vấn đề liền lớn!

Trần Việt bị hôn đến hai chân vô lực đột nhiên ý thức được vấn đề này, mặt trong nháy mắt tái rồi, cô rõ ràng yêu phụ nữ vì cái gì đối Cảnh Nhiên hôn một chút cũng không bài xích, hơn nữa còn có điểm say mê trong đó, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?

Sau khi đẩy Cảnh Nhiên ra, cô lui lại mấy bước, cau mày nhìn hần, trên mặt tràn ngập hoang mang.

Mà Cảnh Nhiên bị cô dùng loại ánh mắt xem quái vật nhìn, thì trong nội tâm sợ hãi mà nghĩ, chẳng lẽ cô đang nghiên cứu trước huỷ bộ phận nào trên thân thể của hần?

Thật lâu mới nghe cô dùng đến giọng điệu hoang mang nói ra: “Cảnh Nhiên, anh cởi quần áo ra đi!”

13. Chương 13

“Cảnh Nhiên, anh cởi quần áo đi!” Trần Việt nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén từ đầu tới đuôi quét hần mấy lần.

Không phải chưa thấy thân thể đàn ông, trước tại Cảnh gia, hai người bọn họ cũng là “Thẳng thắn thành khẩn tương đối”, tuy nhiên khi đó trong nội tâm cô đốt một mối lửa, hần không thể đánh chết Cảnh Nhiên, nhưng hần làm cho thân thể cô sung sướng, nhưng cũng không cách nào bỏ qua, đó là một loại vui sướng trước nay chưa có.

Mà lúc này động cơ làm cho hấn cởi quần áo, cũng rất đơn giản, muốn chứng thật, cô có phải thật sự không bài xích thân thể của hấn không, chẳng lẽ cô thật ra là song tính luyến, chỉ là chính cô cũng không có phát hiện mà thôi? Nhưng cô đối với những người đàn ông khác chán ghét từ trong nội tâm a!

Cho nên cô lúc này, trong đầu thật là một mảnh hỗn loạn.

Cảnh Nhiên không rõ tâm tư mười tám đường núi ngoằn ngoèo của cô, sau khi nghe một câu của cô, sắc mặt giống như đèn nê ông xoay tròn, đủ mọi màu sắc, cực kỳ rực rỡ!

Càng có loại xúc động muốn tông cửa xông ra.

Quan sát phía sau, ngay tại sau lưng là không xa, chỉ cần hấn xoay người, nhấc chân bước ra ba bốn bước, có thể thoải mái ra cửa.

Tuy nhiên nghĩ như vậy, nhưng lòng bàn chân giống như mọc rễ trên mặt đất, căn bản không cách nào hoạt động, vừa chịu dày vò, cô gái kia còn ở đó không kiên nhẫn thúc giục, “Cởi nhanh lên, chẳng lẽ lại còn muốn tôi cởi giúp anh?”

“Trần Việt, cô rốt cuộc muốn làm cái gì!” Tốt xấu hấn cũng đường đường là nam nhi bảy thước, mỗi lần đều bị cô gái trước mắt này hét ba rống bốn, nghĩ đến điểm này đã cảm thấy có chút uất ức.

Chỉ thấy Trần Việt lui ra phía sau ngồi xuống trên giường, duỗi ra ngón trở ngoéo một cái đối với hấn, ánh mắt càng thâm mị hoặc khiêu khích, “Tôi.”

Cảnh Nhiên rùng mình một cái, như bị thôi miên, chậm rãi đi về phía cô, từng bước một tiếp cận, trên trán thấm ra từng giọt mồ hôi, người đi đến bên giường thì sớm đã là mồ hôi đầm đìa.

“Ngồi chỗ này!” Vỗ vỗ vị trí bên cạnh, khoe miệng Trần Việt cong nhẹ, cười đến mơ hồ, Cảnh Nhiên vừa mới cứng ngắc ngồi xuống thì cô liền nghiêng người, ghé vào lỗ tai hấn hỏi: “Tại sao anh lại hôn tôi? Chẳng lẽ anh không biết tôi là đồng tính luyến ái?”

Vì cái gì hôn cô? Cái này thật đúng là vấn đề tốt, hấn cũng rất muốn biết, tại sao mình lại bị cô hấp dẫn như vậy, giống như bị quỷ mê.

Chỉ cần khoảng cách quá gần với cô, sẽ xuất hiện một loạt phản ánh thân bất do kỷ kì quái, giống như, miệng đắng lưỡi khô, giống như mất hồn mất vía, lại giống như, xao động khó có thể bình an, giống như một tiểu tử chưa bao giờ thử qua tình dục, bệnh trạng như vậy, ngay cả chính hấn cũng cảm thấy lạ lẫm, có thể trông cậy vào hấn cho ra đáp án gì?

Hấn từng có mấy lần luyến ái, nhưng cảm giác và tâm tình so với bây giờ hoàn toàn khác nhau, hấn cũng biết rất phức tạp!

Về phần hôn cô, hấn thật không phải là cố ý, khi hấn phục hồi tinh thần lại thì miệng đã hôn lên rồi, cũng kịp thời truyền tư vị mỹ diệu cho đại não hấn, làm cho hấn muốn ngừng mà không được, chỉ muốn nhắm nháp lần nữa, đâu còn có tâm tư nghĩ nhiều như vậy a!

“Vậy cô cũng không rất đáp lại!” Cảnh Nhiên vô tội hỏi cô, có cảm giác người không muốn dừng lại không chỉ là hấn.

Trần Việt hơi híp mắt nhìn hấn, giảo hoạt cười, “Cũng bởi vì tôi cũng đáp lại, cho nên mới muốn anh cởi quần áo a!”

Mặt mũi Cảnh Nhiên tràn đầy hắc tuyến nhìn cô, cô thật sự 28 tuổi sao? Cô thật là một bà chủ công ty sao? Nghiêm trọng hoài nghi! Ở hấn xem ra, cũng chỉ có bốn chữ “Không thể nói lý” thích hợp cô nhất.

“Cô muốn tìm đáp án trên người của tôi?” Hấn nhú lông mày, đối với cô kiểu khiêu khích của cô xem như biết chút.

“Tôi cho rằng đây là biện pháp trực tiếp nhất, đơn giản nhất, không phải sao?” Từ biểu lộ nghiêm túc của cô xem ra, cô nghiêm nhiên đã hạ quyết tâm không phải xem không.

Tuy nhiên cảm thấy rất vớ vẩn cũng rất buồn cười, nhưng hấn thật đúng là tìm không thấy lý do phản bác, trong nội tâm mơ hồ cũng đồng ý đề nghị của cô, chỉ là. . .

“Sau khi xem lại có thể làm gì?” Hai lần trước thừa dịp cô mơ hồ thì kim lông không được nhào tới cô, lần này đổi lại ánh mắt cô thanh thản nhìn hấn, yêu cầu hấn cởi quần áo, nội tâm thật đúng là có chút nhần nhó.

“Vậy cũng phải xem qua nói sau a, lần trước tôi cũng không phải chưa có xem, còn không phải đã đánh anh thành đầu heo!” Trần Việt hừ lạnh, ánh mắt trong nháy mắt thu lại, bởi vì cô vừa mới dứt lời, Cảnh Nhiên đã động thủ cởi cúc áo.

Tuy nhiên xem một người đàn ông cởi quần áo, nửa điểm mỹ cảm đều không có, nhưng nhìn từng cái cúc áo bị mở ra, lồng ngực từng tắc bị rộng mở, trong nội tâm nhiều ít vẫn có chút chờ mong.

Không biết có phải là vô cùng chuyên chú nhìn hấn hay không, Trần Việt đột nhiên cảm giác được hô hấp có chút khó khăn.

Kỳ thật động tác Cảnh Nhiên cởi quần áo không chậm, nhanh và gọn cởi áo ra, bởi vì quần jean chặt hơn, không thể không đứng người lên cởi, khi ý thức được tầm mắt của cô vừa vịn ngang bằng đũng quần hấn thì động tác của hấn dừng lại, cuối cùng vẫn là tâm vượt qua, xoay người cởi đi quần dài.

Đột nhiên nhớ tới trước kia, tại lòng hiếu kỳ điều khiển, cùng Hồ Dịch và hai sự phụ khác đi xem thoát ý, chính là trong thôn làng vùng ngoại thành, tùy tiện đáp một vùng, một người nộp hai mươi đồng có thể đi vào xem...!

Bọn họ vừa đi đến, liền gi—ao tiền xong ngu ngốc tiến vào, khi thấy một đám phụ nữ dáng người lồi lõm biến hình ở trên đài cuồng lắc lắc eo thùng nước thì vài người không hèn mà cùng chạy trốn chết.

Không nghĩ tới, lúc này hấn rõ ràng tại trong lúc vô tình làm diễn viên khách mời nhảy thoát ý! Không biết phụ nữ trước mắt này nhìn có cảm tưởng gì, đương nhiên, hấn đối với dáng người của mình thật hài lòng, chỉ là ánh mắt người khác nhau, hi vọng không cần phải lưu lại tâm lý oán hận cho cô mới tốt!

Hấn thật sự chưa cho Trần Việt lưu lại ám ảnh trong lòng gì, sự khác biệt, dáng người thon dài to lớn, dĩ nhiên một mực bắt được ánh mắt cô.

Có khác với nữ phụ nữ ôn nhu mềm mại, đó là một bộ thân hình đầy đặn dương cương hơi thở cường tráng, tuy giữa hai người kém khá xa, rồi lại cũng làm cho người ta cảm thấy rất có mỹ cảm.

Lần trước là vì tâm tình kích động mà bỏ quên vẻ đẹp của hấn, lần này xem như tâm bình khí hòa nghiên cứu, thực sự làm không được không gọn sóng sợ hãi.

Chẳng lẽ mình thật sự sinh ra hứng thú đối với một bộ thân thể cứng rắn như vậy?

Nhìn về phía trên làn da rất là trơn bóng, cảm giác sờ tay lên sẽ là như thế nào? Vừa mới nghĩ như vậy, tay đã không khống chế dán lên eo của hấn.

Bộ mặt Cảnh Nhiên kéo ra, “Như thế nào? Còn cảm thấy thoải mái a!”

“Ừ, không sai.” Trần Việt đứng người lên, đầu cùng hấn không sai biệt lắm, tầm mắt thì cười đến có chút du côn.

Trong lúc đó cô cúi đầu xuống hôn lên cổ của hấn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, lập tức rước lấy thanh âm Cảnh Nhiên hút không khí, tâm lý không khỏi đắc ý nghĩ, trước hai độ mình bị hấn ăn sạch, đã làm đều đã làm, mình cũng không bài xích, thừa cơ hội này, mình không phải nên ăn hấn lại, như vậy mới sẽ không quá thiệt thòi, cũng có thể lợi nhuận hồi chút mặt mũi! (thiệt thòi không thiệt thòi hình như không phải tính toán như vậy a!)

Hai tay Cảnh Nhiên đặt ở hai bên nắm thành quyền, vốn hấn đối với người con gái này đã không có sức miễn dịch, mà cô cư nhiên còn chủ động khiêu khích hấn như vậy, cũng rất cực làm cho hấn tự thể nghiệm một cảm giác sắp phun máu!

Rất muốn lại bỏ nhào vào cô lần nữa, nhưng hiện tại cô đã thanh tỉnh, khả năng muốn bỏ nhào cô không lớn, bất quá cô liếm láp hấn, làm cho hấn rất khó chịu, cũng có chút thâm sướng, xem ra hai người đối với thân thể lẫn nhau, vẫn rất có cảm giác .

Lúc này Trần Việt đã không cách nào tự hỏi quá nhiều, bất kể là xuất phát từ hiếu kỳ, hay là xuất phát từ tâm lý trả thù, tóm lại cô đã kéo không trở về lý trí của mình .

Hơi thở dần ông mát lạnh chui theo mũi mà vào, làm cho cô có chút choáng váng, đầu lưỡi chậm rãi chạy lên, đi vào bên cạnh môi của hắn, lập tức đã bị hắn bắt được, hai người lần nữa khó kìm lòng nổi hôn sâu vào, gấn bó như môi với răng, đầu lưỡi gi—ao xoa, tư thế hai người thân mật không thể phân chia.

Khi cả hai ma sát thân thể đã dần dần tuôn ra khoái ý tê dại thì Trần Việt ôm lấy Cảnh Nhiên dùng sức xoay người một cái, được Cảnh Nhiên phối hợp, hai người đã được ném lên giường dễ dàng.

Không nghĩ tới cô thanh tỉnh, làm lên chuyện như vậy, rõ ràng chủ động như vậy, không có nửa điểm then thừng con gái nên có, thật không hiểu nên tính chuyện tốt hay là chuyện xấu! .

Một đôi tay vừa sờ lên ngực của cô, đã bị cô vuốt ve, “Không cho phép nhúc nhích!”

Cảnh Nhiên cảm thấy khó xử, làm việc này lại bảo nhà trai không cho phép nhúc nhích! Đây không phải muốn mạng già của hắn sao? Chẳng lẽ đây là đồng tính luyến ái và phụ nữ bình thường khác nhau?

Bất quá cô hung thì hung, thủ đoạn gợi tình thật đúng là không kém, mò toàn thân hắn thoải mái, đến lúc này, hắn không thể không hoài nghi một sự thật —— cô thật là đồng tính luyến ái sao?

14. Chương 14

Cảnh Nhiên nhăn nhúm mày, bây giờ hắn cảm giác giống như một người đói bụng vài ngày, bụng đói kêu vang, người khác hảo tâm cho hắn một chén vẩy cá, nhưng vẩy cá ăn ngon thì ăn ngon, lại không thể ăn no bụng, đây không thể nghi ngờ là loại dày vò!

Cho nên hắn rất có oán niệm mở miệng, “Làm chuyện này đương nhiên muốn hai người phối hợp.” Nói sau hắn cũng không phải đàn bà, tại sao phải ngoan ngoãn nằm cho cô sửng hạnh như vậy.

Nghĩ tới đây, Cảnh Nhiên ra sức một cái, vịn cô nhanh chóng trở mình, đặt cô ở dưới thân, nhìn bộ dạng cô trợn mắt há hốc mồm đã cảm thấy buồn cười.

“Tôi thấy người nên đàn ông một chút là cô mới đúng.”

Kinh ngạc qua đi, Trần Việt ngược lại cười nhẹ nói ra: “Tôi xem chúng ta nên đánh một trận sau đó quyết định vấn đề ai trên ai ở dưới! Anh xem như thế nào, đánh thua tôi anh liền ngoan ngoãn nằm xuống.”

Cảnh Nhiên rất không nói gì, người phụ nữ này quả nhiên không giống người thường! Vớ vẩn như vậy cũng có thể nghĩ đến, thật đúng là một nhân tài!

“Tôi nói phối hợp, không phải phối hợp đánh nhau!” Cho dù tình dục có cao tới đâu, bị một gạt như vậy, cũng đánh tan không ít, tôi thiếu làm cho hắn tìm về một chút xú lý trí, tại sao hắn phải ở trong này cời sạch quần áo cùng cô thảo luận vấn đề đánh nhau! !

Tức giận xoay người xuống giường, tìm được y phục của mình, vừa mới chuẩn bị mặc vào, rồi lại bị cô kéo.

“Muốn đi, không có cửa đâu!” Trần Việt cũng là thân thể trần truồng, ngồi ở bên giường khí thế kiêu ngạo nhìn hắn.

Thở dài, hắn rất bất đắc dĩ nói, “Tôi không muốn đánh với cô, cho nên không muốn làm!”

“Thật sự là nói nhảm.” Trần Việt cảm thấy đau đầu, cùng phụ nữ một chỗ phải dỡ, chẳng lẽ cùng người đàn ông này một chỗ cũng phải dỡ? !

Cảnh Nhiên cũng là âm thầm khinh thường, trước lúc gạt cô nói mình bị cô cưỡng, đó là bởi vì lúc ấy cô đang giận trên đầu, vì để tránh cho cô tức giận mới nói như vậy, nhưng nhìn tư thế hôm nay của cô, hiển nhiên là thật sự muốn dùng cường, chẳng lẽ lại cô thật đúng là thích cường?

Vừa phân thần, cả người liền bị kéo đến trên giường, vội vàng muốn đứng lên, lại “A!” một tiếng cứng lại.
“Nhìn anh còn giãy dựa thế nào.” Trần Việt cười đến đắc ý, trên tay càng thêm dùng sức.

“A! Cô mau buông tay.” Hấn thử nhếch miệng kêu lên, mà nguyên nhân khiến cho hấn chật vật như vậy, chính là cái tay đang cầm gốc mệnh của hấn, Người con gái đáng chết này lại dùng sức bắt lấy chỗ yếu ớt nhất của hấn!

Trần Việt không đếm xỉa hấn gọi, chỉ là nhàn nhạt nói ra: “Ngoan chút sẽ không sao.” Nói xong lại cúi đầu liếm hấn.

Cảnh Nhiên nằm thẳng trên giường, bất đắc dĩ nhìn trần nhà, nghĩ thầm cô gái này còn không phải cố chấp bình thường a, đều đến nước này rồi, còn muốn tiếp tục làm.

Thôi, cô thích làm sao thì theo cô, dù sao hấn là đàn ông, ngoại trừ trong nội tâm không công bằng ra, cũng không còn tổn thất gì.

Vì vậy.

Ở trong trận đấu tranh không có vũ lực này, tại Cảnh Nhiên thỏa hiệp, Trần Việt thắng được rồi!

Vì vậy.

Tình cảm mãnh liệt đang tiếp tục.

Kinh nghiệm thất bại hai lần trước đi vào liền bắn rơi vô cùng thâm thẳm, đều là xảy ra trong lúc cô mê ngủ, chỉ có trời biết đất biết hấn biết, trừ mình ra ngẫu nhiên nhớ tới sẽ cảm thấy khó khăn, cũng không có cái gì, nếu như lần này hấn còn giẫm lên vết xe đổ..., vậy thật sự không mặt mũi gặp lại cô.

Cho nên vô luận như thế nào, đều muốn cắn răng chịu đựng!

May mà anh em tốt của hấn lần này coi như nghe lời hấn..., chưa cho hấn mất mặt, càng làm cho hấn có thể tùy tâm sở dục bày ra nó thật to lớn. (người đàn ông này quả nhiên đom đóm!))

Khi hấn tự nhiên tỉnh lại thì, ngoài cửa sổ đã ánh nắng tươi sáng, liếc một cái vị trí bên cạnh, rộng tuếch, xem ra một phụ nữ nào đó ăn hấn xong lau sạch, cũng rất không đạo đức phui phui dít rời đi rồi!

Bất quá loại chuyện này mình cũng đã từng làm với cô, cho nên cũng không oán người ta được, chẳng lẽ lại còn muốn cô ở lại, tuyên bố sẽ chịu trách nhiệm đối với hấn sao? Vậy cũng thật là quý dị!

Cầm lấy điện thoại khởi động máy nhìn đồng hồ, cả người lập tức nhảy lên, đã là buổi sáng 9 giờ rưỡi! Hấn đến muộn! ! !

Đang lúc hấn lung tung mặc quần áo thì tin nhắn tích tích vang lên.

Mở ra xem xét, tất cả đều là Sở Bạch gửi tới.

Bảy giờ — “Cảnh Nhiên, Trần Việt tỉnh chưa? Tối hôm qua không có việc gì chứ?”

Bảy giờ rưỡi — “Cảnh tiên sinh, cậu không phải chiếu cố người chiếu cố đến trên giường chứ, sao còn chưa mở máy?”

Tám giờ — “Cảnh đồng chí, Trần Việt nói cô ấy đã sớm rời đi quán bar, vậy cậu đang làm cái gì?”

Tám giờ rưỡi — “Cảnh sư phụ, tôi cuối cùng muốn nói là, cậu đến muộn! Thật tốt.”

Mặt mũi Cảnh Nhiên tràn đầy hắc tuyến, hấn đi thật tốt! Muộn lần thứ nhất liền đại biểu tiền thưởng của hấn bay hết vào túi Sở Bạch, thật sự là quá không có nhân đạo! !

Hấn thời gian này thật đúng là đỏ máu rồi! Không chỉ có người bị ăn rồi, hiện tại ngay cả tiền thưởng đều bị ăn, còn để cho hấn sống hay không a.

Khi hấn vô tình xuất hiện ở cửa ra vào trạm sửa xe thì xa xa liền nhìn đến Sở Bạch một thân nhẹ nhàng khoan khoái tựa tại bên cạnh cửa phòng làm việc, cười đến vẻ mặt tính toán.

“Cậu rốt cục tới rồi, tôi đã sắp trông mòn con mắt rồi!” Sở Bạch khi hần đến gần thì liền mở miệng nhạo báng hần.

Cảnh Nhiên rũ cụp đầu nhìn xéo hần, “Trường tiệm, tối hôm qua bởi vì tôi nghe theo chỉ thị của anh, ở lại chiếu cố cô ấy, mới có thể làm cho hôm nay muộn, cho nên, chuyện tiền thưởng, có thể không tính!”

Sở Bạch nhú mày, khoe miệng quỵn rũ ra đường cong hoàn mỹ, “Tôi hình như chỉ thị anh vậy, nếu như cô ấy tỉnh, cậu có thể rời đi, không có chỉ thị cậu ngủ lại muộn hơn cô ấy!”

“” Cảnh Nhiên trợn trắng mắt, hần biết, liên quan đến vấn đề tiền, không có người nói được giáo hoạt hơn Sở trường tiệm.

“Nhưng mà.” Sở Bạch một tay vuốt cằm, giống như đang suy tư cái gì.

“Nhưng mà cái gì!” Ánh mắt Cảnh Nhiên sáng lên, hai chữ “Nhưng mà” có phải là đại biểu cho chuyện tiền thưởng có chuyện cơ!

“Nhưng mà cậu phải nói cho tôi biết tối hôm qua chuyện gì xảy ra, nếu như tôi cảm thấy đúng lý do hợp lý, tôi sẽ không trừ tiền thưởng của cậu, như thế nào?” Tuy luôn dùng tiền uy hiếp người khác là hành vi tiểu nhân, nhưng hần phát hiện, chỉ có chiêu này hữu hiệu nhất rồi!

15. Chương 15

Ánh mắt Cảnh Nhiên lập loè, nhìn Sở Bạch nhiều hơn phần đề phòng.

Sở Bạch khiến cho người sợ hãi nhất ở chỗ hần đối tất cả sự tình đều có được năng lực hiểu rõ mạnh mẽ, có được trực giác nhạy cảm, giống như chỉ cần người bên cạnh có chút gió thổi cỏ lay, hần lập tức có thể cảm thấy được, theo lời nói của Hồ Dịch, “Đôi mắt Trường tiệm Sở, còn lợi hại hơn Hỏa Nhân Kim Tinh của Tôn đại thánh nhiều lắm.”

“Chỉ là. . . Chỉ là ngồi ngồi liền ngủ mất rồi, còn có thể xảy ra cái gì a!”

“A!” Trường tiệm Sở cười khê một tiếng, “Nếu như không có gì, vì cái gì nói chuyện sẽ cà lăm? Tôi không nhớ rõ cậu có tật xấu này nha.”

Cảnh Nhiên mím môi, trừng hần nửa ngày, “Dù sao không có gì, tiền thưởng anh muốn trừ thì trừ.” Cam chịu ném lời này, quay đầu tìm đồ đệ, trong nội tâm thầm mắng, trường tiệm mời khách quả nhiên không có chuyện tốt, lần sau cho dù mời hần ăn tiệc Mãn Hần hần cũng tuyệt đối không đi.

Ngày này khi làm việc, bởi vì Cảnh Nhiên rất chán chường, cho nên tiểu Thư rất buồn bực.

“Sư phụ, cái này có thể dùng cờ lê hay không?” Tiểu Thư phát sầu đối với nhiều loại công cụ trong hộp công cụ, không biết nên dùng cái nào mới hợp lý, cho nên quay đầu đến hỏi Cảnh đại sư phụ.

Nhưng

“A, có lẽ.” Cảnh đại sư phụ trả lời như thế.

Vì vậy, tiểu Thư buồn bực, có lẽ và có thể là có khác nhau rất lớn!

“Sư phụ, em đem kính chắn gió thủy tinh đi hủy.” Tiểu Thư báo cáo tình huống với Cảnh đại sư phụ ngồi xổm một bên thành bài trí.

Chính là.

“A, vậy dỡ xuống chứ sao.” Cảnh đại sư phụ mệnh lệnh như thế.

Vì vậy, tiểu Thư tiếp tục buồn bực, mà ngay cả học đồ cũng biết hủy kính chắn gió nhất định phải hai người mới được, sư phụ hần lại bảo hần tự mình hủy! !

“Sư phụ, nên đi lấy bản lá cây” Linh kiện lớn này quy định sư phụ mới có thể đi lấy, nhìn Cảnh đại sư phụ sắp ỉu xiu, tiểu Thư cảm thấy cần nhắc nhở hân,

Nhưng

“Ừ, cậu đi lấy đi.” Cảnh đại sư phụ chỉ thị như thế.

Vì vậy, tiểu Thư triệt để buồn bực, hân cũng không biết mình đã được đề thăng làm sư phụ! .

Đang lúc tổ này bao phủ trong một cỗ không khí khác thường thì người khác thỉnh thoảng nghe lời sai bảo của hai thầy trò này, đã sớm cười trộm sắp nội thương.

Hồ Dịch khoa trương ôm bụng, vịn tường, co lại co lại đi tìm trưởng tiệm ra xem cuộc vui.

Hồ Dịch vừa xoa bụng vừa nháy mắt với Trưởng tiệm Sở, “Tôi đã nói Sư phụ Cảnh thất tình rồi anh còn không tin, anh xem hân, một bộ thất hồn lạc phách, giống như bị mất bà xã.”

“Anh đau bụng thì đi nhà cầu, đừng ở bên cạnh tôi, có bộ mặt gây trở ngại.” Sở Bạch lạnh lùng nghiêng qua liếc hân, rất không đồng ý cách nói thô tục kia.

“Anh lại bảo tôi đi nhà cầu!” Hồ Dịch đột nhiên như đã bị kích thích lớn, con mắt trừng đến như chuông đồng, nắm tóc của mình nói ra: ”Trưởng tiệm, anh ngọc thụ lâm phong như vậy, một dạng với thế ngoại cao nhân, hai chữ nhà cầu do trong miệng anh nói ra, tôi thật sự không cách nào tiếp nhận!

Ánh mắt Sở Bạch sáng lên, vui vẻ nòng hậu, “Vậy sao? Tôi lại không chú ý đi nhà cầu với anh, cho anh quan sát, nhưng mà, tôi đã như thế ngoại cao nhân, thu phí quan sát tuyệt đối là không tiện nghi, mượn phí tăng ca tháng này của anh đến thế chấp thì thế nào?”

Cái này cũng có thể kéo tiền đến trên mặt! ! Hồ Dịch âm thầm trợn trắng trong nội tâm, trên mặt lại treo tươi cười rất chân chó, “Đừng đừng, diễn viên chủ đề lần này của chúng ta là Cảnh đại sư phụ nha.”

Vừa nói đến Cảnh Nhiên cả ngày đều không yên lòng kia, Sở Bạch nhếch miệng cười, một hàm răng trắng sáng như tuyết, “Nếu như hân không ngại tiếp tục bị trừ tiền công..., tôi cũng không ngại cho hân tiếp tục thất thần.”

Hồ Dịch hết chỗ nói rồi, đối với một người ba câu không rời tiền, người bên ngoài còn có thể nói cái gì đó!

Cảnh Nhiên mộng du một ngày, rốt cục sáng ngời về nhà.

Thật sự không thể trách hân phản ứng trì độn, tối hôm qua giữa ăn và được ăn, bởi vì cố lấy hưởng lạc trên nhục thể, cho nên cũng không cảm thấy có gì không ổn, đợi cho đi làm thì đầu óc mới chậm rãi khởi động, sau đó mới hậu tri hậu giác phát hiện, cả sự kiện xảy ra, quả thực chính là quỷ dị tới cực điểm.

Không nói đến hân lại một lần nữa không cầm giữ được bị sắc đẹp của Trần Việt mê hoặc, (chỉ cần là đàn ông, tại loại tình huống này, hân là không có vài người có thể cầm được) chỉ nói Trần Việt bản thân là đồng tính luyến ái, thì có vấn đề rất lớn.

Cô không phải nên thích phụ nữ đấy sao? Vì cái gì tối hôm qua còn cùng hân làm đến sướng như vậy, cuối cùng còn ăn xương biết vị, cứ làm tiếp!

Cô không phải nên yêu Mân Mân đấy sao? Kết quả lại cứ xảy ra quan hệ với anh trai như hân, quan hệ như vậy, làm cho hân cảm thấy rất quẩn quýt, nếu để cho Mân Mân biết, sẽ nghĩ như thế nào, sẽ cảm thấy là hân anh trai này đang giả heo ăn cỏ sao?

Trời, tại sao phải xảy ra loại chuyện này! ! Chẳng lẽ hân thật là đầu số phá hư tình cảm lưu luyến của em gái?!

“Anh, cái trắng của anh đều sắp rửa nát.” Cảnh Mân đứng ở cửa phòng bếp, lông mày khép chặt, từ khi anh trai tan ca về nhà, vẫn bộ dạng mất hồn mất vía, xem xét chỉ biết trong lòng của hân có việc.

Nhìn hân bữa bãi làm món ăn, cô thật sự rất lo lắng chờ một chút hân làm xong đồ có phải là độc được không.

“A, đói bụng rồi a, cơm rất nhanh sẽ xong.” Cảnh Nhiên rửa thức ăn xong, tranh thủ thời gi—an xoay người đi cắt thịt, nguyên bản làm món ăn hán thông thạo, hôm nay biểu hiện cũng rất là dần nén, hẳn là nói, hẳn tại trước mặt em gái, cảm thấy một chút không tự tại, giống như làm việc trái với lương tâm, chột dạ cực kỳ.

“Anh tối hôm qua không có trở về, có phải là chuyện gì xảy ra?”

“A!””Phanh bùm. . . .” Âm ~” người nào đó không cẩn thận cắt tới tay, loạn nhảy phía dưới, đụng ngã bình tương trên bàn, bình tương đổ vào bồn thức ăn, rau dưa đã sắp xếp đẹp như thiên nữ rải hoa, bị đổ đầy hết.

“” Cảnh Mân cau mày híp mắt, như thế nào cũng không còn nghĩ đến mình thuận miệng hỏi ra một vấn đề, rõ ràng có thể tạo thành hiệu ứng đồ sộ như thế.

Nhìn Cảnh Nhiên vội vàng vàng chạy ra đi tìm băng cá nhân, ý nghĩ muốn tiếp tục đề ra nghi vấn thoáng qua tức thì, thôi, cô tin tưởng anh trai mình không dám đi làm chuyện giết người phóng hỏa mới đúng, cho nên vẫn nên chờ cho hẳn chút không gi—an a.

“Anh, em tới.” Tiếp nhận băng cá nhân, cô tỉ mỉ thay hẳn băng bó vết thương, “Anh, em và Trần Việt chia tay rồi, từ nay về sau, anh cũng không cần thay em lo lắng.”

Từ thẳng thắn tính hướng rồi, Cảnh Mân cảm giác tâm trí mình cũng thành thực rất nhiều, dứt khoát buông tha cho Trần Việt, đó là bởi vì tại trên người Trần Việt, cô xem không ra tương lai của mình, thay vì yêu đương không có tương lai, còn không bằng thừa dịp hai người đều chưa hãm sâu bút ra rời đi, đối với người nào đều tốt.

Trần Việt sẽ là bạn tốt, tình nhân tốt, nhưng tuyệt đối không phải bạn đời tốt, cô quá xa rồi, ánh mắt tương đối với cô thì cảm nhận không được thâm tình, mà là chỗ trống vô hạn, trống rỗng như vậy khiến cho cô ngoài hạnh phúc, luôn cảm thấy sợ hãi.

“Cảnh Mân, em thực trả lời anh, chia tay với Trần Việt, có quan hệ với lúc trước anh ngăn trở không?” Vấn đề này, tuyệt đối là câu nói thanh tỉnh nhất hôm nay Cảnh Nhiên nói ra.

“Không phải, em đây tùy hứng, khi nào thì ngoan ngoãn nghe qua lời của anh rồi?” Cảnh Mân rất không chấp nhận nhìn hẳn, “Anh bây giờ đã là nhân sĩ tàn tật rồi, cho nên bữa tối nay liền do em đầu bếp Cảnh Mân ra tay a!”

Nhìn bóng lưng em gái, Cảnh Nhiên cảm thấy càng thêm mê hoặc, không phải bởi vì hẳn ngăn trở, hai người trước rõ ràng rất tốt, vì cái gì đột nhiên nói phân li phân ra? Chẳng lẽ tình yêu giữa đồng tính, yếu ớt nhiều hơn tình yêu bình thường lắm sao?

Cảnh Mân như vậy, càng làm cho hẳn cảm thấy đau lòng.

Lam Gi—ai Vi vừa ăn xong cơm tối, đã bị người dùng truy mệnh liên hoàn call gọi vào quán bar, tại trong điện thoại nghe được hai chữ quán bar thì trực giác liền nói cho cô biết chuẩn không có gì chuyện tốt, tuy rất không tình nguyện, nhưng nàng đối người nào đó đã thất hẹn qua mấy lần, không tốt thất hẹn nữa, vì vậy đành phải vô cùng lo lắng đến quán bar.

Đến quán bar, nhìn đến người phụ nữ xem bia như nước sôi mà uống kia thì cô thật sự rất muốn quay đầu rời đi, đương nhiên, chỉ là rất muốn mà thôi, cô còn chưa đến mức tuyệt tình đến tình trạng kia.

Quăng túi lên ghế sa lon, Lam Gi—ai Vi tức giận nói ra: “Như thế nào, bị Cảnh Mân đá!” (xin chú ý, cô dùng là dấu chấm than, mà không phải dấu chấm hỏi)

Vừa tưới một ngụm bia, Trần Việt liếc cô, “Làm sao cậu biết?”

“Bởi vì mình đã tập mãi thành thói quen rồi, chỉ cần gặp lại cậu ôm bia mãnh liệt rót hết mình, đã nói lên một điểm —— cậu vừa thất tình rồi.” Lam Gi—ai Vi thở dài, tiện đà ngoan độc nói: “Trần Việt, nhiều lần thất tình như vậy, cậu có thể cảm thấy phiền hay không? Ngay cả mình đều thấy chết lặng!”

Trần Việt lắc đầu, mặt khóc tang, “Gi—ai Vi, lần này còn nghiêm trọng hơn thất tình!”

Lam Gi-ai Vi thay mình rớt ly bia, nghe xong lời của cô, nhú mày, “Cư nhiên còn có chuyện nghiêm trọng hơn thất tình? Công ty cậu đóng cửa rồi?”

“Cất, công ty đóng cửa tính cái gì, ngược lại mình có thể mở lại!”

“Đúng, ngoại trừ vấn đề tình cảm, chuyện khác cậu đều là thuận buồm xuôi gió, nói nghe một chút, rốt cuộc là sự tình gì rất nghiêm trọng a!” Bị Trần Việt nói như vậy, thật đúng là khơi dậy lòng hiếu kỳ của cô.

“Mình cùng đàn ông lên giường!”

“Phốc.” Một ngụm bia còn chưa kịp nuốt vào, đã bị Lam Gi-ai Vi rất không khách khí phun ra đến đầy, “Đàn Đàn ông?”

“Ha ha, Lam mỹ nhân gần đây khôn khéo lại cũng có lúc cà lăm, còn thật là khó khăn a.” Trần Việt nhìn cô chặt vật cầm khăn tay lau mặt, cười đến có điểm nhìn có chút hả hê.

“Ít đến, nhanh nói rõ ỉnh, làm sao có thể cùng đàn ông lên giường? Nếu như mình nhớ không lầm, cậu hẳn là đồng tính luyến ái mới đúng.” Lam Gi-ai Vi trì hoãn một lát, bắt đầu gây sự.

“Cũng bởi vì mình là đồng tính luyến ái, cho nên mình mới phát giác buồn bực a! Mình làm sao có thể xảy ra quan hệ với hắn? Hơn nữa cảm giác còn rất không tồi, quả thực là gặp quý, chẳng lẽ mình thật là song tính luyến?” Nắm tóc ngắn của mình, Trần Việt cảm giác mình trở nên rất không giải thích được.

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, cậu xác định cảm giác của cậu đối với hắn rất không tồi?” Lam Gi-ai Vi đột nhiên cảm thấy mình có thể đi làm bác sĩ tâm lý.

“Ừ, tối hôm qua mình muốn chứng thật mình đối với hắn có phải thật không bài xích không, cùng hắn lên giường, kết quả rất rõ ràng, mình không ghét làm tình với hắn.”

“Tối hôm qua sau khi làm cậu tỉnh táo đấy sao?”

“Tỉnh táo.” Trần Việt thật sâu hít vào, chính là biết mình lúc ấy tỉnh táo, mới có thể cảm thấy hỗn loạn như thế, “Lam Gi-ai Vi, cậu nói mình nên làm cái gì bây giờ, cho rằng cái gì cũng chưa xảy ra tiếp tục qua cuộc sống trước của mình sao?”

“Cũng đã xảy ra, làm sao có thể cho rằng chưa có xảy ra! Hơn nữa đó là một phát hiện rất quan trọng a, cậu luôn luôn chán ghét đàn ông, lại đột nhiên có thể cùng đàn ông làm tình, cái này rất kỳ lạ quý hiếm a! Cá nhân mình đề nghị cậu tìm hắn làm nhiều mấy lần, thật tốt chứng thực giới tính thực sự của mình.

Trần Việt liếc mắt khinh thường, “Lam Gi-ai Vi, cậu quả nhiên là quân sư quạu mo!”

16. Chương 16

Cảnh Nhiên cảm thấy, có lẽ sau khi em gái cự tuyệt Trần Việt, quan hệ không giải thích được ở giữa hắn và Trần Việt hẳn là sẽ có thể ngưng hẳn, dù sao hai người vốn chính là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau, nếu như không phải trùng hợp sai sót ngẫu nhiên liên tiếp xuất hiện, muốn tìm gi-ao điểm thật ra là rất khó.

Nhẹ nhàng thở ra, trong nội tâm nhiều ít cũng cảm thấy có điều tiếc nuối, nếu như Trần Việt không phải đồng tính luyến ái, nếu như cô yêu là đàn ông, vậy hẳn nhất định sẽ theo đuổi cô, bởi vì chưa bao giờ có một phụ nữ có thể như cô, làm cho hắn cảm thấy vô cùng phù hợp.

Thật sự rất đáng tiếc.

Thời tiết hôm nay đột nhiên nóng, mặt trời không lớn, nhưng lại oi bức dị thường, tựa như không khí bị rút sạch hơn phân nửa, ngay cả hô hấp đều cảm thấy cổ hắt sức.

Khác với mấy học trò nhỏ hỏ to gọi nhỏ, thở ngắn than dài Cảnh Nhiên đối thời tiết như vậy sớm đã tập mãi thành thói quen, bởi vì trước khi bão xảy ra, bình thường đều duy trì thời tiết áp suất thấp làm cho người ta xao động bất an.

Hơn phân nửa buổi sáng không có xe đưa vào nhà máy, mấy người tổ kim loại ngồi xỏm một góc, nghiên cứu điện thoại mới của tiểu Thư.

Cảnh đại sư phụ là lý lịch cao nhất trong mấy người, liền đương nhiên chiếm điện thoại không tha, mà mấy học trò nhỏ chỉ có thể ở bên cạnh giường mắt nhìn, giận mà không dám nói gì.

Tiểu Thư thì lo lắng nhìn sư phụ ẩn loạn bảo bối mới của hắn, đau lòng giống như mất khối thịt dường như.

“Sư phụ. . . Anh. . . Anh bấm nhẹ thôi.” Tiểu Thư kêu thảm.

“Nếu như ấn vào liền bị hư..., liền chứng minh không phải là đồ tốt.” Như muốn chứng minh lời của hắn, Cảnh Nhiên càng dùng sức xoa bóp vài cái, gật gật đầu, “Không tồi, cảm giác có thể sử dụng.”

“Đương nhiên không tồi, đây chính là kiểu điện thoại mới nhất.” Có một tiểu đồ có điểm chịu không được sư phụ không nhìn được hàng, bủ môi thì thầm.

Bị Cảnh Nhiên phóng dao từ mắt trong nháy mắt chết ngay lập tức.

“Cư nhiên còn có ra—dio. . .” Sư phụ Cảnh như phát hiện đại lục mới, ngạc nhiên quát to một tiếng, rước lấy người bốn phía thống nhất hắc tuyến.

Có hai học viên đã lặng lẽ rút lui khỏi đội ngũ, bởi vì thật sự không chịu nổi, có sư phụ như vậy thật sự quá dọa người, giống như mới từ đỉnh núi di dân đến.

Trong điện thoại di động có công năng ra—dio đã sớm không phải là chuyện mới lạ gì được không!

“Tiểu Thư, nhanh mở nghe một chút, xem hiệu quả như thế nào.” Sư phụ Cảnh không để ý tới người khác trầm mặc, hào hứng bưng bưng mà đem điện thoại đưa trả cho tiểu Thư.

Tiểu Thư tiếp nhận điện thoại nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần sư phụ chịu đưa di động trả lại cho hắn, muốn hắn mở cái gì đều được!

Vừa mở ra ra—dio, liền nghe được dự báo thời tiết đầu tiên: “Theo ngành khí tượng dự tính, sức gió bão lớn nhất đã đạt ngoài 14 cấp, sức gió bộ phận vùng duyên hải là 9—10 cấp, dự tính đêm đến sẽ đổ bộ từ vùng Tây Bắc lên đất liền. . .”

Vài người hai mặt nhìn nhau, lập tức không nói gì, “Bão đến đây, vì cái gì chúng ta còn đi làm ở nơi này!” Tiểu Thư mặt xanh xao nhỏ giọng nói ra.

Lập tức rước lấy mọi người khinh khỉnh, “Những lời này xin đi nói với trưởng tiệm!”

“Đều nói là từ Tây Bắc lên đất liền rồi, cách chỗ này của chúng ta còn có đoạn khoảng cách!” Cảnh Nhiên nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

“Sư phụ Cảnh, trưởng tiệm tìm anh.” Chỉ thấy thư ký văn phòng hất tóc dài lên chạy tới truyền lời.

“Chuyện gì?” Cảnh Nhiên vừa hỏi vừa phui phui dít đứng người lên.

Tiểu Thư ở một bên hưng phấn mà nói ra: “Có phải là bão đến nên để cho chúng ta sớm tan ca?” Nhưng vừa dứt lời, liền gặp một đồng khinh khỉnh.

“Tôi cũng không biết, bất quá sau khi trưởng tiệm nghe điện thoại, cũng rất sốt ruột, anh chạy nhanh qua đi.” Thư ký nói nhỏ xong, lại chạy trước rời đi, giày cao gót giẫm đến gạch “Đằng đẳng” rung động.

Bên cạnh có người nhỏ giọng thăm thì, “Giày cao gót xuất hiện, thật là một cái kỳ tích!”

Sau đó có người nhỏ giọng đáp trả, “Phụ nữ mang giày cao gót, càng thêm là kỳ tích!”

.

Cảnh Nhiên bất an trong nội tâm đi về phòng làm việc, Trưởng tiệm Sỡ có việc, thường thường không phải là chuyện tốt gì, có giáo huấn thâm sâu đau đớn lần trước, bây giờ hẳn đối với Trưởng tiệm Sỡ, ôm chặt nguyên tắc: “Có thể tránh liền tránh, tránh không được liền giả ngu!”

Vừa mở cửa vào phòng làm việc, liền đánh lên Sỡ Bạch vội vã từ bên trong đi ra như bị lửa đốt mông, Cảnh Nhiên mở trừng hai mắt, cho là mình nhìn lầm rồi, tất cả mọi người cho rằng cho dù trời sập xuống nên vào trên người Trưởng tiệm Sỡ, hẳn cũng sẽ bảo trì tư thế tao nhã nhất đến thừa nhận, không nghĩ thật là có sự tình có thể làm cho Trưởng tiệm Sỡ sốt ruột nóng giận!

“Trưởng tiệm, xảy ra chuyện gì?” Cảnh Nhiên vừa mới dứt lời, đã bị Sỡ Bạch kéo cổ áo đi ra ngoài.

“Trần Việt xảy ra tai nạn xe cộ ở gần đây.” Trên khuôn mặt tuần mỹ, giảm đi ưu nhã ngày thường, càng tràn ngập lo lắng, nắm cổ áo của Cảnh Nhiên cao hơn hẳn nửa cái đầu, càng giống như kéo hẳn đi, rất buồn cười.

“Trần Việt? Tai nạn xe cộ! ! !” Trong nội tâm Cảnh Nhiên cả kinh, lập tức ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

“Người phụ nữ đáng chết kia chưa nói rõ ràng.” Sỡ Bạch không để ý hình tượng tuôn ra một chuỗi chữ bối, thô lỗ mở cửa xe ngồi xuống.

Cảnh Nhiên tâm tình phức tạp theo sát lên xe, mới nghĩ hai người có nên cùng xuất hiện không, không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp mặt, thật đúng là nghiệm câu này, “Nhân sinh hà xứ bất tương phùng (Trong đời thiếu gì chốn có thể gặp nhau).”

Đi lên còn chưa có ngồi vững vàng, xe đã chạy như viên đạn bay ra, nhìn cảnh vật nhanh xẹt qua hai bên, trong nội tâm Cảnh Nhiên sợ hãi, nếu như trở về nói với Hồ Dịch trưởng tiệm biết đưa xe, không biết hẳn tin hay không! Nhưng mà điều kiện tiên quyết là hẳn có thể còn mạng trở về, bởi vì phương thức mạnh mẽ lái xe đâm tới này, thật sự rất muốn chết! !

Kết quả khi bọn họ không để ý an toàn tính mạng, không để ý pháp quy gi—ao thông một đường bão táp đuổi qua, đã thấy chỉ là xe Au—di của cô cùng một cỗ xe ô tô khác thân thiết đụng nhau, tối đa cũng chỉ là hai bên cạo sơn nước sơn ngoài.

Cảnh Nhiên đứng ở một bên rất là buồn bực, mà Sỡ Bạch sớm đã dùng ánh mắt giết Trần Việt N lần.

“Đụng sát như vậy em cũng dám nói tai nạn xe cộ, thật sự là quá vũ nhục từ tai nạn xe cộ rồi!” Trái trái phải phải nhìn mấy lần, Sỡ Bạch rất không vui mừng ném ra những lời này.

Trần Việt hai tay ôm ngực, lông mày nhíu lại, “Gọi anh tới để cho anh giải quyết vấn đề, không phải để cho anh cầu nhau.”

Đứng ở một bên, người đàn ông lạ lẫm có thể trọng so sánh được với voi đứng là chủ nhân chiếc xe còn lại, nghe được Trần Việt mở miệng, cũng gấp vội ồn ào ra: “Nói mau muốn giải quyết như thế nào đây, gọi cảnh sát gi—ao thông hay là gọi công ty bảo hiểm? Là cô có lỗi, nên là cô phải bồi thường, xe của tôi mới vừa mua không bao lâu đã bị cô đụng phải, thật xui xẻo!”

“Tôi đã nói không có nhiều thời gi—an chờ cảnh sát gi—ao thông và người công ty bảo hiểm đến với anh! Tôi tự nguyện trả anh tiền sửa xe.” Trần Việt không kiên nhẫn mắt lạnh nhìn về phía tên đàn ông bụng bự kia, sao có người nói thế nào cũng không hiểu?

Cảnh Nhiên nghe được cô nói muốn trả phí sửa xe, liền đi lên nhìn nhìn chỗ ma xát, sau đó hỏi cô: “Cô chuẩn bị trả hẳn bao nhiêu?”

“Năm trăm.” Trần Việt trước có nghe qua Cảnh Mân nói người anh trai này của cô là sư phụ sửa xe, cho nên khi nhìn đến hẳn và Sỡ Bạch xuất hiện cùng lúc thì tuy ngoài ý muốn, cũng hiểu rõ, bất quá hiện nay tình hình không cho phép cô lôi kéo cảm tình với hẳn.

Cảnh Nhiên lắc đầu, “Nhiều rồi, nhiều nhất hai trăm.”

Voi nam vừa nghe Cảnh Nhiên nói hai trăm, lập tức nhảy lên, trên mặt dữ tợn run lên theo, “Dựa vào cái gì anh nói hai trăm liền hai trăm, tôi nói cho các người biết, năm trăm tôi cũng không cần, tôi muốn gọi

cảnh sát gi—ao thông, phải gọi công ty bảo hiểm!”

Trần Việt vốn là rất không nhịn được lại muốn phát tác, bị Sở Bạch bên cạnh ngăn lại, nháy mắt ý bảo do hấn đến giải quyết.

Chỉ thấy hấn cười yếu ớt tiến lên, không biết từ nơi nào rút ra danh thiếp khảm tinh mỹ đưa cho voi nam, “Vị tiên sinh này, xin tin tưởng tôi, lời của hấn tuyệt đối là quyền uy! Nhà máy sửa xe của chúng tôi vốn là tiệm lớn nhất 4S, có được hợp đồng hợp tác trường kỳ cùng công ty bảo hiểm, cho nên cho dù anh báo cảnh sát, gọi công ty bảo hiểm tới, xe này cuối cùng cũng sẽ bị kéo tới xưởng chúng tôi sửa chữa, sau đó cũng là chuyển tới trên tay vị Cảnh đại sư phụ này, cùng với quần lớn một vòng như vậy, còn không bằng trực tiếp nhận lấy hai trăm đồng tiền, sau đó đem xe đến xưởng chúng tôi, tôi cam đoan miễn phí giúp anh xít sơn một lần nữa.”

Voi nam cầm danh thiếp xinh đẹp tinh mỹ trong tay, nhìn nhìn lại Cảnh Nhiên còn mặc quần áo lao động, bán tín bán nghi mà hỏi thăm: “Thật sự?”

“Nếu như không tin, hiện tại anh có thể lái xe cùng chúng tôi qua xem.” Sở Bạch tính tình tốt gặt đầu, cười đến phá lệ ôn hòa.

Vì vậy, voi nam bị hấn cười ôn hòa cảm động rất cục gặt đầu đáp ứng theo chân bọn họ đi. (Cũng chỉ có người xa lạ không biết mới có thể cảm thấy Trưởng tiệm Sở tươi cười ôn hòa !)

“Sở Bạch, em không có thời gi—an cùng tới rồi, bị hao tổn như vậy, đã sắp đến thời gian gặp khách hàng.” Trần Việt nhìn thời gi—an một chút, bắt đắc dĩ giải thích.

“Không có việc gì, chuyện còn lại để anh xử lý.”

Sở Bạch rất rộng rãi mà đem sự tình lắng xuống, làm cho Cảnh Nhiên lé mắt, trưởng tiệm này lúc nào trở nên lương thiện để nói chuyện như vậy rồi? ! Thật sự là tin tức lớn, trở về nói ra với mọi người mới được.

“Vậy anh thuận đường đưa mẹ của em đến bãi đỗ xe các anh nghỉ ngơi một chút a, nói xong chuyện em lại đến đón bà.” Trần Việt hướng trong xe chép miệng, ý bảo trong xe còn có người.

Sở Bạch lú lười: “Lão thái thái thật đúng là ngủ ngon, xảy ra chuyện như vậy còn có thể ngủ được.”

“Không có biện pháp, tật xấu vừa ngồi xuống xe liền mệt rã rời của bà đã đạt tới trình độ vô cùng thành thực.” Trần Việt cười khổ, sau khi mở cửa xe ra khom người tiến vào gọi người.

Cảnh Nhiên đứng ở cách đó không xa rất tự nhiên hướng trong xe nhìn nhìn, nếu như không phải Trần Việt nói, hấn thật đúng là không có chú ý đến trong xe có người, khi thấy mẹ của cô mặt thì cau mày, người này giống như gặp qua ở đâu, quen thuộc cực kỳ.

Cho đến lão thái thái đứng dậy, Cảnh Nhiên mới mạnh vỗ đầu một cái, kinh ngạc hô: “Bác sĩ Trần!”

Lúc đó, toàn bộ mọi người nhìn về phía hấn, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Lão thái thái vẫn còn trạng thái mơ hồ mắt buồn ngủ, nghe được có người hô bà, vô ý thức gặt đầu, lại không nhận ra tên tiểu tử này là ai.

Ngược lại Sở Bạch kịp phản ứng trước, cười nhưng không cười nói ra: “Cảnh Nhiên, lão thái thái là bác sĩ phụ khoa, cậu đi xem bệnh gì?”

Cảnh Nhiên biết rõ hấn khẳng định nghĩ sai, liếc mắt khinh thường ngậm miệng lại, không có ý định giải thích, bởi vì giải thích với Sở Bạch, chỉ biết càng nói càng loạn.

Nhưng mà bác sĩ Trần lại là mẹ Trần Việt, thật đúng là làm cho hấn rất là giật mình, trong nội tâm nhịn không được cảm thán —— thế giới này thật đúng là nhỏ.

Nhớ lúc ấy bà nói với hấn con gái của mình cũng là đồng tính luyến ái, thái độ rất là hào phóng, xem ra Trần nương nương này cũng là người văn minh.

Phân ra với Trần Việt, Sở Bạch vừa lên xe liền nói với Cảnh Nhiên: “Chờ một chút kiểm tra xe thật cẩn thận cho hấn, nhìn xem ở đâu cần sửa!”

Cảnh Nhiên lập tức (đứng hình), hần biết, Sở Bạch mới không có thiện lương như vậy! Vừa lên xe giấu đầu lòi đuôi lập tức hiện ra, cái gì gọi là “cận thận kiểm tra”, rõ ràng chính là ám chỉ hần tìm tra, sau đó mò tiền ở phương diện khác!

Xem ra tên Sở Bạch đặt sai rồi, rõ ràng phải gọi hần Sở Hắc mới được!

Lão thái thái ngồi ở một bên yên tĩnh ngủ gật, trong lúc đó thanh tỉnh lại, hai mắt sáng ngời có thần chăm chăm vào Cảnh Nhiên, nói ra: “Tiểu tử, tôi nghĩ ra cậu là ai rồi!”

17. Chương 17

“Tiểu tử, tôi nghĩ ra cậu là ai rồi!”

Đột nhiên nghe nói như thế, hai người đàn ông đều cứng lại, vẫn là Sở Bạch trấn định, miệng tươi cười hoàn mỹ nói với lão thái thái, “Bác gái, bác tỉnh ngủ a.”

“Ừ.” Lão thái thái vuốt vuốt cổ cứng ngắc, “Tiểu Bạch xe này của cháu ngồi rất không thoải mái, không có thoải mái như xe của tiểu Việt nhà bác.”

“Phì. . . .” Cảnh Nhiên che miệng lại vẫn nhin không được cười ra tiếng, không có biện pháp, nickname lão thái thái cho Sở Bạch thật sự quá “Đặc biệt” rồi, bất quá cỗ xe hai mươi vạn này của Trưởng tiệm Sở, là không thể so với Audi[1] của Trần Việt, căn bản không tại một cấp bậc.

Tươi cười hoàn mỹ của Sở Bạch trong nháy mắt trở nên vắn vẹo, khóe miệng càng cứng ngắc kéo ra, hung hăng trừng mắt Cảnh Nhiên còn đang cười trộm, không thể làm gì về phía lão thái thái lên án, “Bác gái, không phải nói chớ gọi cháu như vậy sao, sao bác lại quên.”

“Người đã già, trí nhớ không tốt, lần sau bác nhất định chú ý!” Lão thái thái vỗ vỗ trán của mình, tươi cười hòa ái, “Bác nói Tiểu Bạch a, chúng ta đang đi đâu?”

“”

“”

Hai tên đàn ông hết chỗ nói rồi.

Sở Bạch mắt trợn trắng đối với trần xe, hít một hơi thật sâu, ngấm Cảnh Nhiên ở bên cạnh thăm sướng một cái, nhú lông mày, “Bác gái, bây giờ chúng ta đến bãi đỗ xe, tối nay Trần Việt sẽ đến đón bác. Nhưng mà bác mới vừa nói nhớ tới hần là ai rồi, có thể nói xem tại sao hai người biết nhau không?”

“” Đổi lại Cảnh Nhiên khóe miệng co quắp lại, người này quả nhiên không thể nhìn quá hả hê, bởi vì báo ứng sẽ đến cực kỳ nhanh, không biết cầm khối vải bố nhét vào trong miệng lão thái thái có phải là rất không đạo đức hay không? Hần thật sự rất muốn làm như vậy! Đây chính là một đoạn sự việc nghĩ lại mà kinh, bây giờ suy nghĩ một chút đều cảm thấy rất quẫn.

“Đúng đúng đúng, tôi nghĩ ra cậu là ai rồi!” Lão thái thái nói với Cảnh Nhiên: “Bạn gái của cậu thế nào? Hay là quyết định xoá sạch đứa con? Tôi nói với các người, thân thể cô ấy không tốt, phá thai sẽ rất nguy hiểm, nói không chừng từ nay về sau muốn đứa nhỏ sẽ rất khó khăn, cậu là đàn ông phải chịu trách nhiệm mới được!”

“”

“”

Hai tên đàn ông tiếp tục không nói gì.

“Cảnh Nhiên, cậu chùng nào thì làm cho con gái người ta bụng bầu rồi!” Trưởng tiệm Sở giống như cười mà không phải cười, ánh mắt mập mờ hướng Cảnh Nhiên chớp chớp, “Công phu giữ bí mật thật đúng là tốt.”

Cảnh Nhiên cười khổ, “Bác sĩ Trần, tôi không có bạn gái.”

Lão thái thái nhún nhún mày: “Cô ấy không phải bạn gái của cậu à, chẳng lẽ là tình một đêm?”

Cảnh Nhiên xem như có thêm kiến thức, lão thái thái hòa ái cũng là có năng lực khiến người chết mất!

“Bà nhớ lộn, tôi không phải người bà nói, chúng ta từng thấy mặt, nhưng mà lúc ấy tôi muốn bà làm cổ vấn tâm lý, về chuyện đồng tính luyến ái, bà có nhớ không.”

Mắt thấy sự tình càng kéo càng loạn, càng giải thích càng không xong, Cảnh Nhiên đành phải đem sự việc rất quẩn lộn lại lần nữa, trường tiệm thích giễu cợt thể nào liền do hấn giễu cợt đủ, dù sao bây giờ hấn là lợn chết không sợ mở nước nóng.

“A, đúng đúng đúng, tôi hiểu tại sao nhìn thấy cậu lại quen mắt như vậy rồi, lần này là thật sự đã nghĩ ra.” Trần lão thái thái rút cục tỉnh táo lại rồi, xấu hổ cười, “Như thế nào, tâm tính đã điều tiết được chưa?”

“Đã sớm nghĩ thông suốt, ngày đó còn may có bác sĩ Trần chỉ điểm.”

“Không khách khí, lần đó có thể xem như chia xẻ tâm đắc a, ai kêu con gái của tôi cũng là đồng tính luyến ái.” Lão thái thái hào khí vỗ vỗ bờ vai của hấn, cười đến cở mở. Ngay cả tươi cười đều rất giống Trần Việt.

Lúc này Cảnh Nhiên mới nhớ tới, khó trách lần kia nhìn thấy bà bác sĩ, sẽ không hiểu cảm thấy lão thái thái nhìn quen mắt, nhưng khi đó căn bản không liên tưởng đến trên người Trần Việt, bây giờ suy nghĩ một chút, hấn và Trần Việt, thật đúng là không phải có duyên bình thường a.

Bất quá lão thái thái thật đúng là khai sáng, bà rõ ràng có thể thẳng thắn thành khẩn về phía người khác nói ra sự thật con gái của mình là đồng tính luyến như vậy, so sánh ra, hấn là đàn ông cũng không cách nào làm được thoải mái như bà, hấn tuy tiếp nhận em gái là đồng tính luyến ái, nhưng có xúc động muốn giấu cô đi, sợ cô ở bên ngoài sẽ bị phân biệt đối xử, sẽ bị bài xích, sẽ bị khi dễ, dù sao xã hội này sự thật cũng quá tàn khốc.

Nghe đối thoại của bọn họ, Sở Bạch ngược lại an tĩnh lại, không có xen vào, chỉ là khước miệng thủy chung treo vui vẻ ẩn ẩn ai cũng xem không hiểu.

Buổi chiều thời tiết bắt đầu chuyển xấu, sức gió cũng dần dần tăng lớn, xem ra bão hấn là chuyển hướng về phía này, nhìn bầu trời mây đen rậm rạp bên ngoài, trên mặt rất nhiều người đều treo đầy lo lắng.

May mắn Trường tiệm Sở thiện tâm, bàn tay to anh tuần vung lên, làm cho toàn thể công nhân viên sớm tan ca, toàn bộ người nhất thời hoan hô tung tăng như chim sẻ, vừa hô lớn Trường tiệm Sở vạn tuế, vừa đầu ai chạy trốn nhanh.

Trường tiệm Sở bắt đắc dĩ lắc đầu, lập tức tay mắt lạnh lẽo nắm chặt Cảnh Nhiên lẫn trong đám người chuẩn bị lui lại, “Sư phụ Cảnh, cậu còn có việc, không thể đi.”

Vừa nghe đến có việc, Cảnh Nhiên lập tức cúi đầu, “Trường tiệm, tổ kim loại của chúng tôi đã cả ngày không có việc, anh nói có việc không phải là không kể trong phạm vi công việc của tôi chứ.”

“Sách sách sách, Sư phụ Cảnh, nói như cậu vậy quá khách khí, ngoại trừ công việc ra, chúng ta vẫn có thể liên lạc cảm tình đồng nghiệp, đúng không! Nói sau tôi cũng không gọi cậu đi làm chuyện lớn giết người phóng hỏa gì, cậu không cần phải dùng loại ánh mắt nhìn quái vật này nhìn người đẹp trai như tôi đây a!” Sở Bạch biểu lộ ai oán nhìn Cảnh Nhiên, thấy hấn nổi da gà, người nào không biết, chuyện Trường tiệm Sở cho làm, thường thường đều còn khiến người thống khổ hơn so với giết người phóng hỏa.

Đẩy tay Sở Bạch nắm cổ áo mình ra, Cảnh Nhiên nhận mệnh nói: “Nói đi, muốn tôi làm cái gì?”

“Rất đơn giản, giúp tôi đưa lão thái thái về, Trần Việt cô ấy không rảnh tới đón.” Nghe được Cảnh Nhiên đáp ứng rồi, Sở Bạch nâng lên cái tay bị đẩy ra, vỗ vỗ bả vai Cảnh Nhiên.

“Sao anh không tự tiện, tôi còn muốn về trước khi bão đến về nhà để kiểm tra cửa sổ.” Cảnh Nhiên không vui vẻ, tuy buổi sáng trước khi ra ngoài hấn đều kiểm tra cửa sổ có đóng chặt hay chưa, nhưng Cảnh Mân gần đây ở trường học thi, ở trong ngày bão này hấn thật lo lắng để nhà trống không.

Sở Bạch thở dài: “Cậu đưa xong trở về cũng không muộn, bão chuyển hướng, hướng tới bên này, tôi đương nhiên phải ở bãi đỗ xe trông coi, bằng không có tổn thất gì ai tới bồi thường, cậu hả?”

Mắt thấy chủ đề của Trưởng tiệm Sở muốn kéo về phía tiền, Cảnh Nhiên tranh thủ thời gi—an chen vào nói: “Tôi đưa, tôi trả không được!”

“Cậu đi xe của tôi, tôi đi gọi lão thái thái, xe cậu để lại, chờ đi làm lại lấy.” Sở Bạch sáng khoái mà đem chìa khóa xe vứt cho hắn, xoay người đi vào gọi người.

Đưa lão thái thái lên đường về nhà, lão thái thái rất có sức lực tinh thần trò chuyện cùng Cảnh Nhiên, cũng không có như bọn Trần Việt nói, lên xe liền mệt rũ rời, vì vậy nhin không được hỏi câu, “Bác sĩ Trần bà không cần ngủ một chút?”

Lão thái thái che miệng cười cười, “Gọi bác là bác gái giống Tiểu Bạch là được, gọi bác sĩ Trần thấy thật xa lạ! Kỹ thuật lái xe của tiểu Nhiên cậu thật đúng là tốt, xe này được cậu lái, ngồi xuống cảm giác giống ngồi xe sang trọng, bị Tiểu Bạch lái, giống như xe ba bánh ven đường!”

Cảnh Nhiên nắm tay lái tay thiếu chút nữa trượt, Trưởng tiệm Sở tự nhận rất tuần tú, kỹ thuật lái xe tự nhiên bị so thành như lái xe ba bánh, không biết sau khi hắn nghe được có khóc ra hay không.

“Tiểu Nhiên, cháu biết tiểu Việt con bác à.” Trong đôi mắt hiền lành của lão thái thái lóe ánh giảo hoạt.

Cảnh Nhiên dừng lại, ở ngoài thùng xe yên tĩnh, gió lớn xen lẫn mưa phùn tập kích toàn bộ thế giới, người đi đường vội vàng chạy, mỗi người đều nóng lòng trở về, gi—ao thông cũng trở nên hỗn loạn, ai cũng không chịu nhượng bộ một bước.

Cảnh Nhiên đã quen cẩn thận né qua đoạn đường hỗn loạn, tốc độ xe thủy chung không vội không chậm.

“Bác gái, sao bác biết cháu cùng Trần Việt quen nhau? Trưởng tiệm Sở nói?”

Lão thái thái lắc đầu, “Mặc dù chỉ là tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng khi đó bác ở trong xe thấy rõ ràng, ánh mắt tiểu Việt nhìn cháu tuyệt đối không giống.”

“Không giống, cái gì không giống?” Nói thật, hắn thật sự nghe không hiểu lão thái thái đang nói cái gì, giữa trưa khi đó hắn tại hiện trường chỉ có tiếp xúc ngắn ngủi với Trần Việt, cũng không nói đến cái gì, lão thái thái có thể nhìn ra không giống với lúc trước?

“Ừ, không giống, có lẽ ngay chính con bé cũng không biết, trong ánh mắt con bé nhìn cháu có tín nhiệm, đó là rất ít thấy, cho nên bác mới có thể suy đoán hai người quen nhau.”

Cảnh Nhiên bật cười, cảm thấy lão thái thái giải thích quá không tín nhiệm rồi, “Bác gái, thật không phải vậy, cô gái kết giao với Trần Việt lúc trước, chính là em gái cháu, cho nên chúng cháu quen nhau, cháu và Trần Việt quen nhau không được vui về gì, cho nên tín nhiệm, chắc là bác nhìn nhầm rồi.”

“Cháu ngăn cản các cô ấy kết gi—ao rồi?” Lão thái thái nhíu nhíu mày hỏi hắn.

“Bắt đầu là có trở ngại, nhưng mà hàn huyên với bác rồi, cháu đã không có ngăn trở hai người nữa, nhưng hai người vẫn chia tay.”

Lão thái thái chỉ là thở dài, không có nói cái gì nữa.

Khi xe đến dưới lầu Trần gia thì đã là mưa to gió lớn, bão này thật đúng là gấp gáp, nói đến là đến, không có lưu một điểm dư âm làm cho người ta thở.

“Tiểu Nhiên theo bác lên thôi, mưa to gió lớn lái xe hẳn là rất nguy hiểm.” Lão thái thái mời mọc hắn.

Cảnh Nhiên vội vàng khoát khoát tay chối từ, nói trong nhà không có người, phải chạy trở về.

Nhưng mà lời nói kế tiếp của lão thái thái lại thuận lợi lưu lại hắn.

Bà lo lắng nói: “Tiểu Việt còn chưa có trở lại, cháu có thể cùng bác chờ nó trở lại rồi đi không? Nếu có ngoài ý muốn, cũng tốt có thể chăm sóc lẫn nhau.

Nghe xong lời này, lòng Cảnh Nhiên mềm nhũn, liền gật đầu đáp ứng rồi, trong lòng suy nghĩ, dù thế nào kiên cường, người kia cũng chỉ là phụ nữ, khí trời ác liệt như vậy còn đang bên ngoài nói chuyện làm ăn, thật sự rất không dễ dàng.

Trong lòng lập tức tràn đầy thương tiếc.

Nhà Trần Việt rất ấm áp, khắp nơi hiển lộ rõ ràng hơi thở nữ tính mềm mại, rất không hoà hợp với tính cách cường hãn của Trần Việt, đi một vòng thăm một chút, Cảnh Nhiên nhin không được hỏi: “Bác gái, nhà này xếp đặt theo ý của bác sao?”

Lão thái thái rót ly trà cho hần, kiêu ngạo mà nói ra: “Không, phong cách lắp đặt thiết bị nhà này, nhỏ đến lớn bất kỳ một cái đồ trang sức nào, đều là con bé tự mình bố trí, rất đẹp có phải không!”

“Thật là xinh đẹp, nhưng cảm giác khác với tính cách Trần Việt.” Cảnh Nhiên tiếp nhận ly trà, hít một hơi thật sâu, mùi thơm ngát của trà xanh lượn lờ bay ra, làm cho người ta thoải mái

“Tính cách tiểu Việt, phải ở chung lâu mới có thể hiểu được.” Lão thái thái ý vị thâm trường cười yếu ớt, ngồi xuống một chỗ khác tại sofa, cầm điện thoại lên liền bấm số điện thoại, tín hiệu không phải rất tốt, nhưng vẫn miễn cưỡng liên lạc với Trần Việt, trong điện thoại cô nói có lẽ còn trì hoãn một lúc, nhưng mà chỗ của cô đang ngồi cũng cách nhà không xa, điều này làm cho lão thái thái nhiều ít nhẹ nhàng thở ra.

Trần Việt còn chưa có an toàn về đến nhà, Cảnh Nhiên cũng không nên đứng dậy cáo từ, chỉ có thể nhìn khí trời ác liệt ngoài cửa sổ thủy tinh lo lắng sông.

Chờ đợi, rất nhanh chờ đến thời gian ăn cơm tối, tài nấu ăn của lão thái thái rất cao, làm tràn đầy một bàn thức ăn ngon, nhưng Cảnh Nhiên lại ăn giống như nhai sáp nến, thực không biết vị.

“Đừng gò bó, nói tiếp chúng ta vẫn có duyên, không phải sao, nếu như không phải em gái của cháu cụ tuyệt tiểu Việt, nói không chừng chúng ta còn có thể trở thành thân gia.” Lão thái thái vẫn bận gấp thức ăn cho hần, vẫn không quên ngẫu nhiên đùa hần.

Thân gia! ! Hai chữ này làm ặt mũi Cảnh Nhiên tràn đầy hắc tuyến, hần thật sự không cách nào tưởng tượng đó là một cái dạng gì; Trần Việt thâm tình chân thành đeo nhẫn kết hôn cho Cảnh Mân, sau đó dịu dàng hôn xuống. . . .

Nghĩ tới đây, da gà phía sau tiếp trước xông ra!

Tiếp tục chờ, đợi cho bị cúp điện Trần Việt vẫn không có trở về, nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ, nguyên bản hai người còn có thể ngẫu nhiên nói chuyện phiếm, nhưng khi gọi điện thoại liên lạc không được người thì hai người rốt cục khẩn trương lên, bên ngoài sớm đã mây gió biến sắc, không liên lạc được người, thì không biết nên từ chỗ nào tìm được, hướng chỉ là ngày bão như vậy.

“Tiểu Việt chắc là không có chuyện gì đâu.” Lão thái thái sớm đã thu lại tươi cười, hốc mắt đỏ bừng, trong lúc đó già nua rất nhiều.

“Bác gái, không có chuyện gì, Trần Việt lớn như vậy, cô ấy sẽ biết bảo vệ mình như thế nào.” Cảnh Nhiên tuy an ủi lão thái thái như vậy, nhưng trong lòng mình cũng như không có đáy, âm thầm suy đoán cô sẽ không phải là đang trên đường trở về xảy ra điều gì.

Kế tiếp, Cảnh Nhiên ngồi ở trên ghế sofa lon một lần lại một lần gọi điện thoại cho Trần Việt, vừa bấm số điện thoại, vừa hồi tưởng đến vài lần hai người bên nhau, từ lần đầu tiên kinh diễm trong khách sạn, đến khi thân thể trần truồng đánh nhau trong nhà hần, rồi đến một lần cuối cùng cô bởi vì tò mò mà mạnh hơn ngạc nhiên của hần, cảm giác đánh sâu vào Trần Việt cho hần thật sự nhiều lắm.

Mãnh liệt đánh sâu vào, bóng dáng của cô ở đáy lòng hần trở nên phá lệ rõ ràng.

Tăng thêm lúc này sau khi hần không gọi thông điện thoại của cô bằng hoàng nóng lòng, trong nội tâm có một đáp án đã mơ hồ trôi lên mặt nước.

Khi điện thoại truyền đến tiếng chuông chuyển được thì một cỗ vui sướng từ đáy lòng tuôn ra chiêm hết tất cả tâm tình của hần.

[1]Audi: trước giờ ta không thể ý thuyết minh loại xe này, loại xe này có 3 mẫu chính: 2 ghế, 4 ghế, 7 ghế. Theo ta thì Trần Việt sẽ đi xe 2 ghế hoặc 4 ghế

18. Chương 18

“Trần Việt, cô ở đâu? Sao còn chưa có trở về? Cô có biết bác gái đã lo lắng muốn chết hay không.” Nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nữ đặc biệt trung tính của Trần Việt thì Cảnh Nhiên kích động đến có chút nói năng lộn xộn.

Lão thái thái một mực phờ phạc bên cạnh, mắt thấy điện thoại tiếp thông, tinh thần lại trở về toàn bộ, chen đến bên cạnh hẳn, lỗ tai dựa vào điện thoại, muốn nghe xem con gái đang nói cái gì.

“Cảnh Nhiên?” Lúc này Trần Việt ở bên kia điện thoại lại đầy bụng nghi hoặc, điện thoại rõ ràng là biểu hiện ra dây số trong nhà, tại sao lại xuất hiện thanh âm Cảnh Nhiên? Chẳng lẽ là bởi vì bão nên đường dây trực trực, sai tuyến rồi?

“Là tôi, tôi đưa bá mẫu trở về, sao cô còn chưa có về nhà?”

“A, xe tôi bị hư rồi, vừa rồi xuống dưới nhìn một chút, không nhìn ra nguyên do.” Trần Việt có chút bất đắc dĩ, xe hơn năm mươi vạn nói thả neo liền thả neo, hơn nữa còn chọn thời khắc mấu chốt như vậy, xem ra cô thật sự nên suy nghĩ thật kỹ muốn đổi xe hay không.

“Ở đâu, tôi qua nhìn xem.” Nói đến xe, hẳn là nhân sĩ chuyên nghiệp, ngay cả lời nói cũng nắm chắc gấp đôi.

Sau đó nghe xong Trần Việt báo ra địa chỉ, Cảnh Nhiên liền vội vàng đứng dậy, “Bác gái, cháu đi giúp Trần Việt, xe cô ấy bị hư.”

“Tiểu Việt không có sao chứ.” Lão thái thái đứng dậy đi theo hẳn tới cửa, “Rất may vì có cháu ở lại, bằng không một mình bác sẽ lo lắng muốn chết.”

“Không có việc gì, chỉ là xe xảy ra chút vấn đề, bác gái, bác đi lấy cái áo khoác cho Trần Việt a, không biết cô ấy có bị mưa xối hay không.” Cảnh Nhiên vừa mang giày vừa nhắc nhở lão thái thái, vừa rồi nghe Trần Việt nói cô có xuống xe kiểm tra một chút, ngày mưa gió lớn như vậy, cho dù có bung dù, cũng sẽ bị xối trong nháy mắt.

Lão thái thái rất nhanh cầm áo khoác gi-ao cho hẳn, vẫn không quên dặn dò hẳn, “Hai người đều phải bình an trở về cho bác.”

Xe của Trần Việt bị thả neo tại nơi cách nhà kỳ thật chỉ có 10 phút lộ trình, khi Cảnh Nhiên lái xe Sở Bạch đi tới thì nhìn đến trong cuồng phong bạo vũ (mưa gió rất lớn), chỉ có xe của cô cô đơn đứng ở dưới đèn đường, ngọn đèn hơi yếu tại mưa cọ rửa, có vẻ phá lệ mỏng lung, tình cảnh như vậy làm cho hẳn lập tức cảm thấy có chút thê lương.

Khi thấy Trần Việt ngồi ở trong xe toàn thân ướt đẫm, thần sắc sa sút, thì tình cảm miêu tả sinh động tràn đầy trong nội tâm, trong nháy mắt này rốt cuộc tìm được lối ra có thể phóng thích.

Trước lần đầu tiên nhìn thấy cô, liền thích vẻ đẹp trung tính của cô, nhưng cô khắp nơi biểu hiện cử động rất “đàn ông”, lại bỏ đi một chút xúu nhỏ nhưng vẫn vẹn vẹn trong lòng hẳn, tăng thêm cô là sự thật đồng tính luyến ái, xem như triệt để phủi sạch trơn cảm tình vừa mới nảy mầm của hẳn.

Nhưng đang nhìn đến cô trong bàn hoàng toát ra mềm mại và bất lực đặc biệt của phụ nữ thì cái chồi bị phủi sạch trơn lại lặng yên phát sinh ra.

Tình cảm yêu mến tràn đầy cả người hẳn, rõ ràng nói cho hẳn một sự thật —— hẳn thực thích “Nữ đồng tính luyến ái” rất khốc, rất tuần tú này!

Sự thật châm chọc cỡ nào. . .

Tâm tình lập tức còn phức tạp hơn cái ngày bão này.

Nhưng phức tạp thì phức tạp, cảnh lúc này căn bản không cho phép hắn có thời gian ở một bên làm đầu tranh tư tưởng, chờ ngày bão này qua đi, lại để ý đến tâm tình như bão này của hắn.

“Cảnh Nhiên, cái xe đáng chết này đột nhiên phát hỏa.” Sau khi Trần Việt nhìn đến Cảnh Nhiên, trong ánh mắt nhiều hơn phần sắc thái sáng ngời, tuy cô đã tận lực làm mình thoát nhìn trấn định một chút, trong lời nói ra vẫn dẫn theo một tia ủy khuất.

Vừa rồi cô vẫn không gọi được điện thoại bất luận kẻ nào, chờ tín hiệu thông, người đầu tiên gọi vào lại là hắn, không nghĩ tới “đàn ông yếu đuối” làm cho cô có chút xem thường, cũng ở thời điểm cô cần giúp đỡ nhất thì xuất hiện ở trước mặt cô, thật sự làm cho cô rất bất ngờ.

“Tôi đi nhìn xem, hắn là đường dẫn xảy ra vấn đề rồi, mang theo cái áo khoác cho cô, mặc vào đi.” Cảnh Nhiên bung cây dù, đưa áo cho cô, đột nhiên một hồi gió lớn thổi qua, thiếu chút nữa thổi bay cây dù của hắn, hắn lấy được miễn cưỡng, sau đó thu cái dù lại, tùy ý mưa lớn đánh tới trên người của hắn.

Đi qua mở nắp ra đồng thời dùng một tay ổn định, hắn không sợ bị gió thổi, nương mình mở ngọn đèn xe, Cảnh Nhiên dò xét cái đầu kiểm tra vấn đề bên trong.

Trần Việt ngồi ở trong xe có chút ngẩn người, nhìn đến Cảnh Nhiên thu cái dù lại mới đột nhiên tỉnh táo lại, tranh thủ thời gian xuống xe đi hỗ trợ, áo sơ-mi mỏng manh trước đã bị xối qua lần thứ nhất, dính chặt vào trên thân thể, cho dù tăng thêm áo khoác Cảnh Nhiên mang đến cho cô, xuống xe gặp gió thổi qua, vẫn nhìn không được hung hăng rùng mình một cái.

Cô dám thề, lớn như vậy, đây là lần đầu gặp được tình huống chặt vật như thế.

Cảnh Nhiên thấy cô đi ra, nhú nhú mày, “Sao cô ra đây, quần áo dính ướt sẽ cảm mạo.”

“Anh không phải cũng đều dính ướt!” Đi đến bên cạnh hắn, hai tay Trần Việt cố nắm nắp động cơ nói ra: “Tôi tới vịn, anh tranh thủ thời gian xem xét thật tốt, gió càng lúc càng lớn.”

Nhìn nhìn bộ dạng nhếch môi cố chấp của cô, Cảnh Nhiên không có nói cái gì nữa.

Gió lớn cùng với mưa to tầm tã làm cho người ta càng ngày càng không chống đỡ được, “Túi công cụ ở phía sau đuôi a.” Không đợi Trần Việt gật đầu, người khác đã đi chậm qua tìm túi công cụ.

Mưa đánh cho Trần Việt sắp mở mắt không ra, nói thật ra, thời tiết như vậy cô nhiều ít sẽ cảm thấy sợ hãi, đặc biệt vừa rồi, xe hỏng rồi điện thoại cũng không thông, một mình ngồi ở trong xe, rõ ràng cảm thấy sợ hãi tồn tại.

Lại nhìn người con trai khom người sửa xe bên cạnh, trong nội tâm lại lập tức bốc lên một cỗ cảm giác an toàn không hiểu, cảm giác thật ấm áp.

“Tốt lắm, cô đi thử xem có thể khởi động hay không.” Cảnh Nhiên đứng thẳng dậy nói ra.

Trần Việt nhẹ nhàng thở ra vội vàng chạy vào phát động xe, khi động cơ phát ra tiếng oanh quen thuộc thì trên mặt đẹp căng cứng của cô rốt cục lộ ra tươi cười thật to, nghĩ thầm, Cảnh Nhiên này quả nhiên thật sự có tài.

Cảnh Nhiên đắp kín nắp động cơ, hướng cô khoát khoát tay, “Cô đi trước, tôi ở phía sau đi theo.”

Hắn là đang bảo vệ cô sao? Trần Việt nhướn lông mày, liền lái xe đi trước, trước đều là mình sắm vai nhân vật hộ hoa sứ giả, không nghĩ tới hôm nay lại trở thành một bông hoa cho người khác che chở, mặc dù có chút quý dị, nhưng cảm giác còn không xấu là được.

Chờ hai người khó khăn đem xe lái vào bãi đỗ xe thì trong nội tâm đều có một loại cảm giác thành tựu chiến thắng trở về, vì vậy xuyên thấu qua cửa sổ xe mở ra, nhìn nhau cười.

Bởi vì thời gian đã muộn, tăng thêm thời tiết rất ác liệt, Cảnh Nhiên đương nhiên bị giữ lại, nhưng lưu lại rồi, có một vấn đề nghiêm trọng bày ở trước mắt bọn họ.

Trong nhà Trần Việt căn bản không có quần áo có thể cho Cảnh Nhiên tắm rửa! !

Bởi vì hai người đều bình an đã trở lại, lão thái thái cũng khôi phục sáng sủa như trước, vui tươi hơn hẳn nói: “Không sợ, máy giặt quần áo giặt xong có thể hong khô.”

“Mẹ, hiện tại không có điện! Dùng máy giặt quần áo như thế nào?” Trần Việt thốt ra lời này xong, ba người đều (đứng hình =]]).

Cảnh Nhiên cũng rất khó xử, muốn trở về cũng không được, hướng hồ hiện tại bên ngoài đen thui, lái xe thật sự không an toàn, nhưng dạng toàn thân ướt sũng này, cảm giác thật sự rất không dễ chịu.

Trần Việt trở về trong phòng cầm vật áo tắm cho hắn, “Nếu không, anh mặc tạm cái này a.” Không có biện pháp, trong y phục của cô, thì cái này là rộng nhất.

“Đúng đúng đúng, sẽ mặc cái này, tranh thủ thời giờ đi vào tắm rửa, bằng không hai người đều phải quan tâm.” Lão thái thái ôm quần áo tắm nhét vào trong tay Cảnh Nhiên, hướng hai người ồn ào.

Tuy áo tắm hình thức đơn giản, nhưng vẫn có thể đơn giản nhìn ra nữ tính, Cảnh Nhiên cầm lấy tiếp tục, nói ra “Trần Việt đi tắm trước, tôi trễ một chút cũng không sợ.”

Từ vào cửa nhà, tầm mắt của hắn tổng hội không tự chủ được theo sát cô chạy, áo khoác trên người cô bị bỏ ra, quần áo còn sót lại bởi vì bị mưa rơi ẩm ướt mà kề sát tại trên thân thể gầy của cô, càng mơ hồ có thể nhìn đến xuân quang bên trong, hắn nhìn có chút miệng đắng lưỡi khô, tinh thần thất thường.

Trần Việt cũng không còn đẩy nữa, cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Khi cô mặc một bộ trang phục áo sơ mi quần ngắn ở nhà đi ra thì hô hấp của Cảnh Nhiên lại hơi bị xiết chặt, vội vàng cầm áo tắm hướng trong phòng tắm chạy tới.

Ông trời, sau khi phát hiện tâm tình mình chuyển biến, nhìn thế nào đều sẽ cảm thấy Trần Việt hấp dẫn, chẳng lẽ đây là sức quyến rũ của tình yêu?

Nhanh chóng bỏ đi quần áo ướt đầm, mở vòi nước ra tùy ý nước ấm phóng đi cảm giác mát một thân, còn có xúc động mơ hồ bắt đầu sinh ra.

Khi toàn thân thoa sữa tắm lên, ngọn nến ở trên bồn rửa tay đột nhiên tắt, trong phòng tắm lập tức một mảnh hắc ám, Cảnh Nhiên không tiếng động thở dài, cảm giác mình không may thật đúng là tùy thời tùy chỗ.

Địa phương không phải mình quen thuộc, bởi vậy hắn lục lọi nửa ngày, sừng sốt không có sờ đến chốt mở vòi nước vừa rồi.

Nổi giận thở dài lần nữa, liều mạng thét lên, “Bác gái? Trần Việt?. . . Ngọn nến tắt tôi nhìn không thấy.”

Rất nhanh cửa ra vào liền truyền đến tiếng cười trầm thấp của Trần Việt: “Tôi đang suy đoán anh sẽ ở bên trong sờ bao lâu mới hô người, vừa rồi tôi muốn nhắc nhở anh ngọn nến sắp cháy hết rồi, không nghĩ tới anh lại vội vã bỏ chạy vào như vậy.”

Cảnh Nhiên ở bên trong tiếp tục cười khổ, trong nội tâm kêu oan: tôi có thể không vội ư, nếu như chậm một chút..., cô có thể thấy tận mắt biết tình cảnh đàn ông biến người sói!

Vươn tay đi mở cửa, muốn từ trong khe cửa tiếp nhận ngọn nến, không nghĩ tới cô rõ ràng cảm ngọn nến nghênh ngang vào.

Cảnh Nhiên lại càng hoảng sợ, ngoài thất kinh, vội vàng vươn tay đi che bộ vị trọng điểm trên người mình, khẽ quát lên: “Gặp quỷ, sao cô cứ như vậy vào!” Chờ một chút bị lão thái thái thấy được làm sao!

Chỉ thấy Trần Việt chậm rãi mà đem ngọn nến cố định đến trên bồn rửa tay, đưa mắt khắp nơi xoay người quét hắn một lần, “Tôi sợ tay anh ẩm ướt làm tắt ngọn nến!”

Nói xong liền nhắc chân đi ra ngoài, trong tích tắc đóng cửa lại nghe thấy cô trầm thấp cười đáp: “Làm đều làm, anh xấu hổ cái gì!”

Cảnh Nhiên trong phòng tắm cứng thành điêu khắc, cô gái này thật đúng là đồng tính luyện ái!

Tắm xong, buồn khổ mặc vào áo tắm cỡ nhỏ, đứng ở trước gương, hần lấy thô tục mình biết ra chửi bới cơn bão này hết.

Nếu như không phải cơn bão đáng chết này, hiện tại hần nhất định là mặc đồ ngủ thoải mái nhất của mình, nằm ở trên giường vô cùng quen thuộc xem tạp chí xe hơi yêu thích, tuyệt đối sẽ không chạy tới nhà Trần Việt mặc áo tắm nữ của cô!

Bão này tới thật sự là tà môn XX hần!

Lôi kéo áo tắm uốn éo đi ra khỏi phòng tắm, đã làm tốt chuẩn bị tâm lý cho Trần Việt giấu cọt, mà ngay cả chính hần đều cảm thấy buồn cười, huống chi là người khác!

Làm hần cảm thấy bất ngờ chính là, Trần Việt chỉ là nhàn nhạt nhìn hần, “Không tồi, tốt hơn rất nhiều so với mong muốn!”

Có lẽ cô là đã làm tốt chuẩn bị tâm lý tệ nhất, cho nên nhìn đến hần thì mới có thể biểu hiện được bình tĩnh như thế?

“Muốn cười liền cười, đừng ghen.” Hần cam chịu nói.

Trần Việt nghiêm túc gật gật đầu, cầm một cái khăn lông lau khô tóc cho hần, “Rất mắc cười.”

“Bác gái đi ngủ?” Vừa lau tóc, hần vừa tìm bóng dáng lão thái thái bốn phía.

“Bình thường bà đều là hơn chín giờ mới ngủ, hôm nay xem như trường hợp đặc biệt. Anh muốn ăn chút gì đó không? Bụng tôi hơi đói, muốn ăn khuya chút.”

Cô đứng người lên đi đến phòng bếp, Cảnh Nhiên cũng rất tự nhiên theo sát lên, ngoài ý muốn nói: “Cô biết làm cơm?”

“Đương nhiên!” Trần Việt cười nhạo, nghi vấn cùng rất không chấp nhận đối với hần, nghĩ thầm tài nấu nướng của cô dù không nhiều, cũng nhiều hơn so với một người đàn ông như hần.

Nhưng sự thật chứng minh, cô nấu mì cũng bị phồng đầu ngón tay, tài nấu nướng thật sự rất tệ, sau khi thấy Cảnh Nhiên thành thạo cắt món ăn, cô không thể không thừa nhận sự thật khác —— tài nấu nướng của cô tồi hơn hần nhiều.

Nhìn bát mì thơm ngào ngạt bùng lên, Trần Việt nhin không được thốt ra: “Cảnh Nhiên, anh thực hiền lành.”

19. Chương 19

Một người đàn ông bị một cô gái khen “Hiền lành”, sẽ là cái dạng cảm giác gì? Người khác sẽ nghĩ như thế nào Cảnh Nhiên không rõ ràng lắm, nhưng bởi vì nói lời này là Trần Việt, cho nên ngoại trừ cảm thấy quý dị ra, hần cứ nhiên còn có một chút thăm sướng, tối thiểu cô có thể nhìn đến mặt tốt của hần, không phải sao?

“Từ cấp 2 lập nghiệp chỉ còn lại hai người tôi và Cảnh Mân, tối thiểu phải học được như thế nào nuôi sống mình và em gái.” Nói ra nói như vậy vốn muốn tranh thủ phần đồng tình.

Ai ngờ.

Trần Việt gật gật đầu, trên mặt chỗ đầy thương tiếc, thấp giọng nói ra: “Cảnh Mân quả nhiên là đứa bé số khổ.”

Cảnh Nhiên thiếu chút nữa phun ra một ngụm mì, người khổ mệnh nhất đang trước mặt cô được không! Miễn cưỡng học xong cấp 2, liền do bà con xa thân thích giới thiệu vào tiệm sửa xe, tân tân khổ khổ trở thành học đồ vài năm công nhân lao động giản đơn vài năm, nhin đến hai mươi ba tuổi mới trở nên nổi bật lên làm sự phụ, hần đâu dễ dàng!

Thống khổ là cái gì, thống khổ chính là hấn thích người yêu mến em gái hấn!

Mặc dù có điểm không công bằng, nhưng vẫn là lòng tràn đầy cảm khái nói: “Cảnh Mân từ nhỏ chính là đứa bé có hiểu biết!” Ngoại trừ thích khi dễ hấn ra, sự tình khác cô quả thật có đúng mực của mình, chỉ là trong chuyện chọn phụ nữ yêu thích, không biết có đúng mực hay không.

“Cảnh Nhiên, anh nói cô ấy không thích tôi ở điểm nào?” Gấp một ít mì, Trần Việt cau mày khổ não hỏi hấn.

Thật là một vấn đề rất phá hư hào khí, Cảnh Nhiên không bị khổng chế kéo ra khoe miệng, sau khi đột nhiên phát hiện mình yêu mến cô, liền tận lực không thêm nghĩ sự thật cô là đồng tính luyến ái nữa.

Nhưng mà bị cô lơ đãng nói ra như vậy, tâm tình thành trầm trọng.

Xem ra thích Trần Việt, cũng không thể chỉ là nói yêu mến có thể theo đuổi, còn có rất nhiều vấn đề bày ở trước mặt hấn chờ hấn đi khiêu chiến, hơn nữa khiêu chiến như vậy, tỷ số thắng có thể nói là cực kỳ bé nhỏ !

“Có lẽ em ấy cảm thấy hai người các cô không thích hợp ở cùng một chỗ a.” Cùng tôi ngược lại rất thích hợp ! Đương nhiên, những lời đằng sau này hấn không dám nói ra.

“Chẳng lẽ là tuổi chênh lệch?” Trần Việt để đùa xuống, nói lên chủ đề thất tình, mặc cho ai đều không có khẩu vị.

Mỗi lần thích một người, cô là toàn tâm toàn ý đi bắt đầu, nhưng mỗi đoạn tình cảm lưu luyến lại luôn nhanh chóng không bệnh mà chết, vừa mới bắt đầu cô còn có thể nén giận là đối phương không giải thích được, mà khi phần lớn mọi người dùng lý do không sai biệt lắm rồi cô đi, cô mới không thể không nhìn thẳng vào vấn đề này, chẳng lẽ máu chốt thật là ra tại chính cô?

Nghe xong lời của cô, Cảnh Nhiên không đồng ý lắc đầu, như có ý gì nói: “Nếu quả thật yêu mến đối phương, tuổi hấn không phải là vấn đề a, tôi liền không ngại một nửa tương lai khác lớn tuổi hơn tôi.”

“Ý của anh là, Cảnh Mân chưa từng yêu mến tôi?”

“Cảnh Mân tuy nghịch ngợm, nhưng em ấy cũng không phải người xằng bậy, em ấy đã chịu cùng cô kết gi—ao, nhất định là thích cô, có thể là em ấy thật sự cảm thấy hai người không thích hợp lui tới a, kỳ thật tôi cũng không hiểu tâm tư của em ấy lắm.”

“Anh làm anh trai như thế nào, cư nhiên còn không hiểu tâm tư em gái mình!” Trần Việt khinh thường hừ lạnh một tiếng, đứng dậy rời đi bàn ăn, mở tủ lạnh bởi vì không có điện mà đành chỉ vận chuyển ra, tìm ra hai lon bia, tiện tay ném một lon cho hấn, chính mình cầm bia vào trên sofa đại sảnh.

“Cô chưa từng nghe qua bài hát đó sao? Lòng của cô gái nhỏ anh đừng đoán. . .” Cảnh Nhiên da da cười, buông nhận lấy bia, đứng dậy đem bát đĩa của hai người thu vào phòng bếp rửa sạch sẽ.

Sau đó bước đi thông thả đến đại sảnh, chợt nghe đến cô sâu kín nói: “Nhưng tôi không phải con trai, vì cái gì cũng không hiểu.”

Lời này mặc dù cô nói được bình thản, nhưng Cảnh Nhiên vẫn tỉ mỉ nghe ra cảm xúc phập phồng trong lời nói của cô, đúc kết nhận nhận bất đắc dĩ và khổ chất, có lẽ cô đang thay mình cảm thấy ủy khuất a.

Ngồi vào đối diện cô, hấn chuyên chú nhìn ánh mắt của cô, “Trần Việt, tại sao cô phải cảm thấy yêu mến cô gái này?” Có lẽ hỏi vấn đề này không có chút ý nghĩa nào, nhưng hấn chính là muốn hỏi.

Trong lòng hấn, nhiều hơn cái hy vọng xa vời, có lẽ cô không phải đơn thuần đồng tính luyến ái, có lẽ cô có thể là song tính luyến, như vậy mình cũng cho phép thì có điểm hy vọng đi.

“Trời sinh a, tôi chán ghét đàn ông, quá mức thân cận với con trai thì tôi liền cảm thấy chán ghét.” Nhấp nhẹ một ngụm bia, hương vị có chút khổ chất chiếm lĩnh miệng của cô, vì tâm tình buồn khổ của cô tăng thêm một phần trầm trọng.

Nghiêng mắt nhìn về phía cửa sổ sát đất bên cạnh, gió lớn bí mật mang theo mưa không tiếng động tại trong thế giới hắc ám tàn sát bừa bãi, tuy thấy không rõ ràng lắm, lại có thể mãnh liệt cảm giác được hắc hung mãnh tồn tại.

Cảnh Nhiên nghe xong lời của cô, khó có thể tin ngồi thẳng người, chĩa về phía cô cứng họng a nửa ngày, sưng sốt nói không ra lời.

“Anh có phải muốn hỏi như thế nào tôi cảm thấy chán ghét đàn ông vẫn cùng anh làm tình hay không?” Trần Việt thu hồi tầm mắt định tại cửa sổ sát đất, dao động đến trên người hắn, tự giễu cười cười, “Vấn đề này tôi cũng cảm thấy kỳ quái!”

Khi tầm mắt cô quét đến eo của hắn thì đột nhiên cười khanh khách.

Theo tầm mắt của cô xem xét, mặt Cảnh Nhiên lập tức đỏ rực rỡ hơn cả cà chua!

Vừa rồi cố cùng cô nói chuyện, hoàn toàn đã quên mình mặc áo tắm nhỏ, ngồi xuống trên sofa liền rất tự nhiên mở ra hai chân, vì vậy tiểu đệ đệ của hắn liền quang minh chính đại, nghênh ngang bạo lộ tại chính giữa không khí rồi, trong khi giây chết hắn khá còn chọn chỗ ngồi xuống đối diện cô!

Cái này thật sự thành “Đồ diên” chính cống rồi!

Đang lúc hắn xấu hổ đến muốn cắn lưỡi tự vận thì cô gái đối diện kia lại tại mây trôi nước chảy nói mát: “Xem ra anh đối với cấu tạo thân thể của mình rất có lòng tin nha, bất quá tôi thật đúng là vô cùng hiểu kỳ, kích cỡ như anh có bình thường không?”

Xem ra tuổi không giống đúng là rất khác nhau! Hắn cảm thấy may mắn trong lòng, nếu như là cô gái nhỏ không cẩn thận nhìn đến hắn như vậy, nhất định sẽ thét lên liên tục, sau đó sẽ còn xấu hổ hơn hắn một ngàn vạn lần, chắc chắn sẽ không như cô, xem hết còn có thể nói mát trên chộc hắn.

Chính là Trần Việt như vậy, lại siêu cấp hợp khẩu vị của hắn. . . .

Hai chân khép chặt lại, hắn gò bó lôi kéo áo tắm, cảm thấy ngồi như vậy thật sự quá khó chịu, nhưng nơi này không phải địa bàn của hắn, không cách nào tùy tâm sở dục (làm theo ý muốn), thì đành phải ủy khuất mình một chút.

“Vậy lần trước thí nghiệm cô được kết luận gì rồi?” Nhớ tới chuyện ngày đó, trong nội tâm lại là một hồi ủy khuất, hắn không chỉ có bị cô ăn hết rồi ném ở trong khách sạn, còn bị trưởng tiệm không hề nhân tính kia khấu trừ tiền thưởng, gặp cảnh như vậy cả đời hắn cũng sẽ không quên !

Trần Việt co lại hai chân, nghiêng đầu đánh giá hắn, “Cảnh Nhiên, tôi phát hiện tôi không chỉ có không bài xích anh, hơn nữa làm tình với anh rồi còn rất có cảm giác, thật sự rất kỳ quái.”

Cảnh Nhiên liếc mắt, “Đàn ông và đàn bà hấp dẫn lẫn nhau vốn chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có cái gì kỳ quái!” Hắn cố gắng chuyển một ít quan điểm của người bình thường cho cô.

Nhưng giảng dạy của hắn, lại gặp mắt lạnh của Trần Việt, “Với tôi mà nói, bị đàn bà hấp dẫn mới là chuyện thiên kinh địa nghĩa!”

Cảnh Nhiên hết chỗ nói rồi, kỳ thật hắn cũng không dám trông cậy vào mình có thể nói ba xạo đem một người đồng tính luyến ái ép thẳng ra, chỉ là đã có mục tiêu, vậy sau này hắn nên tìm cơ hội cải tạo cô nhiều hơn, nói không chừng một ngày kia, cô liền thật sự biến thẳng !

Nhìn đồng hồ, Trần Việt đưa tay ra duỗi lưng mỗi từ trên ghế sofa—lon đứng người lên, “Đi thôi, đi ngủ.”

“Ách.” Cảnh Nhiên thiếu chút nữa từ trên ghế sofa—lon té xuống, “Đi. . . . Đi ngủ!” Trong nội tâm lập tức quanh co, nghĩ nhiều hơn.

Chẳng lẽ là cùng cô đi ngủ sao? Cô cũng quá chủ động đi, nếu như bị lão thái thái biết, muốn giải thích thế nào a.

Trần Việt kỳ quái nhìn hắn, “Không đi ngủ chẳng lẽ anh muốn ngủ phòng khách?”

“A, ngủ ở đâu?” Cảnh Nhiên đứng dậy theo, có chút đặt câu hỏi.

Trần Việt nhượng lòng mày, “Đương nhiên ngủ phòng khách, anh có phải nghĩ sai hay không?”

Cảnh Nhiên tiếp tục , hẳn thật sự chính là nghĩ sai, vừa rồi câu đơn giản buồn ngủ của cô căn bản là dễ dàng làm cho người ta nghĩ hết bài này đến bài khác trong đầu, huống chi bây giờ hẳn đối với cô thật là “Trong lòng thật có loạn”.

Cầm ngọn nến đi theo cô vào khách phòng, tuy phòng khách bình thường có rất ít người ở, nhưng ánh nến mờ ở bên trong, vẫn lơ mơ có thể nhìn rõ ràng bố trí ấm áp trong phòng, cái này cũng là ra từ tay Trần Việt a, cô gái ở bên ngoài luôn tự mình là con trai, lại đem ôn nhu phụ nữ nên có lên toàn bộ cấu trúc trong nhà mình, hành vi của cô trong mắt hắn, phức tạp như mê.

“Chăn đơn? Gối đầu?” Nhìn giường trụi lủi, không có gối đầu cũng không còn chăn đơn, Trần Việt có chút khổ não thì thảo tự nói, cô thật đúng là không biết rõ mẹ mang thứ đó để chỗ nào.

Cảnh Nhiên nhìn lại tủ quần áo trong phòng, chép miệng, “Đồ hắn là tại trong tủ a.”

Trần Việt đi qua mở ra ngăn tủ, kỳ lạ quý hiếm nhìn hắn: “Anh quả nhiên rất hiền lành!”

Mà con trai bị tán thưởng là hiền lành, thì cười khổ trong nội tâm, đây là thưởng thức cơ bản nhất được không!

Hắn xem như đã nhìn ra, cô gái trước mắt này căn bản chính là đem tín điều của một cô gái quảng cực kỳ triệt để! Đại sự khôn khéo, việc nhỏ hồ đồ, nói chính là loại người như cô.

Cố định tốt ngọn nến, hai tay hắn tiếp nhận ga giường run lên, ga giường liền trong nháy mắt phô trương ra cũng chuẩn xác rơi xuống trên giường, động tác tiêu sái trôi chảy, trong lúc nhất thời khiến Trần Việt xem ngây người.

“Vậy anh nghỉ ngơi đi, toi—let có bàn chải đánh răng mới, chính anh tìm đi.” Trần Việt có loại ảo giác trong nội tâm, hắn còn quen thuộc đồ trong nhà hơn cô! .

Nhìn bóng lưng xoay người của cô, Cảnh Nhiên đột nhiên cảm thấy có chút mất mát, muốn giữ cô lại nhưng căn bản không có cơ, có lẽ là hai người từng có mấy lần thân mật tiếp xúc để lại di chứng, cho nên một mình thì tư tưởng của hắn tổng hội tự động cắt đến trong trạng thái mập mờ.

Đặc biệt lúc này, đêm dài vắng người, ánh nến mờ lung, quả thực chính là thiên thời địa lợi, còn kém nhân hòa rồi!

Tiếng của cạnh giữ cửa thanh thúy truyền vào trong tai, Cảnh Nhiên có chút thất vọng thở dài, nằm ngửa đến trên giường phía sau, nhìn trần nhà ngẩn người, rất khinh thường đối với tâm tính như vậy của mình, Trần Việt cũng không phải yêu khác phái bình thường, nào có khả năng nói hào khí sẽ cùng hắn H a, đây quả thực là người si nói mộng, coi như là yêu khác phái bình thường, cũng sẽ không tùy tiện cùng với một người không thích lên giường H a!

Cảnh Nhiên, người quả nhiên là đại sắc lang!

“Răng rắc” lại là một tiếng mở cửa truyền đến, trong nội tâm Cảnh Nhiên chấn động, nhanh chóng xoay người ngồi dậy, chỉ thấy bóng hình xinh đẹp vừa mới đi ra ngoài lại trở về.

Cô lộn trở lại đến đây! Ý là cái gì? Cảnh Nhiên phát hiện tim đập của mình bắt đầu không khống chế được nhảy lộn cộc.

Chỉ thấy Trần Việt dựa vào tại cửa ra vào, hai tay cầm ở trong túi quần, con mắt híp khoe miệng nghiêng vênh lên, tươi cười tà mị, thanh âm hơi thấp nói: “Thời tiết như vậy không thích hợp ngủ.”

Cảnh Nhiên kêu gọi reo hò trong nội tâm, trên mặt nhưng lại bất động thanh sắc, như muốn bắt con mồi giảo hoạt, đứng dậy chậm rãi tiếp cận cô, “Vậy cô cảm thấy thời tiết như vậy thích hợp làm cái gì?”

Trần Việt nhìn hắn từng bước một tới gần, vui vẻ càng sâu, trong lòng nhất thời nhớ tới câu nói kia của Lam Gi—ai Vi, “Nếu như không hiểu, cứ làm mấy lần, nói không chừng có thể được ra kết luận.”

Mặc dù biết đây là chủ ý thiu (ôi thiu) đến không thể thiu hơn của cô, nhưng lúc này, cô lại tâm tình tốt mà muốn thử lại một lần, thật sự là càng ngày càng không hiểu tâm tư của mình .

Cô khiêu khích nhìn hấn, khẽ cười nói: “Anh cho là?”

Bởi vì này mấy chữ, cô tại một giây đồng hồ đã bị ôm vào trong lồng ngực rộng rãi của hấn, môi nóng không khách khí chút nào kéo lên, làm cho cô thiếu chút nữa nghẹn khí.

Một loại tiếp xúc quen thuộc lại lạ lẫm. Trong nháy mắt đem cô bao phủ. . .

Chính là loại cảm giác này, loại cảm giác kỳ quái sáng khoái kích thích này, tựa như cây thuốc phiện có độc, làm cho cô nghiện.

Cảnh Nhiên vừa hút cái lưỡi thơm tho hương vị ngọt ngào của cô, lý trí lập tức tan thành mây khói, chính thức biến thân thành người sói.

Đầu lưỡi đói khát tại trong miệng cô quấy, càng quẩn quanh lấy đầu lưỡi của cô càng không ngừng trượt, khiêu khích mười phần, cho đến đem cô hôn đến mềm nhũn trên người hấn.

Hôm nay Trần Việt thoát nhìn rất hưởng thụ cũng rất phối hợp, đã không có cường thế trước đó, thật là một cái điềm tốt.

Cho nên hấn chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà, một tay rất không khách khí tham tiến bên trong áo sơ mi của cô, khoắc lên một bên rất tròn, cách nội y nặng nề mà xoa bóp, lập tức rước lấy rỉ cùng giấy dựa hơi yếu của cô, nhưng giấy dựa tượng trưng rất nhanh liền biến thành đốn ý nói đùa, cũng nâng cao thân thể muốn tìm được nhiều khuây khoả hơn.

Một bàn tay to khác dao động đến cái mông của cô, dùng sức bao quát.

Khi đôi tay có chút lạnh buốt của cô tiến vào áo tắm của hấn thì Cảnh Nhiên rất muốn ngửa đầu gào to một tiếng.

Vừa định xoay người ôm lấy cô thì một thanh âm bên cạnh đột ngột vang lên, làm cho hai người dục hỏa đốt người trong nháy mắt đều cứng lại rồi.

“Các người đang làm cái gì?”

20. Chương 20

“Các người đang làm cái gì?” Lão thái thái đứng ở cách đó không xa, nhờ ánh nền mờ mờ, hoang mang nhìn hai người tựa tại cạnh cửa đây dựa cùng một chỗ.

Mà sau khi hai người cứng 0. 01 giây, lập tức tựa như tia chớp tách ra, như trẻ con làm sai chuyện, cúi đầu song song dựa vào tường đứng.

Lão thái thái đi lên trước nhìn nhìn áo tắm sắp bung trên người Cảnh Nhiên, nhìn nhìn lại Trần Việt quần áo cũng không chỉnh tề, đột nhiên hai mắt trừng, khó có thể tin chỉ vào Trần Việt nói ra: “Trần Việt! Con thật sự là quá đáng, người ta ở nhà chúng ta làm khách, con không thành tâm chiêu đãi, còn tìm hấn đánh nhau! Con thực có tiền đồ a.”

Nghe xong lời này, biểu lộ của hai người bị phạt đứng đồng thời bóp méo xuống, một người dùng sức chịu đựng cười, người khác thì bất lực nhìn trời.

Trần Việt đưa ánh mắt khinh thường âm thầm nhẹ nhàng thở ra, “Mẹ, muộn như vậy mẹ không ngủ được dậy làm gì? Con cùng hấn không có đánh nhau, chỉ là luận bàn.”

“Thật sự?” Lão thái thái bán tín bán nghi, quay đầu hỏi Cảnh Nhiên: “Tiểu Nhiên, nó nói là sự thật sao?”

Cảnh Nhiên âm thầm nén cười đến mức khó chịu, bị lão thái thái đột nhiên chỉ tên hỏi, thiếu chút nữa nín thở, “Khụ khụ. . . Dạ, chúng cháu chỉ là đang luận bàn kỹ thuật.” Kỹ thuật làm tình cũng là cần so tài a, cho nên cô ấy nói không sai!

“A, vậy cháu phải cẩn thận một chút, tiểu Việt rất lợi hại, đánh không thắng cháu liền nói cho bác biết, bác giúp cháu xử lý nó.” Lão thái thái hào khí ngất trời vỗ vỗ bờ vai của hấn.

“Không có, chúng cháu đều có đúng mực.” Nói sau kỹ thuật này hấn không thể thua bởi cô.

Trần Việt đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt rút cục nhìn không được rồi, chen miệng nói: “Mẹ, mẹ có chuyện gì sao?”

“A, đúng rồi, mẹ nghĩ có lẽ con không tìm thấy gổ đầu và chân, nên đến xem.” Lão thái thái nhìn nhìn trong phòng khách, “Hai người tìm được rồi?”

“Ừ, vậy bây giờ mẹ có thể đi ngủ.”

“Cả hai cũng đừng luận bàn nữa, tranh thủ thời giờ đi ngủ, hôm nay đều mệt mỏi cả ngày.” Lão thái thái hiền lành dặn dò một câu, liền xoay người trở về phòng.

Cảnh Nhiên thở dài một tiếng, lùi một bước nhường đến trên tường sau lưng, ánh mắt nóng bỏng nhìn Trần Việt đứng ở một bên, trên người hấn bởi vì phản ứng kích tình bị lấn qua lấn lại vừa rồi, còn chưa có đều rút đi, y nguyên làm hấn xao động khó có thể bình an.

“Tôi đây đi ngủ.” Trần Việt cong khoe miệng, từ bên cạnh hấn đi qua, chuẩn bị trở về gi-~~an~~ phòng của mình.

Tại cô gặp thoáng qua trong nháy mắt, Cảnh Nhiên duỗi bàn tay to ra, bắt lấy tay của cô cũng một tay kéo cô về trong ngực, thấp giọng nói ra: “Đốt lửa rồi muốn chạy đi, không có cửa đâu.”

Trần Việt mắt lé cười nói: “Mẹ của tôi muốn chúng ta đi ngủ.”

Mắt như sao sáng, cười như thêu hoa, Cảnh Nhiên cảm thấy nhìn cô khoảng cách gần như vậy, chính mình rất dễ dàng tăng xông máu! Rõ ràng là bộ dạng rất trung tính, vì cái gì giờ này khắc này thoát nhìn lại thiên kiều bá mị, câu người như thế?! Đây là ma lực của ái tình sao?

Dùng lực rất ít đem cô kéo vào phòng cho khách, trầm thấp nói: “Tôi không ngại phân một nửa giường cho cô.”

Tuy cảm giác hành vi của mình trở nên rất không thỏa, nhưng đã sớm có tình. Thân thể vội manh động, không cho phép cô cự tuyệt tình cảm mãnh liệt của hấn, bị ôm vào trong lồng ngực rắn chắc của hấn, hô hấp có thể ngừng được, tất cả đều là vị đàn ông dương cương của hấn, xông cô đến có chút choáng váng.

Ngày đó sấm sét động đến lửa đất lần nữa, trong phòng diễn dịch ra tới khúc nhạc tình cảm mãnh liệt, khiến cho gió lớn mưa rào ngoài phòng ảm đạm thất sắc. . .

Hôm nay ôn thuận của Trần Việt cực kỳ không chân thực, hồi tưởng đến vài lần đêm xuân trước, ngoại trừ hai lần cô uống rượu rất yên tĩnh ra, hai lần về sau cũng làm cho hấn thập phần chật vật.

Cho nên Trần Việt ngoan ngoãn nằm ở trên giường như vậy, làm cho hấn muốn làm gì thì làm, ngược lại làm cho hấn rất không an tâm. (chẳng lẽ hấn đã bị hung quen?)

Lưu luyến trên môi non mọng của cô, khi thì tham tiến vào hấp thu mật dịch trong miệng cô, chỉ là môi lưỡi dây dưa, thân thể sẽ hiện ra cảm giác tê dại mãnh liệt.

Hít một hơi thật sâu, bởi vì cô phối hợp, Cảnh Nhiên quyết định phải cẩn thận tiến hành tiền hí đến cùng, có lẽ cô nhất thời còn chưa cách nào yêu hấn, như vậy trước hết làm cho thân thể cô yêu hấn a, bởi vì hấn tin tưởng vững chắc, yêu tuyệt đối là làm được!

Nếu như Trần Việt có thể có thuật đọc tâm, biết rõ hấn vuột ve là ý tưởng như vậy, nhất định sẽ không lưu tình chút nào một cước đạp hấn xuống dưới.

Nhục dục quả nhiên là một cái ma chướng, nó có thể làm cho người không thể khống chế mình mà càng muốn nhiều, càng làm cho người đơn giản quên tính hướng tồn tại, bởi vì khoái hoạt là chúa tể lớn nhất.

Sau khi tất cả dục vọng biến mất, hai người lẳng lặng yên nằm ở trên giường, vô lực phát gốc.

“Trần Việt, cảm giác như vậy rất tuyệt a.” Không biết qua bao lâu, Cảnh Nhiên mới trầm thấp hỏi cô.

“Ừ. . . .” Không có bất kỳ tâm tình phập phồng, cô chỉ là nhàn nhạt lên tiếng.

“So với ở chung với phụ nữ, cảm giác tốt hơn nhiều a.” Hấn tiếp tục hỏi.

“Không thể so như vậy.” Trần Việt thở phào một cái, “Cảnh Nhiên, tôi và anh làm tình, chỉ là thuần túy đang theo đuổi khoái hoạt cảm thôi, ngoại trừ những điều này, không có nguyên nhân gì khác rồi, cho nên anh đừng nghĩ quá nhiều, bởi vì tôi yêu phụ nữ.”

Cảnh Nhiên không cho là đúng cười cười, không nói lời gì nữa, sau khi hai người kích tình, cô vội vàng nói ra lời phải sạch quan hệ, cái này có thể nói rõ trong lòng cô loạn, có lẽ lúc này chính cô cũng không để ý rõ ý nghĩ của mình cũng không chừng.

Cho nên hấn nói cái gì cũng vô vị, chỉ cần cô có thể ở trên người hấn tìm được khoái hoạt là được, tối thiểu đây cũng là một cái thủ đoạn hấn có thể lấy ra lợi dụng. . .

Tại Trần Việt cho là hấn đã ngủ thì lại nghe đến tiếng nói trầm thấp của hấn: “Trần Việt, em thật ra là song tính luyện a.”

21. Chương 21

Trước kia Cảnh Nhiên từng yêu đương hai lần, nhưng không phải chuyện sáng rọi đáng được nhắc tới gì, bởi vì kết quả yêu đương đều là dùng kết cục bị đá mà chấm dứt.

Kết giao bạn gái đầu tiên thì hấn còn chưa là sư phụ, chỉ là trung công chưa có kỹ thuật gì, sau khi hấn giới thiệu cho bạn gái biết sư phụ của hấn, kết quả là cùng sư phụ hấn song túc song phi đi, mà hấn cứ như vậy không cẩn thận làm mai mối!

Được rồi, đã không có tiền không có kỹ thuật, vậy trước tiên đừng nói bạn gái, phải cố gắng học tự mình kiếm tiền a, có kỹ thuật có tiền, còn sợ tìm không thấy bạn gái?

Cho nên khi hấn hai mươi ba tuổi làm tới sư phụ rồi, thì như nguyện kết giao bạn gái thứ hai.

Với bạn gái này, Cảnh Nhiên mới xem như chính thức nhắm nháp đến tư vị mỹ diệu của tình yêu, bạn gái rất xinh đẹp không nói, còn rất dịu dàng rất quan tâm, việc trên giường, càng làm cho hấn ăn được tận hứng, khiến cho thống khoái.

Kỹ thuật của hấn, là ở trên người bạn gái thứ hai luyện ra được!

Vốn cho là hấn sẽ cùng cô yêu nhau gần nhau thẳng đến đi vào điện hôn nhân, nhưng một lần hấn lơ đãng nhìn đến vết thương trên tay Cảnh Mân thì mới nhìn rõ gương mặt thật của người phụ nữ xinh đẹp này, cô ở trước mặt hấn làm bộ như chim nhỏ nép vào người, hiền lương thực đức! Tại trước mặt Cảnh Mân còn hung ác hơn hoàng hậu ác độc trong truyện công chúa Bạch Tuyết mấy lần, không chỉ có mắng Cảnh Mân là liên lụy, có khi thậm chí còn đánh cô, sau đó uy hiếp Cảnh Mân không thể nói với hấn, bằng không liền đuổi Cảnh Mân ra khỏi nhà.

Sau khi biết được chuyện thực như vậy, hấn tức giận đến thiếu chút nữa đứt hơi, thậm chí làm ra một chuyện không có phong độ nhất từ lúc chào đời tới nay —— đánh phụ nữ!

Hấn tức điên quật người đàn bà kia một cái tát, không chỉ có dọa người chạy, còn diệt mộng tình yêu của mình.

Trải qua hai lần kinh nghiệm yêu đương thâm đau đớn này, hấn xem như sợ, ôm tâm tính thà thiếu không ầu, thông minh một cái chính là nằm.

Thẳng đến gặp gỡ Trần Việt, Cảnh Nhiên mơ hồ cảm thấy, chính mình sợ là lại té ngã lớn rồi!

Cách ngày bão đến bây giờ đã một tuần lễ trôi qua, mặc hấn nghĩ bể đầu não, chính là tìm không thấy có đi tìm Trần Việt, ngay cả cơ gần cô đều không có, càng đừng nói là tìm cơ hội đi theo đuổi cô, quả thực chính là si tâm vọng tưởng!

Đêm hôm đó Trần Việt xem như đem lời nói tuyệt, cùng hấn trên giường, chỉ là truy cầu khoái hoạt trên nhục thể, muốn hấn đừng nghĩ sai lệch! Nhưng hấn có thể không nghĩ lệch sao? Cô rõ ràng nói cô vừa tiếp cận đàn ông đã cảm thấy chán ghét!

Vậy tại sao còn cùng hấn trên giường tìm hoan như vậy?

Cho nên hấn đối với cô mà nói, nhất định là đặc biệt mới đúng!

Về sau hấn nhớ rõ chính mình nói câu, Trần Việt cô thật ra là song tính luyến... kết quả bị cô không lưu tình chút nào một cước đạp xuống giường, nhìn tư thái anh tuấn cô bao lấy chặn rời đi, hấn chỉ có thể cười khổ ở trong nội tâm, người phụ nữ này, đã hấn một cước còn không hết giận, cư nhiên còn đem cái chặn duy nhất trên giường cuốn đi cùng rồi, rõ ràng muốn hấn ở trong ngày bão lạnh lẽo mát mẻ suốt cả đêm nha, cũng quá gây vò đi!

Chủ nhật ngày hai mươi mốt, sinh nhật Cảnh Mân, sáng sớm Cảnh Nhiên liền gọi điện thoại cho em gái, bảo cô kêu thêm mấy người bạn, về nhà vui vẻ mà chúc mừng một phen.

Nói chuyện điện thoại xong, hấn không khỏi lại nghĩ tới lần sinh nhật của mình, duyên phận của hấn và Trần Việt, chính là từ sinh nhật không giải thích được kia mà bắt đầu a, tuy sau đó khiến hấn sợ quá mức, nhưng nghĩ đến lần kinh nghiệm đó, vẫn sẽ cảm thấy dư vị vô cùng!

Xế chiều đi siêu thị máy tính dạo một hồi, nghe nhân viên tiêu thụ ba hoa chích choè khoe khoang, hấn liền không hiểu giả hiểu không ngừng gật đầu, cuối cùng cắn răng nhịn đau mua một bộ laptop UBM hơn một vạn cho em gái, chỉ cần là Cảnh Mân muốn, cho dù đau lòng vì tiền, hấn vẫn sẽ mua, ai kêu hấn thương cô !

Ôm Com-puter xách tay mới phồng tay, Anh trai Cảnh cười đến như người ngu ngốc.

Đem bảo bối mới về nhà giấu kỹ, hấn mới mang theo cái túi đi dạo siêu thị gần đó, Cảnh Mân thường nói bộ dạng hấn mang theo cái túi đi siêu thị cực kỳ “Rợn”, cùng một dạng như lão thái thái kế nhà!

Cảnh Nhiên không cho là đúng, hấn đây là hưởng ứng chính sách bảo vệ môi trường của quốc gia, giảm bớt ô nhiễm, cự tuyệt dùng túi một lần (chỉ dùng được một lần), đổi dùng túi có thể dùng nhiều lần, cái này có cái gì rợn! Cho nên Cảnh Mân nói tới nói lui, hấn vẫn không làm theo.

Mua xong đồ, hấn vừa tiện đường đi cửa hàng bánh ngọt lấy bánh kem lúc trước đã đặt, cái này chính là diễn viên sinh nhật thứ hai!

Vừa về tới nhà, hấn liền xắn tay áo lên mặc tạp dề, vừa ngâm nga bài hát vừa trôi chảy sửa sang thức ăn, rất có vài phần phong phạm đầu bếp.

Cuộc sống của hai người trước kia, hấn tự giác nhận thức mình là anh trai, hấn nên duy trì gánh nặng gia kế (cuộc sống gia đình), cho nên liền cố gắng học hoàn thành mỗi một dạng thủ công nghiệp như thế nào.

Nhưng đối với thiếu niên mười hai mười ba tuổi năm ấy mà nói, thật ra là chuyện rất gi-an nan.

Từ lúc mới bắt đầu chẳng phân biệt được đường muối, càng về sau miễn cưỡng vào cửa, chính giữa anh em bọn họ đã trải qua vô số lần kinh nghiệm ăn xấu bụng, làm cho Cảnh Mân càng về sau thiếu chút nữa bị chứng kén ăn.

Nhưng mà thời gian gi-an khổ trẻ trung cuối cùng là một quá khứ đã qua.

Hấn cũng không nhắc tới đoạn chuyện cũ này với người ngoài, cảm thấy đàn ông không nên quẩn quýt quá khứ, chỉ có mở rộng bước chân đi lên phía trước, mới là người có đảm đương.

Nhưng ngày đó hấn lại nhịn không được tại trước mặt Trần Việt nói ra, lại nghĩ tranh thủ phần đồng tình, tình huống như vậy, thật đúng là then, bất quá kết quả lại bị Trần Việt không lưu tình chút nào đã kích triệt để! (#Ami: Người ta rất đồng tình Mân Mân nha =]])

Chuẩn bị thức ăn xong, nhìn đồng hồ, 7 giờ tối, Cảnh Mân hẳn là đã sắp trở về, nhớ tới bong bóng mình chuẩn bị còn chưa có bơm hơi, vội vàng nhảy ra xem bong bóng, mới phát hiện mình đã quên mua đồ bơm, xem ra cũng chỉ dùng miệng thổi!

Vừa thổi vài cái, liền nhận được điện thoại của Cảnh Mân.

“Anh, em không quay về. . . . Các cô ấy cứng ngắc lòi kéo em đi ra ngoài chúc mừng.” Đầu bên kia điện thoại của Cảnh Mân rất âm ỹ, còn mơ hồ có thể nghe được nhạc rock.

Mặt mũi Cảnh Nhiên tràn đầy hắc tuyến, “Về nhà chúc mừng không tốt sao? Anh chuẩn bị rất nhiều thứ.” Nhìn bong bóng trong tay, hẳn có chút mất mát hỏi.

“Các cô Các cô ấy nói không được tự nhiên.” Cảnh Mân có chút khó khăn nói, “Anh đừng lo lắng, em sẽ về sớm một chút .”

Sau đó điện thoại đã bị vội vàng dập máy, nghe âm đô đô đô, Cảnh Nhiên thở dài, nguyên lai mình bị bỏ rơi nha! Sinh nhật Cảnh Mân từ nhỏ đến lớn, hẳn đều chưa từng vắng, đột nhiên nghĩ đến cô đã không hề cần hẳn.

Ném đi bong bóng trong tay, Cảnh Nhiên đột nhiên rất mất hứng.

Từ trước đến nay, cuộc sống của hẳn hầu như đều xoay quanh Cảnh Mân, rất tự nhiên cũng rất đương nhiên! Đặc biệt sau khi hẳn bị tình yêu dọa sợ, càng đem toàn bộ quan ái (quan tâm và tình yêu) cùng tinh lực vào Cảnh Mân.

Nhưng hôm nay lại đột nhiên phát hiện cô đã trưởng thành, không hề cần hẳn, thậm chí bắt đầu bài xích hẳn, trong nội tâm thật sự rất không thoải mái, đặc biệt sau khi hẳn thu xếp cả ngày, mới nói không trở lại, cái này thật đúng là đã kích không nhỏ. . .

Có lẽ, về sau hẳn nên đem chú ý phân tán đến địa phương khác rồi! Nói thí dụ như —— tình yêu?

Nghĩ đến hai chữ tình yêu, hẳn có loại một cái đầu hai cái cảm giác lớn, yêu một người đàn bà cường thế vốn chính là một loại khiêu chiến, yêu một nữ đồng tính luyến cường thế, vậy đơn giản là đang tự tìm đường chết! (#Ami: có người thích chết a =))

Nhưng tình yêu vốn chính là một loại không thể nói lý không phải sao! Ai. . . .

Một hồi nghĩ em gái, một hồi nhớ tới Trần Việt, Cảnh Nhiên cảm giác mình sắp ngớ ngẩn, vì vậy mè nheo đợi đến 12 giờ, còn chưa thấy Cảnh Mân trở về, hẳn lại nhin không được bắt đầu lo lắng.

Gọi điện thoại qua, điện thoại vẫn là trạng thái tắt máy.

Khi hẳn chờ sắp muốn ngồi không yên thì điện thoại di động của hẳn ngược lại vang lên, lại là Trần Việt, người phụ nữ hẳn nghĩ bề đầu không tìm thấy có tiếp cận, lúc này chủ động gọi điện thoại cho hẳn?

Làm cho hẳn kích động đồng thời, cũng sinh lòng hồ nghi.

Hắng giọng, mới thận trọng tiếp điện thoại nói: “Trần Việt?”

“Cảnh Nhiên, nhanh tới phân cục cảnh sát khu tây, Cảnh Mân trong này.” Lời nói của Trần Việt đầu bên kia điện thoại lạnh lùng giống một mũi tên băng, xuyên thấu qua dây điện thoại thẳng tắp cắm vào trái tim của hẳn, trong nháy mắt đông cứng hẳn.

“Cảnh Mân đi cục cảnh sát làm cái gì? !” Không phải đi chúc mừng sinh nhật sao? Như thế nào chạy tới cục cảnh sát chúc mừng rồi? ? ? (Anh trai Cảnh bị sợ mình ngủ mơ)

“Uống rượu, chơi thuốc, đánh nhau, anh tới rồi nói sau!” Cô rất dứt khoát cúp điện thoại.

Mà Cảnh Nhiên thì cầm điện thoại, tay run giống như đang sàng cái gì.

Cảnh Mân không có hẳn tham dự sinh nhật, lại trải qua kinh thiên động địa như vậy! ! Lại chơi thuốc? Còn đánh nhau! ? Cô quen thứ bạn gì a!

Mới nghĩ cô trưởng thành, không cần lại ỷ lại hẳn, nhưng hình thức phát triển kiểu này, bảo hẳn sao có thể yên tâm! Cảnh Mân gần đây đều nhu thuận, làm sao lại chơi thuốc ? ?

Anh trai Cảnh vừa phủ lấy áo khoác, vừa nghĩ vấn đề này.

Sau đó đột nhiên nhớ tới, vì cái gì Trần Việt ở đó? Vì cái gì cô đã ở cục cảnh sát? Rất hiển nhiên, tất cả đều ở ngoài phạm vi lý giải của hắn.

Chờ hắn đuổi tới cục cảnh sát thì tình huống bên trong khiến sợ hãi kêu lên một cái, giương mắt nhìn lại, đủ mọi màu sắc rất là chói mắt, trừng mắt nhìn nhìn rõ ràng mới biết được, nguyên lai là một đám tóc người!

Một đám người chồng chất, cùng một chỗ mờ mịt ồn ào, nếu như không phải nhìn đến vài cảnh sát mặc đồng phục thỉnh thoảng hét lớn không chế tình huống, hắn còn tưởng rằng chính mình vào chợ bán thức ăn.

Tìm nửa ngày, rốt cục trong góc tìm được hai cô gái quen thuộc đang làm ghi chép.

Thở phào một cái rồi, hắn khó khăn đi qua.

“Trần Việt, Mân Mân, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Cảnh Mân ngẩng đầu nhìn đến anh trai mặt mũi tràn đầy sốt ruột, hô một tiếng anh rồi, liền tiến vào trong lòng ngực của hắn, nước mắt tí tách rơi xuống.

Cảnh Nhiên ôm em gái, bên cạnh an ủi cô, vừa không hiểu ra sao nhìn về phía Trần Việt đang bình tĩnh ký tên bên cạnh, “Trần Việt, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, sao nhiều người như vậy? Mân Mân làm sao có thể cùng bạn bè đủ mọi màu sắc như vậy cùng một chỗ?” Hắn thật sự không muốn trước mặt nhiều người như vậy nói ra hai chữ “Lưu manh”.

“Anh.” Cảnh Mân ở trong ngực hắn nhẹ nhàng hô một tiếng, “Anh, những người này em không biết, em biết vài người ở bên kia.”

Cảnh Nhiên từ ngón tay của cô nhìn lại, mấy cô gái trẻ thanh thuần nhu thuận.

Hắn càng không hiểu.

“Sau đó hai người cùng mấy người này uống rượu, chơi thuốc, đánh nhau?” Hắn nhớ rõ em gái là ngay cả đánh con gián cũng không dám, làm sao có thể đi đánh nhau?

Sau đó hắn như đột nhiên hiểu rõ cái gì, ánh mắt thẳng tắp dính tại trên mặt Trần Việt, “Người đánh nhau là cô!”

22. Chương 22

Trần Việt nhếch khóe miệng một cái, để bút xuống, gật gật đầu cũng anh tuấn cười với nữ hoa khôi cảnh sát lấy lời khai cho các cô, mới xoay người nhìn về phía Cảnh Nhiên, “Đánh nhau đúng thực là tôi, Tiểu Mân, có thể đi.”

Cảnh Nhiên một hơi bị ngăn ở cổ họng, không phát ra được lại nuốt không trôi, chần chờ thật sự là hoảng hốt, bất quá nghe được cô nói có thể đi, hắn ngược lại rất phối hợp ôm em gái đi ra ngoài.

“Trần Việt cô nói rõ cho tôi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Cảnh Mân mỗi lần gặp được cô đều không có chuyện tốt!” Hắn oán khí mười phần nói, lời này giọng điệu nói nặng chút ít, nhiều ít dẫn theo chút ít tâm tình của mình ở bên trong, một tuần lễ không gặp mặt, cô nhìn thấy hắn chính là vẻ mặt hời hợt lạnh lùng, thật giống như bọn họ chỉ là quen thuộc hơn người xa lạ một chút mà thôi, nhưng trời biết, hai người bọn họ rõ ràng có qua tiếp xúc thân mật nhất a! Cho nên điều này làm cho hắn rất không vui.

Trần Việt tựa tại trên cột đá ở cửa lớn, từ trong túi quần lục lọi ra thuốc lá, lấy một điếu ra đốt, xuyên thấu qua sương mù thở ra nhìn về phía anh em còn đang ôm nhau, tươi cười mãnh liệt hơn.

“Nếu như không phải Cảnh Mân khóc tìm anh, tôi cũng sẽ không gọi anh tới, vốn là không có việc gì.”

“Đều gây chuyện đến cục cảnh sát còn nói không có việc gì!” Anh trai Cảnh tiếp tục chán nản, hần phát hiện chỉ cần đối mặt Trần Việt, trong lòng của hắn sẽ nhóm lên một đám lửa vô danh, không phải hướng về phía người khác, mà là đang liều mạng đốt chính mình, đem mình đốt đầy bụi đất.

“Anh, không liên quan chuyện Trần Việt.” Cảnh Mân lời kéo anh trai của mình, mỗi lần gặp được cô có việc, anh trai đều không lý trí hơn cô.

“Không liên quan chuyện của cô ta tại sao cô ta lại ở chỗ này?” Lửa trong nội tâm Cảnh Nhiên còn đang đốt chính mình.

Chỉ thấy Trần Việt đứng thẳng dậy, diệt điếu thuốc vừa hút vài hơi, tiện tay tinh chuẩn ném tới thùng rác bên cạnh, “Đã trễ thế này, tôi tiễn hai người trở về, những người khác tôi đã gọi người tới đón.”

Cảnh Nhiên vô ý thức muốn cự tuyệt, nhưng nhìn xem đường cái tối tăm yên tĩnh, vẫn gật đầu, vịn vai Cảnh Mân đi theo cô ra xe.

Lên xe, cảm xúc của Cảnh Mân mới buông lỏng một ít, “Anh, anh thật sự trách oan Trần Việt rồi, chúng em ở quán bar chơi, đột nhiên một đám người tóc đủ mọi màu sắc tới chơi đùa cùng với chúng em, sau đó liền lấy ra một ít thuốc muốn chúng em uống, chúng em không đồng ý, bọn họ bắt đầu ác thanh ác khí (mắng chửi) lên. Về sau Trần Việt vừa mới xuất hiện, giải vây giúp chúng em, nhưng đám người kia lại càng dữ tợn, cho nên mới đánh nhau, sau đó cảnh sát đến đây bắt cả đám đến cục cảnh sát.”

Cảnh Mân một hơi giải thích tất cả chuyện trải qua, Cảnh Nhiên nghe được thẳng phát (phát gốc), nguyên lai hắn nhất thời khó thở ngược lại oan uổng Trần Việt.

Xúc động quả nhiên là ma quỷ.

“Trần Việt, thực xin lỗi, hiểu lầm cô.” Đại trưởng phụ cô được dân được, biết sai liền sửa, hiền lành vô cùng! Cho nên hắn tranh thủ thời gi—an rất chân chó nhận sai với người lái xe.

Trần Việt từ kính chiếu hậu liếc hắn, lạnh nhạt cong khóe miệng, ngược lại nói với Cảnh Mân: “Cái chỗ kia không an toàn, Tiểu Mân em từ nay về sau ít đi.”

“Ừ, em sẽ không đi nữa, là bạn bè ồn ào em mới miễn cưỡng đáp ứng.” Cảnh Mân nắm góc áo của mình, bộ dạng hối tiếc làm cho người ta nhìn sẽ không nhẫn tâm trách cứ cô.

“bánh kem trong nhà còn chưa có động, trở về sẽ vui vẻ mừng sinh nhật cho em.” Anh trai Cảnh mềm lòng dụ dỗ cô, đối với chuyện Cảnh Mân thả hắn bồ câu hại tâm tình hắn xuống, cũng đã quên sạch trơn.

“Hôm nay là sinh nhật Tiểu Mân a.” Trần Việt đánh trúng tay lái, ngừng xe dưới lầu bọn họ, xoay người hỏi một câu.

“Ừ.” Cảnh Mân nhu thuận gật gật đầu.

Cảnh Nhiên một bên ngược lại mở miệng mời nói: “Trần Việt, cô cũng cùng tiến lên ăn bánh kem a.”

Mặc dù quan hệ của ba người có chút xấu hổ, chính là khó được nhìn thấy Trần Việt, hắn vẫn nhịn không được muốn giữ cô lại, đặc biệt hắn mới vừa rồi còn oan uổng cô, sợ là lưu lại ấn tượng xấu cho cô.

Trần Việt nghe xong lời của hắn, ánh mắt hơi sáng ngời, nhưng sau đó như là nhớ tới cái gì, rất nhanh ầm ầm xuống, “Không được, đã muộn như vậy.”

Cuối cùng vẫn là Cảnh Mân đánh nhịp định án, “Trần Việt anh cũng lên đi, coi như em mời anh ăn khuya, cảm tạ anh thấy việc nghĩa hăng hái làm.”

Trần Việt cười khổ trong nội tâm, Cảnh Mân em thật đúng là cho anh gặp ai cũng chịu thấy việc nghĩa hăng hái làm a! Người khác chết sống căn bản cũng không liên quan chuyện của anh.

Nghĩ thì nghĩ, gi—ai nhân mời, cô vẫn nhịn không được đáp ứng rồi.

Vì vậy, tất cả các sự việc kì quái chính thức bắt đầu.

Đồ Cảnh Nhiên gian gian khổ khổ chuẩn bị một ngày xem như không có bị lãng phí, tuy đồ ăn với ba người mà nói, có chút nhiều hơn, nhưng vẫn tốt hơn so với không có người ăn.

Thọ tinh đi tắm rửa thay quần áo, Cảnh Nhiên và Trần Việt vây quanh ở trước bàn ăn mở hộp bánh kem.

Liếc cái gói to vừa rồi Trần Việt xuống xe thuận tay lấy xuống, Cảnh Nhiên thấp giọng nói ra: “Gói to kia chẳng lẽ là lễ vật?”

Trần Việt giương mắt nhìn hấn, lại tiếp tục cúi đầu cầm nển, “Trước đã chuẩn bị rồi, một mực ném ở trong xe, vốn tưởng rằng không đưa ra được, không nghĩ tới. . .”

“Cô ngược lại rất có tâm.” Cảnh Nhiên cười nhạt một tiếng, đáy mắt lại lóe khổ sáp, giờ này khắc này trong lòng của hấn có cổ xúc động, rất muốn xông lên nắm cổ áo Trần Việt dùng sức dao động vài cái, làm cho cô nhìn rõ ràng, người ăn khớp với nàng là hấn mới đúng! Nhưng nếu như hấn thật sự xông lên nói..., phỏng chừng chắc chắn sẽ bị cô một quyền đánh ngã.

Trần Việt nghe được lời nói khách khí của hấn, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Tôi vẫn luôn cố tình, anh cho rằng buổi tối tôi thật là trùng hợp ở quán bar gặp được Tiểu Mân?”

Cảnh Nhiên nghe xong lời này, khó có thể tin trùng to mắt xem cô: “Chẳng lẽ cô đi theo các cô ấy đi tới đó?”

“Ngu ngốc, dưới đời này nào có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.” Chen vào ngọn nến, cô lấy cái bật lửa ra thắp từng cây, ánh nến chiếu sáng mặt của cô, cũng chiếu sáng một vòng nhu tình thoáng qua tức thì trong mắt cô.

“Cô còn chưa hết hi vọng đối với Mân Mân ah.” Cảnh Nhiên thở dài, cảm thấy quan hệ tam giác trước mắt như vậy đã phức tạp lại quỹ dị, làm cho hấn buồn bực đến độ sắp không thở nổi.

Trần Việt cầm đĩa ăn khuấy động ánh nến, không có trả lời nữa, vấn đề này, chính cô ta nói không rõ ràng, trước chia tay với những bạn gái kia, cô kết thúc cực kỳ sáng khoái, người khác tiếp xúc không thích cô, cô thì không giữ được, giống như vương vấn không dứt được với một người, thật sự chính là lần đầu, chẳng lẽ Cảnh Mân thật là đặc biệt?

Cảnh Mân tắm rửa xong một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi tới, liền nhìn đến tình cảnh hai người bọn họ ngăn người với bánh kem, cười đi qua, ngồi vào giữa hai người, nhìn nhìn bánh kem, “Bánh kem thật xinh đẹp, khó trách hai người đã nhìn đến ngây người.”

Cảnh Nhiên sủng nịch vuốt vuốt tóc chưa khô của cô, đứng dậy tắt đi ngọn đèn, “Tuy qua thời gian, vẫn muốn ước nguyện.”

“Ừ, vậy hai người trước hát sinh nhật cho em a, mỗi người hát một lần.” Cảnh Mân nghịch ngợm trừng mắt nhìn, nói với Trần Việt: “Nói cho anh biết, anh trai em hát rất hay, nhưng anh ấy bình thường cũng không chịu hát, cơ hội khó được, anh nên lắng tai nghe nha.”

Nguyên bản hát vài câu sinh nhật căn bản không phải vấn đề gì, nhưng bị Cảnh Mân khéo như vậy, hấn ngược lại có chút ngưng ngừng, nửa ngày cổ họng vẫn hát không được.

“Anh hát nhanh đi, ba người chúng ta mà thôi, không cần xấu hổ, anh hát xong còn đến Trần Việt hát nữa.”

Dưới sự thúc giục của em gái, Cảnh Nhiên mới mặt dày mày dạn hát vài câu, thanh âm trầm thấp có từ tính, giọng hát mượt mà, khiến cho người nghe cũng hiểu được rất thoải mái.

Thật đúng là hát rất dễ nghe.

Trần Việt thâm giật mình trong nội tâm, xem ra Cảnh Nhiên này còn là một cao nhân dấu diêm!

Đang lúc cô còn đang vì thế cảm khái thì lại bị Cảnh Mân điểm danh muốn cô hát, hại cô thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

“Anh không cần a.” Cô cầm lấy nước uống một ngụm, có chút khó khăn cự tuyệt.

Cảnh Mân trừng mắt hạnh, quát nói: “Trần Việt anh không phải là bạn bè của em, hôm nay là sinh nhật của em, sao anh có thể cự tuyệt em.”

Mồ hôi lạnh từ lưng Trần Việt tích tách chảy ra, trong nội tâm khổ liên tục, không phải cô không đủ tình cảm, thật sự là giọng cô không thể lấy ra cho người khác nghe, đặc biệt sau khi nghe Cảnh Nhiên hát, cô càng ngại mở miệng ca hát.

Nào biết Cảnh Mân còn đang một bên ồn ào, nói cái gì cô không hát hôm nay sẽ không ăn bánh kem!

Cảnh Mân như vậy làm cho cô cảm thấy kỳ lạ, nguyên lai tại trước mặt anh trai, cô lại có thể biểu hiện tính trẻ con được như vậy, khó trách vừa rồi vừa có chuyện sẽ khóc muốn tìm anh trai.

Cuối cùng Trần Việt thật đúng là bất cứ giá nào rồi, há miệng liền hát, kết quả hát chưa đến hai câu, miệng đồng thời bị anh em bọn họ che kín không kê hở.

Lông mày Cảnh Nhiên nhíu chặt, Cảnh Mân càng khóc tang thương hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn nói ra: “Trần Việt em sai rồi, em không nên bức anh hát, em không biết giọng của anh lại kém xa năng lực của anh như vậy, con người quả nhiên vẫn không có biện pháp thập toàn thập mỹ a!”

Buổi nói chuyện này nói đến hai người khác đều đầu đầy hắc tuyến.

Cảnh Mân khách quan nói thẳng, Cảnh Nhiên ngược lại không có tỏ vẻ gì, chỉ là trong lòng vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, nếu như Trần Việt hát nữa, hàng xóm nhất định sẽ cho là khuya khoắt nhà bọn họ đang giết heo!

Trải qua sự việc nhỏ như vậy xen giữa, hào khí ở giữa ba người, lại càng thêm dung hoà, chính là tiệc vui chóng tàn, sau khi Cảnh Mân cắt bánh kem xong mở quà ra thì hào khí bỗng nhiên trở nên hết sức khó xử.

Nhìn một bên một cái Lap-top, Cảnh Mân cao hứng rất nhiều, cũng có chút khổ não, trước cô duỗi dài cổ trái trông mong phải trông mong, sưng sốt trông mong không đến lúc anh trai mua cho cô Lap-top, nhưng qua ngày sinh nhật hôm nay, vừa thu lại chính là hai cái, đối với cô mà nói, thật sự là quá kích thích!

Nhưng khó xử nhất chính là, Trần Việt tặng chính là Laptop loại mới nhất, phối trí sang quý tốt nhất, mà Cảnh Nhiên tặng chỉ là một cái bình thường nhất, hai cái đối lập, xem như cách biệt một trời.

Cảnh Mân nhìn nhìn anh trai khoe miệng có chút co quắp, tranh thủ thời gi-an cười nói: “A, hai cái em đều yêu thích, thật tốt a, trong nhà để một cái trường học để một cái.”

Cảnh Nhiên lập tức khuôn mặt trở lên lạnh lẽo, cướp về cái máy tính mình tặng: “Em nghĩ thật là rất tốt, đã Trần Việt tặng em một cái, cái này ngày mai anh sẽ lấy tiền về!”

Một người dùng hai cái Lap-top, vậy cũng quá xa xỉ a!

Trần Việt nhìn anh em họ có qua có lại, cảm giác có chút không được tự nhiên, tình cảnh vui vẻ khổng lồ tựa như một cái kết giới dùng ma pháp cấu trúc ra tới, kết giới này bao vây bọn họ, nhưng lại đem cô cách tại bên ngoài.

Kế tiếp ăn khuya, hào khí quỷ dị càng thăng cấp đến chung cực. . . .

Cảnh Nhiên thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Trần Việt, Trần Việt lại thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Cảnh Mân, sau khi Cảnh Mân ăn xong mấy ngụm đồ ăn, rốt cục nhịn không được bạo phát, “Anh vì cái gì chỉ gấp thức ăn ột mình Trần Việt?”

23. Chương 23

Bởi vì một câu không quá lễ phép của Cảnh Mân, Cảnh Nhiên vốn muốn gấp cho Trần Việt một cái chân gà cứ như vậy dùng tay giữ không trung, không biết còn cần phải bỏ vào trong chén của cô không, nước tương dính vào chân gà một mực bị treo lấy như vậy, một giọt hai giọt nhỏ trên bàn cơm, khiến bàn ăn trắng nõn thêm vào một vòng sắc thái đẹp để quỷ dị. . . .

Tại ánh mắt bén nhọn của hai cô gái nhìn chăm chăm, tay cầm chiếc đĩa cuối cùng vẫn cứng rắn rẽ vào cái vòng ở giữa không trung, đem chân gà bỏ vào trong chén Cảnh Mân.

“Gắp thức ăn cho khách vốn là phải, tiểu quý em thật không có lễ phép.” Anh trai Cảnh lo lắng phê bình em gái.

Cảnh Mân nhún vai, cắn chân gà mồm miệng không rõ nói: “Em chỉ là ở nhắc nhở anh ngẫu nhiên cũng nên gắp cho em cái chứ sao.”

Cảnh Nhiên không có để ý em gái làm nũng nữa, chỉ là vui đầu khổ ăn.

Trần Việt có ý với Cảnh Mân rõ ràng như thế, hẳn không phải người mù, cho nên trong nội tâm rất rõ ràng, tại trong nội tâm Trần Việt, phân lượng của anh em bọn họ ai nhẹ ai nặng, không cần phải suy đoán cũng có thể biết rõ.

Thế giới tình cảm trống hơn hai năm, không nghĩ tới động tâm lần nữa lại lựa chọn không tốt là thích một người đồng tính luyến ái! !

Còn chưa kịp cạnh tranh, hẳn đã thua từ lúc bắt đầu.

Chuyện như vậy rơi vào trên người ai đều nhất định sẽ cảm thấy sầu chết.

Tình huống hiện tại thật không tốt, có thể nói là tệ hết biết rồi, hẳn lại muốn đoạt phụ nữ với em gái! Mặc dù biết Cảnh Mân đã cự tuyệt Trần Việt, nhưng nhìn bộ dạng Trần Việt chưa từ bỏ ý định, khả năng hai người bọn họ tro tàn lại cháy vô cùng lớn.

Hắn không phải nên từ đó cản trở, cắt bỏ sạch sẽ đoạn tơ cuối cùng của hai người bọn họ, làm cho các cô kết thúc triệt để, sau đó hẳn có thể như vậy như vậy, như vậy như vậy mà nghĩ cách đem Trần Việt bẻ thẳng!

Nhưng hình thức như vậy hẳn có phải rất hèn hạ hay không? Ngay cả em gái mình cũng tính toán vào! Ý nghĩ loé lên trong đầu này, hẳn thật muốn đâm chết lòng của mình.

Cảnh Nhiên ngồi xổm một buổi chiều trong góc tối tăm của bãi đỗ xe, nhìn đến lúc kết thúc công việc thì lập tức đội mũ bảo hiểm lên, đeo kính râm, khởi động cái xe máy chạy bằng điện sắp hỏng, phong phong hỏa hỏa (hoả tốc) rời đi.

Tiểu Thư đi theo phía sau ra, nhìn nhìn bóng lưng dần dần chạy xa của sư phụ, lại ngẩng đầu quan sát trời, cảm giác sư phụ mình gần đây thật sự là cao sâu khó lường, bình thường mặt trời to đến sắp nướng cháy người cũng không thấy hẳn mang kính mát, bây giờ là trời âm u, hẳn ngược lại mang lên, chuyện của người lớn, thật sự là làm cho người ta đoán không ra.

Còn chưa kịp thu hồi tầm mắt nhìn bầu trời, chợt nghe đến trưởng tiệm từ bên cạnh hẳn đi qua nói ra: “Đừng nhìn, sư phụ của cậu mang kính râm không phải quan hệ thời tiết, hẳn làm chuyện xấu rồi!”

Tiểu Thư nhìn trưởng tiệm nói dứt lời cũng không quay đầu lại bước đi, nhìn không được nhìn trời lần nữa, tư duy của người lớn, hẳn quả nhiên là theo không kịp, nguyên lai mang kính râm và làm chuyện xấu cũng có thể đi đôi a!

Ngẫm lại, trên TV những người xã hội đen kia không phải đều là mặc tây trang mang kính râm. . . .

Tiểu Thư đáng thương, riêng một câu của trưởng tiệm, có thể làm cho thần kinh của hắn bị loạn.

Cảnh Nhiên chạy xe máy một đường lung la lung lay, xuyên qua phố không gặp trở ngại, cho nên nói trong thành phố lớn này, chạy xe hơi không nhất định có thể nhanh hơn xe máy, tối thiểu xe hơi không thể tùy ý xuyên qua trong hẻm nhỏ chuyển biến chín mươi độ này.

Sau khi tha lộ trình hơn nửa cái thành phố, Cảnh Nhiên rốt cục ngừng xe máy vào trung tâm bãi đỗ xe của bệnh viện.

Bởi vì đã tới một lần, cho nên lần này hẳn quen thuộc hướng đi lên lầu, rất nhanh liền lên lầu bốn tìm được một văn phòng.

Ngồi ở trên mặt ghế hành lang, nhìn người phụ nữ muôn hình muôn vẻ ở trước mặt hẳn thoáng qua lại, Cảnh Nhiên cau mày phát ngốc, kiên nhẫn chờ bác sĩ Trần tan ca.

Kỳ thật đến bây giờ chính hắn cũng cảm thấy không xác định, tùy tiện chạy đến tìm lão thái thái như vậy, sẽ hữu dụng sao? Lão nhân gia mới nhìn qua không có tính tình gì, luôn vui tươi hơn hở, có thể giúp đỡ hắn sao?

Mặc dù là nghi vấn liên tiếp, nhưng nếu như không hỏi, làm sao có thể biết rõ kết quả? Đây chính là phương pháp xử lý hắn suy nghĩ một cái buổi chiều mới suy nghĩ đến —— muốn theo đuổi Trần Việt, nhất định phải kéo Trần nương nương đến hỗ trợ!

Về phần Cảnh Mân, hắn thật sự hi vọng cô hết hy vọng với Trần Việt, bằng không vì tình yêu mà làm cho anh em cốt nhục tương tàn, vậy cũng chính là bi kịch nhân giết nhân.

Con người quả nhiên vẫn ích kỷ, trong lòng nghĩ một đồng vấn đề lớn, chính là không dám suy nghĩ Cảnh Mân có thể đột nhiên muốn chấm lại tình cũ với Trần Việt hay không.

Cũng mặc kệ kết cục như thế nào, hắn phải hoàn thành quá trình này, như vậy mới có một công đạo đối với cảm tình của mình!

“Tiểu Nhiên?” Lão thái thái mang theo túi xách vừa bước ra cửa, liền nhìn đến một đôi tay to của Cảnh Nhiên đang dùng sức rút tóc ngắn của mình, tuy trong nội tâm ngoài ý muốn sự xuất hiện của hắn, nhưng cũng bất động thanh sắc cười tủm tỉm ngồi vào bên cạnh hắn.

“Bác gái khỏe.” Cảnh Nhiên nghiêng đầu, nhu thuận hô một tiếng.

“Người bình thường cũng sẽ không có việc gì chạy đến bệnh viện, nói đi, tìm bác có chuyện gì.” Lão bác sĩ vỗ vỗ đầu của hắn, kéo hắn lên, “Vào trong nói đi.”

Cảnh Nhiên rũ đầu đi theo lão thái thái vào văn phòng, thuận tay đóng cửa lại, tuy cùng lão thái thái tiếp xúc không sâu, luôn xem bà một bộ dáng cười tủm tỉm bình dị gần gũi, nhưng không biết có phải là hắn cảm giác sai hay không, lão cảm thấy trong nháy mắt bà mở to hai mắt kia, thấy trong mắt bà loé lên nhiều điểm sáng bóng.

Cũng bởi vì phát hiện rất nhỏ này, hắn mới tùy tiện chạy tới, chỉ là không biết mình có nhìn lầm rồi hay không, bất quá câu cửa miệng có câu, gừng càng già càng cay! Lão thái thái tu luyện nhiều năm như vậy, làm việc sẽ nhìn thông suốt rõ ràng hơn hắn, huống chi bà là mẹ Trần Việt.

Quanh co lòng vòng không phải điểm mạnh của hắn, cho nên vừa mới ngồi vào chỗ của mình, hắn liền đi thẳng vào vấn đề lộ ra lá bài tẩy: “Bác gái, cháu muốn theo đuổi Trần Việt, không chỉ nghĩ, còn muốn hành động, cháu rất là nghiêm túc.”

Lão thái thái hơi chút dừng lại, nhận được xúc động muốn ngoáy lỗ tai, bởi vì bà hoài nghi mình có phải là đã bắt đầu sinh ra nghe nhầm hay không.

Nếu như bà nhớ không lầm, từ lúc con gái bà công khai thừa nhận mình là đồng tính luyến ái đến nay, ít ra cũng có bảy, tám năm rồi a, nhìn quen bên người cô lui tới đều là bạn gái, hôm nay lại có người đàn ông chạy tới nói với bà muốn theo đuổi con gái bà.

Lúc này giống như có người đột nhiên chạy tới nói cho bà biết trên bảng đặt cái đỉnh kỳ thật cũng có thể tùy ý dùng tay lấy xuống, làm cho bà khiếp sợ mà lại không thể tin!

“Tiểu Nhiên, cháu nên biết Trần Việt là đồng tính luyến ái a.” Bà không quá xác định hỏi, tâm tình phức tạp, phức tạp giống như lúc trước Trần Việt chạy tới tự nói với mình, cô là đồng tính luyến ái.

Thân là một bà mẹ, bà tuy khai sáng, nhưng không cách nào làm được không ích kỷ, bà biết rõ độ dễ dàng tha thứ về đồng tính luyến ái của xã hội hiện nay là càng lúc càng rộng, tuy rộng rãi, nhưng thực sự không đến tình trạng đối xử như nhau, mình cũng âm thầm vì con gái giữ không ít tâm tư, thậm chí nghĩ tới trợ giúp con gái uốn nắn giới tính.

Hoảng loạn giống như Cảnh Nhiên lúc mới biết em gái mình là đồng tính luyến ái, bà cũng từng bối rối, từng bất lực, vừa vặn là bác sĩ, bà dễ dàng tỉnh táo hơn so với người thường

Mọi ý nghĩ đều không thắng được tình mẹ trong bà, bà yêu Trần Việt còn hơn cả tánh mạng của mình, cho nên bà nguyện ý vô điều kiện tiếp nhận bất luận quyết định gì của Trần Việt.

Nhưng hôm nay đã có người đàn ông tại trước mặt bà vô cùng nghiêm túc nói với bà muốn theo đuổi Trần Việt, điều này bảo bà làm sao tâm tư không phức tạp!

Bất quá sau khi bà đột nhiên hồi tưởng lại việc của người nào đó, trong nội tâm cũng hiểu rõ thêm ít nhiều.

Cảnh Nhiên nghe được câu hỏi của bà, lòng liền giống bị bỏ vào tủ lạnh nhất của tủ lạnh, trong nháy mắt thật lạnh, thật lạnh, lập tức có chút bất cứ giá nào nói: “Cháu biết rõ, cháu cảm giác mình có thể bẻ thẳng cô, chúng cháu đã xảy ra quan hệ.”

Sau khi nói ra như vậy, hẳn có một loại cảm giác thấy chết không sờn, nếu như một giây sau lão thái thái liền quật qua một cái tát, hẳn cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Người hiền lành cũng sẽ có bao che khuyết điểm, hẳn lớn như vậy tại trước mặt bà nói cùng ăn nằm trên giường với con gái bà, hơn nữa là khi quan hệ của hai người bọn họ cũng không phải điều kiện tiên quyết, cách làm như vậy có thể nói là đang tìm chết! Không loại trừ khả năng lão thái thái sẽ lập tức trở mặt với hẳn.

Ngoài ý định, sau khi lão thái thái nghe lời của hẳn, không có nổi trận lôi đình như hẳn đoán trước, ngược lại đưa mắt khắp nơi cầm lấy cái ly mát một ngụm nước trà sắp lạnh, lại chậm rãi mà đẩy cái nắp lên, mới chuyển qua chính thức nhìn hẳn.

“Bác không phải người mù, đương nhiên biết rõ các cháu có xảy ra quan hệ.”

Miệng Cảnh Nhiên há đến có thể nuốt vào hai quả trứng, nửa ngày mới ấp úng nói: “Chẳng lẽ là đêm bão.”

Bác sĩ Trần nhếch miệng cười, tuy tuổi lớn, nhưng một hàm răng vẫn được bảo dưỡng trắng nõn sáng lạn, “Các cháu cho rằng nói đang luận bàn bác liền tin a, cũng không phải học đầu vật, luận bàn phải lâu phải chặt như vậy sao? Các cháu còn làm ầm ĩ hơn cả bão bên ngoài, hẳn là có đến hai ba giờ a.”

Khoé miệng Cảnh Nhiên co quắp lại, rất là không nói gì, quả nhiên gừng càng già càng cay, lão thái thái này bất động thanh sắc, lại đem sự tình nhìn thấu triệt, chẳng lẽ giống với Trưởng tiệm Sở, cũng phức tạp?

Nhìn tiểu tử này ngạc nhiên, bác sĩ Trần vỗ vỗ vai của hẳn nói ra: “Vậy cháu, chính là muốn nói cho bác biết cháu muốn theo đuổi con gái của bác?”

Cảnh Nhiên tính gật đầu, sau đó lại tranh thủ thời gi—an lác: “Không phải, hi vọng bác có thể giúp cháu.”

“Sao cháu cảm thấy bác có thể giúp cháu?” Khoé môi Lão thái thái nhếch lên vui vẻ nhìn hẳn, dưới ánh mắt sáng ngời có thần, che kín nếp nhăn nơi khoé mắt, nếp nhăn ra độ cong hiền lành.

“Bởi vì không ai có thể giống cháu, cho cô ấy cuộc sống yên ổn nhất, bác cũng đã nói, bác ở trong mắt cô ấy đã thấy được tín nhiệm của cô ấy với cháu, đây là lý do cần nhất.”

Hai tay Cảnh Nhiên chống tại trên đùi mở ra, vô cùng nghiêm túc nói, quạt điện trên đỉnh đầu chuyển động ầm ầm, như là đang giúp đỡ phụ trợ ra khí thế kiên định lúc này của hẳn.

Lão thái thái y nguyên hé miệng cười khê, trong nội tâm lại nhin không được âm thầm gật đầu, người trẻ tuổi này, chợt nhìn lại, mặc dù có điểm chất phác, thực sự thật thà phúc hậu đến đáng yêu, thật sự thực sự rất quan tâm, nếu quả thật có thể cùng một chỗ với Trần Việt trôi nổi bất định, cũng không phải là một chuyện không tốt, mà cuối cùng mình cũng thật thích hẳn.

Vừa nghĩ như thế, rất dĩ nhiên là sinh sôi ra một loại tâm lý mẹ vợ xem con rể, càng xem càng hài lòng, tuy còn chưa xem đến bát tự (ngày sinh tháng đẻ) của hai người bọn họ, nhưng tất cả không thể nói trước, tổng nên thử mới có thể biết!

“Tiểu Nhiên, bác cũng không biết nên giúp cháu như thế nào, bất quá bác cảm thấy chuyện bẻ thẳng Trần Việt, nhiều ít có chút hấp dẫn.”

Cảnh Nhiên vừa nghe, lập tức mừng rỡ, hai tay nắm tay, hai mắt loé sáng, “Bác gái tại sao cảm thấy hấp dẫn?”

24. Chương 24

Nguyên nhân cụ thể Trần nương nương cũng không nói rõ ràng được, chỉ nhớ rõ năm đó Trần Việt lớp 9, cô luôn lười dằn tuân nghe lời đột nhiên thay đổi như người khác, con người giống như bị rút trống không, cả ngày trầm mặc ít nói, cái xác không hồn, mỗi ngày đeo túi sách đến trường, trở về sẽ nhốt mình trong phòng, Trần nương nương biết rõ đã xảy ra chuyện, nhưng tại trên người Trần Việt khẳng định không hỏi ra nguyên do, vì vậy chạy tới trường học muốn biết tình huống một chút, giáo viên lại nói cho bà biết Trần Việt đã xin phép rồi, vài ngày không có đi học.

Tin tức này chấn Trần nương nương choáng váng, chuyện tự tiện xin nghỉ lớn như vậy, thấy thế nào cũng không như là chuyện con gái dửng dăng ngoan ngoãn của mình biết làm, nhưng cô lại làm.

Chẳng lẽ là kỳ thanh xuân phản nghịch đến? Lại tới quá đột ngột a!

Cuộc sống hôn nhân của Trần nương nương và Trần ba ba cuộc sống hôn nhân mới duy trì bốn năm liền lấy ly hôn xong việc, sự thật chứng minh, một cô gái tốt, một phụ nữ tốt chuyện sự nghiệp, cuộc sống hôn nhân của cô cũng không nhất định chính là tốt.

Vì cuộc sống hôn nhân ngăn ngại, làm cho bà quyết định chuẩn bị cả đời độc thân, không đụng chạm tình yêu, cho nên nàng cũng không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần đứa bé trong bụng thuộc về một mình bà thì tốt rồi.

Có lẽ là bệnh chung của gia đình mồ côi cha, từ nhỏ Trần Việt cũng rất ngại người, rất cô độc, cũng rất trưởng thành sớm, biết không thể tăng thêm gánh nặng ẹ, bởi vậy hai người cùng nhau đi tới, cuộc sống bình thường ảm áp, gió êm sóng lặng.

Cũng bởi vì cho tới nay bình an vô sự, cho nên biến cố như vậy thật sự làm cho Trần nương nương có chút trở tay không kịp.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể thái độ cường ngạnh yêu cầu nói chuyện với Trần Việt, nào biết Trần Việt giống tảng đá trong khe nước thúi, vừa cứng vừa thúi, mặc kệ Trần nương nương khuyên can mãi, còn kém không có cầm cái kim cạy mở miệng của cô.

Nhưng thái độ Trần Việt kiên định, chết sống không nói, cuối cùng tốt xấu đã mở miệng, nhưng chỉ là nhàn nhạt nói một câu, mẹ, giúp con chuyển trường a.

Trần nương nương xem như hoàn toàn bị con gái đánh bại.

Cứ như vậy, Trần nương nương đã đau lòng lại không thể làm gì chuyển trường cho Trần Việt, thời giờ an sau tựa hồ lại khôi phục bình tĩnh trước kia, hai người cũng rất giống đã quên mất điểm tựa từng đột ngột này, bất quá đây cũng chỉ là tựa hồ mà thôi.

Thay đổi của Trần Việt càng phát ra rõ ràng, cô không hề mặc váy, không hề để tóc dài, làm mình giống như con trai, thẳng đến năm Trần Việt hai mươi tuổi, cô chạy đến trước mặt Trần nương nương, trình trọng tuyên bố, cô là đồng tính luyến ái.

Nếu như không phải tận lực hồi tưởng năm đó, Trần nương nương sẽ cảm thấy kinh nghiệm như vậy chỉ xuất hiện tại trong mộng, con gái của cô vẫn là học sinh nhỏ nhu thuận nghe lời kia, mà khi cô nhìn thấy Trần Việt và những cô gái khác kề vai sát cánh, liếc mắt đưa tình thì lại không tự chủ nghĩ đến năm đó, khi đó tâm lý Trần Việt bị thương, cho là rất sâu rất sâu a.

Hai tay Cảnh Nhiên vòng chặt, tâm tình phức tạp, nghe ý tứ trong lời của lão thái thái, Trần Việt hẳn là từ sau lần biến cố kia mà thành đồng tính luyến ái, nhưng rốt cuộc là biến cố như thế nào? Có thể khiến một người con gái trở thành đồng tính luyến ái!

Cảnh Nhiên tưởng tượng tình hình lúc đó một chút, tâm đều cảm thấy như kim đâm, tê tê đau, đây là tác dụng phụ của tình yêu a, vui khi đối phương vui, đau lòng khi đối phương khổ, hẳn cũng còn chưa có bắt đầu triển khai theo đuổi, cũng đã bắt đầu biết rõ nên vì cô đau khổ! Xem ra hẳn thật là xong đời.

“Trần Việt nó có tâm kết (nút thắt trong lòng) a, chính là cái kết này bác không mở được, cũng không biết mở từ đâu, nhiều năm như vậy, nó vẫn luôn rất kiên cường, rất lạc quan, bác một lão thái bà cũng không

thể nói nó cái gì, chỉ là tình cảm của nó tựa như cười ngửa xem hoa, qua vội vàng, điều này làm cho bác cũng rất sốt ruột nó.”

Lão thái thái thở dài, tiếp tục nói: “Những lời này bác chôn giấu nhiều năm, hôm nay nói ra, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái một chút, tiểu Nhiên, đáp ứng giúp cháu, bác cũng có lòng riêng, bởi vì bác hi vọng cháu sẽ là người có thể trợ giúp Trần Việt.”

Thần sắc Cảnh Nhiên ngưng trọng, tựa như nhận được một phần sứ mạng vĩ đại cứu vớt địa cầu, nghiêm túc gật gù đầu, làm như có thật nói: “Chuyện này liền gi—ao cho cháu.”

Khoé miệng lão thái thái co quắp lại, bị biểu lộ như võ sĩ thấy chết không sờn kia làm cực kỳ muốn cười, vội vàng cầm lấy ly nước nhấp nhẹ một ngụm, che dấu vui vẻ lơ đãng từ khoé miệng tràn ra.

Đứa bé này thật sự rất thú vị, bà thích!

“Nha, đều đã trễ thế này, trở về không biết có thể kịp làm cơm tối hay không, dạ dày tiểu Việt gần đây không tốt, nếu như không có xã gi—ao, nó nhất định sẽ về nhà ăn cơm.” Lão thái thái nhìn đồng hồ, nhìn không được niệm vài câu, con mắt thỉnh thoảng liếc về phía Cảnh Nhiên.

“Bác gái cháu đưa bác trở về, nếu như không chê, cháu có thể giúp đỡ bác nấu cơm.” Hần xung phong nhận việc, không biết lại đúng ý trong lòng lão thái thái.

Vì vậy, cỗ xe cũ kỹ chạy bằng điện, chở Cảnh Nhiên cao lớn, cộng thêm lão thái thái nhỏ gầy, lần nữa lung la lung lay trên mặt đất đường.

Lần cuối cùng lão thái thái ngồi xe máy có lẽ phải ngược dòng đến cực kỳ lâu trước kia, bất quá loại cảm giác bị gió thổi mạnh như muốn rơi sạch tóc này, chỉ có thể dùng một chữ hình dung —— sướng.

“Aha. . . Tiểu Nhiên nhanh lên, chạy nhanh lên! Vượt qua xe phía trước.” Lão thái thái người già tâm chưa già, lắc đầu ở sau lưng hần hét lớn.

Cảnh Nhiên nổi hắc tuyến đầy mặt và đầu cổ, cái xe già hỏng này của hần nhanh nhất thì tốc độ là 60km/h, đây là hần điên cuồng thúc giục công tắc điện mới miễn cưỡng đi lên, mà lão thái thái lại muốn vượt qua xe. . . Nếu hần không nhìn lầm, hình như cái dấu hiệu phía sau đít xe là bốn ô nhỏ màu xanh trắng[1], lão thái thái này cũng quá biết chọn xe a, một ngón tay liền chỉ trúng cỗ xe quý giá.

“Bác gái, cái xe rởm này của cháu chỉ được tốc độ này, bác ngồi đỡ, về sau cháu thay đổi xe, lại dẫn bác đi đua xe. . .” Nói xong lời này, người Cảnh Nhiên cũng cảm thấy co lại, như thế nào giống như đang dỗ em bé!

Sau đó lão thái thái lại nói một câu làm cho hần càng co lại..., “Tiểu Nhiên bác cảm thấy được ngồi xe này của cháu khá hơn so với ngồi xe Trần Việt!”

Cảnh Nhiên vừa co lại vừa oán thăm, lão thái thái bác đây là khen cháu hay là tổn thương cháu!

Hôm nay Trần Việt có chút bực bội, tổn lượng lớn tài lực tinh lực theo khách một tuần lễ, phút cuối cùng trước một khắc ký hợp đồng, lại đổi ý rồi, lúc ấy cô ở đó, thiếu chút nữa liền lật bàn đánh người.

Bất quá cuối cùng lý trí vẫn giữ chặt cô, đem hàng ném cho thủ hạ thu thập, tự mình đi trước.

Nhiều khi, cô bỗng có loại cảm giác của người trong gi—ang hồ, thân bất do kỷ, Lam Gi—ai Vi nói cô ngoại trừ cảm tình không thuận ra, sự tình khác đều là xuôi gió xuôi nước.

Lam Gi—ai Vi nói lời này, đương nhiên là thành phần vui đùa nhiều một ít, ở trong thành phố nước lũ đá ngầm rậm rạp, mạch nước ngầm mãnh liệt này, có mấy người có thể chân chánh xuôi gió xuôi nước, chỉ là có người ánh mắt tinh, có thể tìm tới phương hướng tốt một chút mà thôi.

Trần Việt cũng không thừa nhận mình là một thương nhân khôn khéo, chỉ là cô làm việc đều suy nghĩ sâu, chừa in một cái đường lui, thận trọng mới có thành tích như hôm nay.

Tuy xã hội tuy hô khẩu hiệu nam nữ ngang hàng được vang dội, nhưng trong gốc, đàn ông tất cả có nhiều một phần cảm giác về sự tốt đẹp hơn phụ nữ, tư tưởng đàn ông mấy ngàn năm truyền thừa xuống, không

phải vài câu khẩu hiệu có thể tùy tiện biến mất, cho nên thân là một phụ nữ chuyên nghiệp, trả giá vất vả thường thường nhiều hơn đàn ông vài lần, chính là, khổ cực như vậy, cô đã quen.

Trở thành cường giả, cần giá cao.

Tựa ở cửa nhà, đem hai cái túi quần đều lật ra mấy lần, lại không tìm được cái chìa khóa nhà, nghĩ đến ném trong xe đã quên lấy, liền vươn tay đề lên chuông cửa, lúc này mẹ cô hẳn là đã sớm về nhà.

Khi thấy người mở cửa ra là người đàn ông thì bị sợ nhảy dựng, lập tức nheo mắt lại, mặt lạnh nghi vấn hẳn, “Cảnh Nhiên, anh tới nhà của tôi làm cái gì?”

Cảnh Nhiên mở cửa chống trộm ra, ngốc ngốc cười, kỳ thật cả chính hắn cũng không biết đến nhà cô làm cái gì, trước chỉ là xuất phát từ lễ phép nói một tiếng hắn có thể hỗ trợ giúp việc, lão thái thái lại cho là thật, sau khi mang hắn về nhà, rất không khách khí mà đẩy mạnh hắn vào phòng bếp, sau đó không chỗ nào không lợi dụng mang hắn đến đây, còn bày ra một bộ làm cho hắn nấu cơm thật là chuyện tình đương nhiên, kỳ thật hắn cũng rất (đơ, đại ra =]]!)!

Đặc biệt lão thái thái còn một câu như vậy: “Muốn bắt được tâm một con gái, trước hết bắt lấy dạ dày của cô ấy.”

Lời này nghe muốn bao nhiêu không được tự nhiên thì có bao nhiêu không được tự nhiên, nguyên lời nói hình như vậy “Muốn bắt được tâm một người đàn ông, trước hết bắt lấy dạ dày của hắn” a, như thế nào hẳn lại chạy đến xử dụng đây? Quý dị, thật sự thật là quý dị.

Hai người cứ như vậy cứng tại cửa ra vào, may là lão thái thái trong phòng bếp nghe được động tĩnh bên ngoài, trên tay còn cầm chảo có cán liền ra đến đây, “Trần Việt con về nhà liền mặt lạnh hù dọa người là chuyện gì xảy ra? Tiểu Nhiên là mẹ mời tới thì đã sao.”

Trần Việt nhìn thoáng qua tư thế cầm chảo có cán khoe mạnh, chuẩn bị tùy thời quân pháp bắt vị thân của mẹ, nhún vai, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Nếu là khách của mẹ, con đương nhiên hoan nghênh.”

“Bữa tối còn một chút nữa là xong, con giúp mẹ chiếu cố tiểu Nhiên, rất nhanh có thể ăn cơm.”

“Bác gái cháu nên đi giúp bác.” Từ lúc Trần Việt bước vào cửa, liền nhìn ra hôm nay tâm tình cô không được tốt lắm, hẳn mới không dám làm cho cô chiếu cố đâu, chờ một chút nếu nói gì không thích, cô cầm nắm tay chiếu cố hẳn làm sao bây giờ? Mặc dù biết muốn theo đuổi Trần Việt, phải giác ngộ có thể bị đánh, nhưng có thể tránh, đương nhiên phải kiên quyết tránh! (#Ami: Em cứ tưởng anh thích bị ngược =]])

Nào biết không đợi lão thái thái làm ra đáp lại, vai của hắn đã bị Trần Việt vỗ vào một chưởng rồi, chỉ thấy cô nhẹ nhàng cười: “Mẹ bận cứ đi, hắn liền gi—ao cho con.”

“Ừ, các con cứ ngồi chơi đi.” Lão thái thái cười ha hả đi vào phòng bếp.

Cảnh Nhiên đưa ánh mắt xem thường, bác gái, người không thấy được cô ấy cười đến không khác sói đội lột cừu sao? Cô ấy sẽ không chơi với cháu, cô ấy chỉ muốn chơi chết cháu thôi!

Quả nhiên, một giây sau, cổ áo của hắn lập tức bị cô nắm từ phía sau, “Trần Việt, có lời cứ nói, đừng động tay động chân.” Hắn cười khổ nói.

Nam tử hán đại trượng phu, sợ con gái lại thực có chút không hợp lý, nếu như hắn còn chưa có động tâm với Trần Việt, nhất định là sẽ không dung túng cô “Hung” với hắn, dù cho đánh không lại cô, cũng sẽ không để cô chiếm bao nhiêu tiện nghi.

Nhưng bây giờ, hắn đã động tâm, không cần Trần Việt hung, hắn cũng rất tự giác nhu nhược, không có biện pháp, ai kêu hắn muốn theo đuổi cô.

Tục ngữ nói, ăn thịt người nhu nhược, bắt người nắm khuyết điểm. Trong lòng của hắn chính là hạ quyết tâm không chỉ muốn ăn người cô, còn muốn lấy cảm tình của cô a!

Cho nên, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, nên yếu tuyệt không thể mềm lòng, nhất định phải cắn chặt răng nhu nhược đến cùng!

“Anh chừng nào thì nhìn đến tôi động chân rồi!” Trần Việt khinh thường cười lạnh, nửa kéo nửa túm kéo hần đến sân thượng, mới buông tay kéo quần áo hần ra.

“Cảnh Nhiên, đừng cho là chúng ta ăn nằm trên giường mấy lần có thể giả vờ bộ dạng cực kỳ quen thuộc với tôi.” Cô duỗi duỗi eo, bụp lên rào chắn sân thượng, từ trong túi quần lấy ra thuốc lá đốt, liếc xéo hần.

Cô biết mình hành động như vậy hần gọi là “Giận chó đánh mèo”, nhưng sau khi nhìn đến hần, cô chính là nhin không được muốn tìm hần trút giận, dù sao là hần tự động đưa tới cửa.

Cảnh Nhiên cau mày, mím môi nói ra: “Chẳng lẽ như vậy còn không tính quen thuộc?” Quan hệ thân mật nhất đều đã xảy ra, lại không chỉ một lần, nếu như vậy cũng không thể tính quen thuộc, vậy hần thật sự không biết muốn thế nào mới có thể quen thuộc được với cô!

Trần Việt hít vài hơi khói, biểu lộ loáng một tia bức bối, “Cảnh Nhiên, tôi thật sự không thích gặp lại anh, anh sẽ làm tôi nghĩ đến Tiểu Mân, chỉ cần nhớ tới cô ấy, tôi liền không có biện pháp hết hy vọng.”

Đây là một loại ác tính tuần hoàn, chỉ cần nhìn đến Cảnh Nhiên, loại ác tính tuần hoàn này sẽ duy trì liên tục, chỉ càng thêm làm cho cô không thả ra Cảnh Mân.

Cảnh Nhiên trầm mặc, hần không nghĩ tới tâm tính Trần Việt lại là như vậy, điều này làm cho hần cảm thấy mờ mịt.

Đã thích Trần Việt, đương nhiên là càng nhiều cơ hội gặp mặt với cô càng tốt, nhưng sự xuất hiện của hần lại làm cho cô càng không bỏ Cảnh Mân xuống được, vậy hần rốt cuộc còn cần phải xuất hiện hay không!?

~~[1] Đây là dấu hiệu của xe BMW, 1 trong những loại xe hàng đầu thế giới...

25. Chương 25

Trần Việt cảm thấy rất không lý giải, bởi vì cái gì nhất định phải yêu đương? Nếu như nhân loại là động vật máu lạnh không có cảm tình, vậy thế giới này có phải là sẽ đơn giản chút.

Đối với ý nghĩ này của cô Lam Gi—ai Vi rất không đồng ý lắc đầu: “Nếu như không có cảm tình, thế giới chính là càng nhiều chiến tranh không chừng mực!”

Trần Việt thở dài, “Nhưng có cảm tình, mình còn lại tiếp tục dầy vò không chừng mực.”

Lam Gi—ai Vi nắm gối ôm sau lưng lên đánh về phía cô một cái, “Nhân loại có cảm tình, nhưng cậu có thể không cần à, không có người bảo cậu nhất định phải yêu đương!” Có một người bạn thân luôn thất tình như vậy, cô cũng thấy rất mất mặt được không.

Nhưng khi nhìn Trần Việt lớn lên có da có thịt, lại sự nghiệp thành công, vì cái gì yêu đương không thành? Hiện tượng quỷ dị như vậy, hần là cũng có thể xếp vào trong ghi chép “những chuyện kì lạ không thể lý giải”.

“Mình là nhân loại, cho nên mình đương nhiên phải yêu đương.” Trần Việt liếc cô một cái, “Lam Gi—ai Vi, lần này mình đây thật sự gặp phiền toái, mình không bỏ Cảnh Mân xuống được, không biết vì cái gì!”

Lam Gi—ai Vi đưa qua ánh mắt khinh thường, vốn là một đêm ánh sao dễ chịu, cô cho rằng có thể thoải mái mà trên giường vượt qua đêm ánh sao dễ chịu này, nào biết Trần Việt lại không có nhân tính sáng sớm chạy tới đập cửa nhà cô, sau đó còn rất không biết cảm thấy thẹn dốt cô, xem cô như thùng rác, đem phiền não đổ vào cô.

Nhưng cô nhẫn nại tính tình nghe tới nghe qua, Trần Việt vẫn đang nói lời nhảm tai về những vấn đề cảm tình của cô, cuối cùng còn bắt đầu cảm thán cuộc đời! Thật sự là một chút ý mới đều không có.

Lam Gi—ai Vi cũng rất cảm thán —— Chủ nhật tốt đẹp của cô cứ như vậy cách xa cô đi rồi!

“Trần Việt, cậu và Cảnh Mân hình như không có yêu nhau lâu a?” Trong ấn tượng của cô, hai người tối đa cũng chỉ yêu hai ba tháng.

“Ừ, mình cảm thấy cô ấy rất đặc biệt, nhưng cô ấy rõ ràng đã không có ý với mình rồi!” Cả người Trần Việt nung nấu trên ghế sa lon, khẽ nguyên rửa một câu: “Phiền chết.”

Nhìn người vẻ mặt rối rắm, Lam Gi-ai Vi cũng cau mày trầm tư, thật lâu mới lên tiếng: “Trần Việt, cậu có nghĩ tới một nguyên nhân khác hay không? Về Cảnh Nhiên?”

Đột nhiên nghe cái tên đó, tim Trần Việt lại như ổng thoát nước đập chậm một nhịp, “Cảnh Nhiên làm sao vậy?”

“Cậu có nghĩ tới hay không, so với nói là nhớ mãi Cảnh Mân không quên, còn không bằng nói cậu để ý anh trai của cô ấy- Cảnh Nhiên, bởi vì hắn và cậu từng xảy ra quan hệ.” Lam Gi-ai Vi càng phân tích càng thấy được chính mình rất có đạo lý, nói ra cuối cùng còn nhin không được có điểm dương dương đắc ý.

“Cắt. . .” Trần Việt cười lạnh một tiếng: “Hiện tại xã hội này, đơn thuần vì tình dục mà đến với nhiều người, mình cùng với hắn đều là người trưởng thành, bị tình dục hấp dẫn cũng là chuyện rất bình thường a.”

Lam Gi-ai Vi dựng thẳng lên một ngón tay lắc, chu miệng nói ra: “Nếu như là người khác nói lời này, mình không có ý kiến gì, nhưng lời này từ miệng cậu thảo luận ra, có độ tin cậy là không! Cậu Trần Việt làm sao có thể cùng đàn ông một chỗ vì tình dục? Chỉ cần đàn ông tiếp cận cậu lướt qua khoảng cách một mét, cậu sẽ xem người ta như con gián, hận không thể cầm giấy đập chết hắn, mình nói có đúng không a.”

Trần Việt trầm mặc, bởi vì cô không cách nào phủ nhận cách nói của Lam Gi-ai Vi, đàn ông đối với cô, giống như sinh vật có hại, có thể tránh liên tục tránh đi, thật sự tránh không được, vậy phải bảo trì khoảng cách tốt! Tâm lý như vậy, không có mấy người biết rõ.

Người biết lại có thể như thế nào, tâm bệnh qua nhiều năm như vậy, cô đã sớm tập mãi thành thói quen rồi, cũng không còn cảm thấy có bao nhiêu không thỏa.

Cảnh Nhiên xuất hiện thật sự vượt ra khỏi phạm vi lý giải của cô.

“Đây có thể nói rõ cái gì!”

“Nói rõ cậu đang để ý hắn.” Lam Gi-ai Vi có xúc động muốn cởi dép lê đánh người, sau đó nghĩ nghĩ, loại chuyện cảm tình này, luôn luôn đều là người trong cục u mê, trước liền mơ hồ cảm thấy Trần Việt có lẽ không phải người trong vòng luẩn quẩn, hôm nay có một người đàn ông xuất hiện, cũng có thể dễ dàng tiếp cận cô, như vậy nói rõ cái gì. . .

Nhưng dùng tính tình Trần Việt, nếu như không phải chính cô ta nghĩ thông suốt vấn đề, người khác chỉ ra thế nào cũng không làm nên chuyện gì, cho nên làm bạn Trần Việt, nhiều nhất chỉ có thể ở bên cạnh trợ giúp một chút mà thôi.

“Trần Việt, mình cảm thấy Cảnh Mân khiến cậu để ý như vậy, như vậy nên đến gần Cảnh Nhiên, có lẽ có thể ở trên người hắn tìm được một ít trợ giúp cũng nói không chừng.”

Nguyên nhân Lam Gi-ai Vi nói lời này, là muốn cho cô tiếp xúc Cảnh Nhiên nhiều, nói không chừng ngày nào đó Trần Việt có thể nghĩ thông suốt vấn đề suy nghĩ không thông trước kia cũng nói không chừng.

Rất hiển nhiên, lời này nghe vào trong lỗ tai Trần Việt, lại là một ý tứ khác, chỉ thấy cô mở to hai mắt, ý cười đầy mặt nói, “Thông qua tiếp cận Cảnh Nhiên mà tiếp cận Cảnh Mân, tìm cơ hội theo đuổi cô ấy lần nữa! Lam Gi-ai Vi, cậu quả nhiên là một thiên tài.”

Vừa nói chuyện còn vừa đứng người lên, “Cậu tiếp tục ngủ đi, mình sẽ không quấy rầy nữa.”

Lam Gi-ai Vi đầu đầy hắc tuyến, chưa từng nghĩ nói xong lời cuối cùng, cô rõ ràng thành thủ phạm nói dối Trần Việt rồi? !

Hít sâu vài hơi, nháy mắt mấy cái, nhẹ nhàng vui vẻ bò lên trên mặt trái xoan hoàn mỹ của cô, thôi, yêu như thế nào được cái đó a, tình yêu, vốn chỉ có thể dựa vào chính mình chậm rãi lĩnh ngộ, ngọt mới, cũng

chỉ có thể tự mình nhấm nháp, người bên ngoài lo lắng sương cũng không được gì, cô có thể làm chính là cảnh giác cao độ, chờ xem cuộc vui rồi!

Nói sau mình cũng là thất bại trong cảm tình, căn bản không có tư cách tại trước mặt Trần Việt khoa tay múa chân.

Làm sao không biết tình yêu của mình chỉ có trả giá mà không chiếm được hồi báo, nhưng lại vô lực ngăn cản chính mình, có khi cũng sẽ an ủi mình, có thể sống ở bên cạnh người thân lặng yên trả giá, cũng là một loại hạnh phúc.

Chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của cô, nhìn nhìn biểu hiện trên điện thoại, khóe miệng nhin không được có chút nhếch lên, bốc lên lời biếng nói: “Khả Tình. . . .” Nếu như tình yêu là lửa, cô chính là một con thiêu thân ngốc.

Cảnh Nhiên cảm giác mình muốn chết, chẳng lẽ đoạn tình yêu thứ ba của hần cứ như vậy còn chưa bắt đầu đã game over sao? Má nó! Cái gì gọi là nhìn đến hần liền nghĩ đến em gái hần! Hần và Cảnh Mân một chút cũng không giống được không, Trần Việt là ánh mắt gì a.

Bực bội đá đá cửa xe, Cảnh đại sư phụ lại bắt đầu nổi dóa.

“Sư phụ. . . .” Tiểu Thư sắp khóc ra, hần có thể đến chỗ trưởng tiệm xin đổi sư phụ hay không? Cả ngày làm việc nơm nớp lo sợ như vậy, rất dễ dàng bị bệnh tim !

Thấy Cảnh Nhiên không có để ý đến hần, lại yếu ớt hô một câu, “Sư phụ. . . .”

Cảnh Nhiên cũng không để ý tay mình đen đến tỏa sáng, bực bội lau mặt, xoay người gầm nhẹ một tiếng: “Gọi hồn a! Chuyện gì?”

Tiểu Thư nhếch miệng, “Trưởng tiệm tìm anh.”

Nghe được Sở Bạch tìm hần, Cảnh Nhiên trầm thấp thối một câu: “Chỉ gây thêm việc!” Sau đó không tình nguyện đi về phòng làm việc.

Tại trạm sửa xe, cho dù làm mình bẩn giống như từ trong vại dầu ra, cũng không có người có thể cười mình, bởi vì bẩn mới là bình thường, nếu như mình làm việc cả ngày, công phục trên người còn sạch sẽ, trưởng tiệm kia nhất định sẽ hoài nghi mình lười biếng.

Mà khi Cảnh Nhiên một thân bẩn xuất hiện ở văn phòng, nhìn đến người ngồi trên ghế sa lon, hần thật sự rất muốn đào cái động đất chui vào.

Ý niệm một trong đầu: vì cái gì Trần Việt sẽ xuất hiện trong này? ? ?

Ý niệm hai trong đầu: hần có thể đi thay bộ quần áo trước? ? ?

Đầu óc vòng vo mấy vòng, cuối cùng chân lại như nặng ngàn cân, căn bản không chuyển động được.

Trần Việt nhàn nhạt nhìn Cảnh Nhiên đang mặc công phục, trên mặt bôi đen như sơn đen, chỉ là khóe miệng có chút cong cong, không có phản ứng lớn hơn.

Ngược lại là Sở Bạch, rất không khách khí phun cười ra tiếng, “Sư phụ Cảnh thật sự là khổ cực, cậu nhìn lại cậu xem, đều loay hoay đến đầu tóc dơ bẩn.” Vừa dứt lời, liền rút ra cái khăn tay, vừa muốn đưa cho Cảnh Nhiên, sau khi ngắm Trần Việt, tay cầm khăn tay vượt qua tay duỗi ra của Cảnh Nhiên, trực tiếp thay hần lau mặt.

Hai người khác ở đây, lập tức bị đứng hình rồi!

Cảnh Nhiên càng cứng lại, trong nội tâm oán thầm, trưởng tiệm, anh đang hát cái gì đó a!

Khóe miệng Trần Việt co giật, nhìn Sở Bạch đứng rất gần với Cảnh Nhiên trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sở Bạch, mượn Cảnh Nhiên một chút không có vấn đề chứ.”

Cảnh Nhiên nghe được cô nói là đến mượn hần, trong nội tâm khó tránh khỏi một hồi hưng phấn, chẳng lẽ Trần Việt nghĩ thông suốt sao?

Chỉ nghe được Trưởng tiệm Sở lạnh lạnh nói: “Mượn đương nhiên là không có vấn đề, bất quá hôm nay chủ nhật tăng ca, nếu như không tăng, sẽ bị trừ một chút tiền.”

Nghe được trừ tiền, Cảnh Nhiên thiếu chút nữa khóc, “Tháng này trưởng tiệm anh đã trừ tôi hai lần!” Lại trừ nữa hần cũng không cần lãnh lương.

Sở Bạch vuốt vuốt mi tâm (ở giữa hai lông mày), thật khó khăn nói: “Đây là quy củ trong tiệm, cậu cũng không phải không biết.”

Trần Việt một bên hừ lạnh một tiếng, “Quy củ còn không phải là anh đặt.” Nói xong lời này, cô từ sô pha đứng dậy, “Người là em không mang đi không được, trừ bao nhiêu tiền em trả cho hần.”

“Ồ, có những lời này của bà chủ Trần, anh liền không khách khí khấu trừ.” Sở Bạch cười đến sáng lạn, “Vậy chúc hai vị buổi chiều vui sướng.”

Nhưng sau khi tiễn hai người rời khỏi phòng làm việc, nụ cười trên mặt Sở Bạch lại nhanh chóng biến mất rồi, mấp máy môi, sinh lòng nghi vấn, “Hai người kia làm sao cấu kết lại?”

Cảnh Nhiên thay quần áo xong đi ra, liền nhìn đến Trần Việt anh tuần tựa bên cạnh xe chờ hần, cảnh tượng như vậy hần gặp qua, khi đó người cô chờ là Cảnh Mân, cũng là cúi thấp đầu, con mắt nhắm nữa, như đang tự hỏi vấn đề quan trọng gì.

Bất quá vừa nghĩ tới hiện tại người cô chờ là hần, đáy lòng nhịn không được phun lên một cổ thỏa mãn không tên.

“Tìm tôi có chuyện gì không?” Vừa ngồi lên xe, hần liền thuận miệng hỏi một tiếng.

Hai ngày trước tại nhà cô, ký ức cô nói những lời kia còn như mới, cô nói không thích nhìn đến hần, sẽ làm cô nhớ tới Cảnh Mân, nói như vậy, làm cho hần buồn bực vài ngày, nhưng hôm nay cô lại chủ động tới tìm hần rồi! Cho nên nói, tâm tư của phụ nữ thật sự rất khó đoán a.

“Có chút việc muốn anh hỗ trợ.” Phát động xe, Trần Việt cau mày đáp lời, từ trong nhà Lam Gi—ai Vi đi ra đến bây giờ, cô suy nghĩ một vấn đề, mình làm như vậy có phải xúc động hay không?

“Ừ, nói một chút coi.”

Đối với sáng khoái của hần, Trần Việt ngược lại có chút nhăn nhó, “Tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói sau.”

Sau đó hai người đều có tâm sự trầm mặc.

Trần Việt tìm một quán cà phê yên tĩnh, Cảnh Nhiên nhìn quanh bốn phía hoàn cảnh một cái, chỉ thấy tốp năm tốp ba tình nhân tình nồng ý ngọt ngồi gần sát, trong nội tâm không khỏi lặng lẽ thâm tư, chẳng lẽ Trần Việt là tìm hần để thông báo ? !

“Có chuyện gì tôi có thể giúp?” Khuấy cà phê, hần có chút khản trương hỏi, bởi vì nghĩ tới chuyện tình kích động, cho nên có chút không thể chờ đợi được .

Nhìn Cảnh Nhiên đột nhiên hưng phấn lên, chân mày Trần Việt nhíu chặt hơn, rất là không hiểu tại sao hần phải có phản ứng như vậy.

“Cảnh Nhiên, tôi tìm anh giúp tôi theo đuổi Cảnh Mân.” Cô thuận miệng nói ra mục đích của bản thân.

Cảnh Nhiên hôn mê, trong lòng nghĩ tới đều là Trần Việt muốn thổ lộ, không nghĩ tới cô mới mở miệng lại yêu cầu hần hỗ trợ theo đuổi Cảnh Mân, đây là tình huống nào!

Người con gái mình thích lại bảo hần hỗ trợ cô tranh thủ tình yêu? Nghĩ cũng đừng nghĩ! !

Bất quá ý nghĩ của bọn họ vẫn thật là hợp nhau tới cực điểm, hần chạy tới muốn mẹ cô hỗ trợ theo đuổi cô, cô lại chạy tới yêu cầu hần hỗ trợ theo đuổi em gái hần!

Thế giới này còn có chuyện tình quý dị hơn không!

26. Chương 26

Cảnh Nhiên cảm thấy, tình huống như vậy thật sự rất là kì lạ, điều này nói rõ cái gì! Nói rõ hai người bọn họ ngay cả phương diện này nghĩ gì cũng phù hợp, đều nghĩ đến một điểm chung, yêu đương đều muốn tìm người hỗ trợ! Thật sự là sự phối hợp tuyệt vời.

Nhưng vì cái gì Trần Việt sưng sốt không đếm xỉa hấn trước mặt, lại muốn đi theo đuổi một người đã đá cô a?

“Trần Việt, cô cảm thấy sau khi chúng ta xảy ra quan hệ, tôi còn sẽ giúp cô theo đuổi em gái tôi sao?” Uống một ngụm cà phê, Cảnh Nhiên mím môi nhẹ giọng nói.

Chuyện cho tới bây giờ, hấn vẫn rất nghi hoặc, tại sao mình lại thích một người đồng tính luyện ái, hơn nữa là một người đồng tính luyện ái yêu em gái mình, thật sự là không có việc gì tìm tội chịu, cảm giác buồn bực trong nội tâm đã đạt đến cấp bậc cảnh báo cao nhất.

Dứt khoát ngã bài với cô, nói mình thích cô, muốn theo đuổi cô, cho nên không thể giúp cô theo đuổi Cảnh Mân.

Bất quá coi tính cách của cô, nghe xong lời này nhất định sẽ trở mặt với hấn tại chỗ, sau đó kéo hấn vào sổ đen, trở thành người bị cự tuyệt lui tới, đến lúc đó, đừng nói là theo đuổi cô, mà ngay cả tiếp cận cô cũng biến thành nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Trần Việt liếc xéo hấn, nhiệt độ ánh mắt lập tức rơi đến độ âm, ngồi thẳng người đưa tay ra chống eo, mới chậm rãi nghiêng thân thể về trước, khoảng cách giữa hai người co lại cực kỳ nhỏ.

Lời nói liên tục ra đều giống như khối băng Bắc cực, vừa lạnh lại vừa cứng đập về phía hấn, “Cảnh Nhiên, tôi đã đã nói với anh, làm tình với anh, chỉ là lúc đó không cách nào khống chế sự hưng phấn tình dục, đó cũng không có nghĩa là cái gì, tôi tin tưởng anh là một người đàn ông trưởng thành chắc là phải biết không cần canh cánh chuyện này trong lòng chứ, cho nên xin anh không cần lấy chuyện xảy ra quan hệ để nói, cần bản không có ý nghĩa.”

Trong nháy mắt, Cảnh Nhiên thật sự bị giọng điệu lạnh lạnh của cô cho chọc giận, vì cái gì chuyện làm tình từ trong miệng cô nói ra, giống như nhân viên dự báo thời tiết đang nói “Hôm nay gió cấp ba”, chỉ là mây trôi nước chảy, nếu như không phải quen với cô một thời gian ngắn, thật đúng là sẽ cho rằng Trần Việt cô thật ra là một cô gái lẳng lơ!

“Bất kể nói thế nào, việc này tôi sẽ không giúp, loại chuyện tình yêu này còn phải xem em ấy có nguyện ý không, không phải nói cô muốn theo đuổi, tôi phải đáp ứng cô, tôi biết rõ tính tình Cảnh Mân, cứng giống như đầu bò, em ấy đã cảm thấy các cô không thích hợp, cũng sẽ không dây dưa với cô, tôi hi vọng cô có thể hiểu được điều ấy.”

Lúc nói lời này, trong lòng của hấn thật đúng là ngửi vị tạp trần (có cả năm vị ngọt đắng chua cay mặn), lời này là nói cho Trần Việt nghe, thực sự hình như cũng đang nói ình nghe, thật sự có điểm buồn cười, còn có về sau, cảm tình thật là có chút khiến chê cười.

Nói cứng rắn xuống, vạt áo liền bị cô nhanh chóng lôi dậy, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, mặt trần đầy hàn ý của cô đã gần trong gang tấc.

“Cảnh Nhiên, tôi bất kể Cảnh Mân yêu hay không yêu, tôi nhất định theo đuổi cô ấy, anh nói làm không được, tôi đây cũng không phải đang cầu xin anh, anh tạm thời được lên mặt, anh đã không chịu phối hợp, tôi đây cũng chỉ có thể đem chuyện anh vào khách sạn cưỡng gian tôi nói cho Cảnh Mân, anh nói đến lúc đó cô ấy có thể đồng tình tôi, sau đó dùng chính cô để gán nợ giúp anh trai hay không?”

Tuy từng chữ từng chữ của cô là từ trong kẽ răng xuất hiện, Cảnh Nhiên thực sự nghe được vô cùng rõ ràng, đặc biệt hai chữ “Cưỡng gi-àn”, càng như một đạo sét đánh hoa lệ lúc trời trong, bổ hấn mất hồn, hồn bất phụ thể (hồn không thuộc thân thể), hồn phi phách tán. . . .

“Cô. . . Cô Cô. . . Cô Cô. . .” Hấn sưng sốt mắt nửa ngày không ra nguyên do.

Chỉ thấy Trần Việt lạnh lùng cười, tiếp đến nói: “Đúng, tôi, đã biết lần kia tại khách sạn là chuyện gì xảy ra.”

“Cái gì. Cái gì, cái gì.” Hấn tiếp tục cà lăm.

Cô cũng tiếp tục tâm linh tương thông trả lời: “Khi nào thì biết? Nhắc tới cũng khéo, hôm nay vừa biết, Sở Bạch nói lên trong lúc vô tình, tôi mới biết được chân tướng sự tình.” Nói tới chỗ này, tay Trần Việt nắm lấy vạt áo hấn dùng sức đẩy, hấn thuận thế ngã dựa về trên mặt ghế.

Buổi sáng nói chuyện phiếm với Sở Bạch, vô ý nói lên chuyện xấu hổ Cảnh Nhiên từng vào sai phòng khách sạn, truy vấn xuống, mới biết được đó là sinh nhật Cảnh Nhiên thì trong tiệm an bài tiết mục cho hấn, nghe đến cô bừng tỉnh hiểu ra, cũng tức giận đến thất khiếu (hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, một miệng) xì hơi, tên đàn ông đáng chết này lại xem cô thành kỹ nữ, sau đó công khai ăn cô!

“Cảnh Nhiên, anh thật đúng là ăn gan báo a, chiêu kỹ lại chiêu đến trên đầu tôi đây, sau đó còn gạt tôi nói là tôi cưỡng gi—an anh, anh thật đúng là có gan!”

Tình thế đảo ngược nhanh như vậy làm cho hấn trở tay không kịp, Cảnh Nhiên chỉ cảm thấy đầu phát mộng.

Nội tâm không khỏi cảm tức, trưởng tiệm, tôi và anh kiếp trước không có oán, kiếp này không có thù, tôi đa cũng chỉ là mỗi tháng lấy ra một ít tiền từ trong túi quần anh, nhưng đó cũng là tôi vất vả làm việc đổi về, anh cũng không cần phải keo kiệt đến mức hại tôi chứ, xảy ra án mạng anh có biết hay không!

Hít sâu vài khẩu khí, hấn mới tìm về thanh âm của mình, có điểm bất đắc dĩ nói ra: “Khi đó tôi thật là vô tâm, đến ngày hôm sau mới biết được đi nhầm phòng.”

Trần Việt hừ hừ, thật lâu mới nói đến, “Cho nên hiện tại tôi liền cho anh một cơ hội chuộc tội.”

Cái gì gọi là “Thiện ác cuối cùng có báo, không phải không báo, mà là chưa tới. . . .” Hôm nay Cảnh Nhiên hấn cuối cùng tự mình cảm nhận được.

Hậu quả xấu của lần ở khách sạn, đúng là vẫn phải trả.

Miệng nhấp lại mím, cuối cùng rốt cục nhắm mắt lại gật gật đầu, “Muốn tôi giúp như thế nào, nói đi.”

Vô luận giải thích như thế nào, chuyện ở khách sạn lần đó, sai đều ở trên người mình, chẳng trách ai, dù cho qua hồi lâu, có đôi khi trong nội tâm vô ý nhớ tới, vẫn cảm thấy đau lòng.

Nếu như làm như vậy có thể làm cho Trần Việt tiêu tan, trong lòng mình đau đớn chút, cũng không tính cái gì a, nam tử hán đại trượng phu, đau lòng tính là cái gì !

Nhìn đến hấn gật đầu, sắc mặt lạnh như băng của Trần Việt mới thoáng hòa tan một ít, kỳ thật trong lòng, cô cũng không phải thật sự rất chú ý chuyện khách sạn, lúc ấy cô say đến ngất, căn bản là không có cảm giác gì, vừa rồi hung thần ác sát nói ra, cũng là vì chế tạo một điểm hiệu quả uy hiếp, để bức Cảnh Nhiên đi vào khuôn khổ.

Bây giờ nhìn đến hấn hé ra gương mặt vừa thống khổ vừa đau lòng đáp ứng yêu cầu của cô, trong nội tâm cảm giác thật đúng là thống khoái vô pháp hình dung, càng có cảm giác thành tựu tràn đầy.

“Chỉ cần anh phối hợp tôi là được.” Mắt thấy sự tình nói thoả đáng rồi, lấy bóp da rút ra tiền mặt màu đỏ bỏ lên trên bàn, sáng khoái tinh thần đứng người lên, “anh chờ tôi điện thoại a.” Nói xong liền tiêu sái rời đi, tấm lưng kia, giống như một con sư tử vừa mới ăn no nê, thông dong lại cảm thấy mỹ mãn.

Cảnh Nhiên trừng mắt tiền mặt đỏ đến chướng mắt trên bàn, mắt sáng như đuốc, trong nháy mắt quả muốn đem tiền đốt thành tro bụi, hấn đường đường một đại sư phụ ở bãi đỗ xe, uống ly cà phê cư nhiên còn muốn đàn bà mời khách, truyền ra ngoài hấn còn có mặt mũi sống sao.

Oán hận đem tiền mặt thu vào túi tiền, chuẩn bị thời điểm gặp mặt lần sau trả lại cho cô.

Vẫy vẫy tay, gọi phục vụ tới tính tiền.

Sau đó dưới con mắt mỉm cười của phục vụ, Cảnh đại sư phụ vĩ đại của chúng ta sờ khắp tất cả túi tiền trên người, vẫn tìm không thấy bóp da đựng tiền, sau đó mới (ngây ngốc) nghĩ ra, bóp da của hắn kẹp ở trong quần áo đặt trong tủ thay đồ không có lấy ra!

Cuối cùng khi phục vụ tươi cười như gió xuân, hắn chỉ có thể tiếp tục móc tờ tiền vừa chường mắt vừa cầm tay Trần Việt lưu lại ra gi-ao cho phục vụ sinh, sau đó chạy vội!

Cảnh Mân tắm rửa xong, một thân thơm ngào ngạt ôm Lap-top vào trên sofa phòng khách, tiện tay nắm lên quả táo để ở một bên, răng rắc răng rắc vừa nhai quả táo vừa vọc máy vi tính.

Laptop tạo hình tinh mỹ, công năng mạnh mẽ này, khiến một đám bạn học của cô hâm mộ chết, làm cho cô rất được hâm mộ, cho nên nói, Trần Việt mặc dù có chỗ thiếu hụt trên mặt cảm tình, nhưng ở phương diện khác, thật đúng là rất được lòng cô a!

Cảnh Nhiên rũ đầu, vừa vô tình xem TV, vừa liếc trộm Cảnh Mân.

“Anh, có phải là trên mặt em có cái gì, hay là quần áo có cái gì không đúng?” Sau khi Cảnh Mân tiếp thu laser bắn phá tới N lần của hắn, rốt cục không thể nhịn được nữa mở miệng.

Cảnh Nhiên bị bắt bớ thở dài xong, liền buông tha cho TV, quang minh chính đại tường tận xem xét cô, nhìn đến cô sồn tóc gáy.

“Cảnh Mân, nếu như nói Trần Việt còn thích em, muốn theo đuổi em, em sẽ làm sao?” Nghĩ nghĩ, đã không thể ngả bài với Trần Việt, thì ngả bài với em gái mình a, tuy hèn hạ chút, nhưng tối thiểu không cần một cây nến hai người đốt, bằng không thật sự gặp người chết.

Cảnh Mân sững sốt một chút, sau đó nhún nhún vai, “Anh, em là người có nguyên tắc, em cự tuyệt anh ấy, tất nhiên là trải qua nghĩ sâu tính kỹ rồi mới ra quyết định, điều kiện Trần Việt tốt như vậy, nếu quả thật không nhìn thấu một sự tình, em thật sự có điểm không nữ.”

“Nếu cô ấy chịu vì em sửa lại khuyết điểm không tốt?” Anh trai Cảnh tiếp tục ép hỏi.

Cảnh Mân trắng không còn chút máu liếc anh trai. “Có vài khuyết điểm trời sinh, căn bản không đổi được.”

Nói đến đây, tâm nhẹ nhàng nửa ngày của Cảnh Nhiên rốt cục có thể an ủi rơi xuống đất, “Em nói cô ấy và em không thích hợp, rốt cuộc là cái gì không thích hợp?”

“Anh, sao anh đột nhiên nhiệt tình với chuyện tình cảm của em như vậy?” Cảnh Mân có điểm nghi hoặc, cảm giác hôm nay Cảnh Nhiên kì lạ tới cực điểm, tuy gần đây hắn luôn tâm sự nặng nề, cô đã thành thói quen, nhưng đêm nay nhìn dáng vẻ của hắn, đã không chỉ là tâm sự nặng nề đơn giản như vậy.

Vì vậy cô dứt khoát buông laptop, ngồi vào bên cạnh hắn, “Anh có phải có chuyện gì muốn nói với em hay không?” Hai người từ nhỏ đến lớn sống nương tựa lẫn nhau, cô đối tính cách anh trai là như lòng bàn tay, chỉ cần cô không nhìn, anh trai sẽ ngoan ngoãn đem tâm sự đổ ra hết.

Cảnh Mân có chỗ không biết chính là, không cần cô không nhìn, anh của cô cũng đã chuẩn bị tốt hướng cô tuôn ra tâm sự.

“Cảnh Mân, anh có người trong lòng.” Cảnh Nhiên trầm thấp nói, biểu lộ không giống như là đang bộc bạch nội tâm, mà càng giống tội phạm đang hướng chú cảnh sát thúc thúc tự thú.

Không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý, Cảnh Mân bị lời nói không đầu không đuôi của hắn khiến càng hoảng sợ, đã có người mình thích? Có bạn gái? Đột nhiên hai hình tượng bạn gái trước của Cảnh Nhiên lại thoáng hiện trong đầu cô.

Hung hăng rung mình một cái, “Anh, anh nói có người trong lòng là đã theo đuổi được, hay là mới chuẩn bị muốn theo đuổi?”

“Là chuẩn bị muốn theo đuổi.” Anh trai Cảnh nghiêm túc trả lời.

Chịu ảnh hưởng bởi trạng thái nghiêm túc của hắn, Cảnh Mân hỏi ra cũng trở nên cẩn thận, “Vậy bộ dạng mặt mày của anh, có phải là có vấn đề gì?”

“Cô ấy đã có người mình thích!”

“A! Anh muốn làm bên thứ ba.” Cảnh Mân kinh hô một tiếng, lập tức biết mình nói sai lời, hai tay gắt gao che miệng của mình, thiếu chút nữa làm mình ngạt chết.

Cảnh Nhiên liếc cô một cái, “Người trong lòng của cô cũng không thích cô.”

“A! Cuộc tình tay ba phức tạp a.” Cảnh Mân tiếp tục kinh hô, tiếp tục che miệng, tiếp tục ngạt chết mình.

“Người trong lòng của cô là em gái của anh.”

“A, em gái của anh thật đúng là bò, lại đoạt bạn gái với anh. . . .” Cảnh Mân oán giận nắm tay nói ra, vừa mới dứt lời, lại như gặp quỷ há to mồm, trừng to mắt!

“Anh, anh nói em gái là chỉ em sao?” Cô ngu si hỏi.

Cảnh Nhiên trợn trắng mắt: “Nói nhảm, anh có em gái khác sao? Sao anh không biết!”

Nghe xong lời của hắn, hai mắt Cảnh Mân nhắm lại, thẳng tắp lặn đến trên ghế sa lon.

Cảnh Nhiên lại càng hoảng sợ, không nghĩ tới năng lực tiếp nhận của Cảnh Mân kém như vậy, cứ như vậy ngất đi rồi, vội vàng vươn tay dùng sức vỗ vỗ mặt của cô, lại làm cho cô kêu ầm lên, “Đau quá, em không có xui, anh đừng đánh!” Vừa kêu vừa giãy dụa, “Anh, điều này thật sự là quá kích thích! Anh thật sự là quá mạnh rồi!”

Cảnh Nhiên đầu đầy hắc tuyến, cô đây là phản ứng gì a, một chút cũng không giống với mong muốn của hắn.

“Anh, anh thích Trần Việt a!” Cảnh Mân thay đổi biểu lộ, cau mày hỏi hắn. “khi nào thì anh quen thuộc với cô ấy đến trình độ thích cô ấy?”

Đối tin tức này, trong nội tâm Cảnh Mân thật ra rất giật mình, nếu như không phải chính hắn thừa nhận, vô luận sức tưởng tượng của cô phong phú cỡ nào, cũng sẽ không nghĩ đến trên người Trần Việt, ai vô duyên vô cớ đem anh trai cùng kéo cùng một chỗ với người tình đồng tính luyến ái của mình!

Nhưng anh trai đã chịu thẳng thắn với cô như vậy, nói lên lần này hắn tuyệt đối là vô cùng nghiêm túc nói với cô.

Cảnh Nhiên để mình rơi vào sô pha, ngẩng đầu nhìn trần nhà, bắt đầu hướng Cảnh Mân tự thuật từng ly từng tý từ khi quen Trần Việt đến nay, nghe anh trai xảy ra quan hệ với người ta tại khách sạn như thế nào, rồi đến Bá Vương ngạnh thượng cung với người ta trong nhà như thế nào, rồi đến ngày bão anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào, cùng với bữa tối hôm bão bị mất điện, thiên lôi câu (quyển rũ) địa hỏa (lửa đất) quay cuồng đến nửa đêm cùng người ta như thế nào. . . .

Mà cô thì từ bắt đầu ngạc nhiên, đến chính giữa kỳ quái, đến cuối cùng thần kỳ, biểu lộ thiên biến vạn hóa, nghe đến cuối cùng rốt cục hồng mắt, chỉ thấy cô liều mạng xoa xoa cánh tay của mình, “Rất lời (trùng hợp đến khó tin), cực kỳ lời, quả thực chính là trời lời, anh, anh. . . . Anh anh. . . .” Trong lúc nhất thời tìm không thấy từ hình dung phù hợp, “Anh rất khốc a!”

Anh trai Cảnh bị Cảnh Mân không lưu tình chút nào trêu chọc liều mạng nắm lấy một đầu tóc ngắn của mình, buồn bực đến muốn vụn đầu của mình xuống xem như đồ bỏ ném đi.

“Em thật là em gái anh sao? Xem anh thống khổ như vậy em rất thích có phải không!”

Cảnh Mân ngượng ngùng gượng cười hai tiếng, đẩy cánh tay anh trai, “Vụ tình huống bây giờ, anh muốn theo đuổi cô ấy, nhưng cô lại muốn theo đuổi em, sau đó còn bảo anh hỗ trợ!”

Nhìn đến biểu lộ uể oải sắp khóc lên của anh trai, Cảnh Mân đẩy bờ vai của hắn, rất chân chó (nịnh nọt) tổ lập trường của mình, “Anh, việc này em tuyệt đối giúp anh!”

“Em. . . . Sẽ không chú ý?”

“Tại sao phải chú ý, có đôi khi em thật sự nghĩ, Trần Việt kỳ thật không phải nữ đồng tính a, cho nên việc này, em nhất định giúp anh.” Cô vỗ vỗ ngực, rất nghĩa khí cam kết.

Cảnh Nhiên có điểm ngốc, “Em nghĩ giúp anh như thế nào.”

“Chính là như vậy như vậy. . . Sau đó như vậy như vậy. . .” Cảnh Mân lập tức hóa thân thành con chuột nhỏ, tại bên tai anh trai lú lú rú rú ra.

27. Chương 27

Có Cảnh Mân một ống bơm hơi siêu cấp ở cạnh ủng hộ hắn, còn giúp hắn ra một đồng ý xấu, Cảnh Nhiên rốt cục đi ra khỏi tâm lý oán trách bị Trần Việt đả kích lúc trước, nặng nề nhặt lên sự tự tin vốn dĩ có rất ít của hắn, chuẩn bị khiêu chiến Trần Việt nhiệm vụ bất khả thi này.

Mà khi lòng tự tin kia chậm rãi bành trướng giống như thổi khí cầu, điện thoại của Trần Việt giống như rễ cây cứng, lại có thể tạo thành châm cứng một kích trí mạng vào khí cầu, nhẹ nhàng đâm một cái, tin tưởng của Cảnh Nhiên trong nháy mắt bị xì không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trần Việt nói: Cảnh Nhiên, chiều nay giúp tôi hẹn Tiểu Mân đi ra, mặc kệ anh là dùng biện pháp gì, đều phải đuổi cô ra khỏi nhà.

Cảnh Nhiên nói: tôi không biết có thể xử dụng biện pháp gì.

Trần Việt nói: bất kể anh dùng biện pháp gì, tóm lại đến lúc đó tôi chỉ cần nhìn thấy người đến là được.

Vì vậy, Cảnh Nhiên rất buồn bực cầm cây côn gỗ ngồi chồm hổm góc tường.

Cảnh Mân dùng một loại ánh mắt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép liều mạng bắn phá Cảnh Nhiên, “Anh, em nói anh có thể cố gắng lên chút không, không phải là điện thoại thôi sao, anh có cần thống khổ thành như vậy không? Mấy biện pháp em nghĩ cho anh lúc trước cũng không phải chỉ nói giỡn, anh phải lấy ra dũng khí đối mặt cô ấy!”

Cảnh Nhiên than thở, “Nói là nói như vậy, nhưng vừa nghĩ tới người cô ấy thích là em, anh liền buồn bực.”

“Chỉ cần em không thích cô ấy là được, anh có tâm tư ở đây buồn bực, còn không bằng ngấm lại như thế nào thay đổi chính mình đi hấp dẫn cô.” Cảnh Mân cau mày trầm tư, xem ra cô tiếp sứ mạng thần thánh làm quân sư cho anh trai, gian khổ hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cô.

“Thay đổi chính mình đi hấp dẫn cô ấy? Vì cái gì!” Cảnh Nhiên không hiểu ra sao, hắn biết rõ em gái luôn luôn quý linh tinh, nhưng hơi quá tinh ranh thật đúng là không theo kịp ý nghĩ của cô, nói sau điều kiện của mình cũng rất không tồi, tiền lương tăng thêm phần trăm trích ra, còn cao hơn so với vài thành phần tri thức ngồi trong phòng làm việc, người cũng phát triển được cao lớn anh tuấn, xem như thanh niên tốt khó được, chính hắn đã cảm thấy rất hài lòng (nhân loại quả nhiên đều là tự kỷ!)

“Anh, anh không biết là Trần Việt thông minh giỏi gì—anh, thành thực có khí chất sao?” Cảnh Mân nghiêm túc hỏi anh trai, trong lòng cô, Trần Việt xem như người rất tốt đẹp, đáng tiếc các cô không có duyên phận kia, chẳng qua nếu như anh trai có thể theo đuổi Trần Việt làm chị dâu của cô, nghĩ đến cũng là chuyện thật tốt, quan trọng hơn là, Trần Việt rất rộng rãi, cũng rất có tiền, đến lúc đó không đòi được gì từ anh trai, có lẽ chị dâu sẽ rất hùng hồn mua cho cô, Cảnh Mân vui rạo rục mà nghĩ.

Càng nghĩ càng có lời, vì phúc lợi về sau của mình, phải tranh thủ thời giờ—anh nghĩ biện pháp làm cho bọn họ đi cùng một chỗ mới được, xin tha thứ cô ích kỷ và thực tế, hiện tại xã hội này, trừ phi là người ngoài hành tinh, bằng không có cô bé nào không thực tế?

Cho nên cô sẽ có ý nghĩ như vậy, tuyệt đối là bình thường!

Nghe được Cảnh Mân khen Trần Việt, Cảnh Nhiên bắt đầu lảng lảng, “Đương nhiên, cô ấy chính là người con gái anh thích mà, khẳng định xuất sắc.”

Cảnh Mân đầu đầy hắc tuyến, rất muốn không nể mặt vạch trần hắn, cũng không biết là ai đã từng có mắt không trông đi thích hai phụ nữ ngực lớn thì không có đầu óc, bất quá lời này cô vẫn không nói ra miệng, nói, phỏng chừng sẽ thêm tuyết thêm sương, đả kích lòng tự tin yếu ớt của hắn tan thành mây khói.

“Cô ấy không những khí chất hơn người, cả khí lực cũng cao hơn người bình thường N lần, muốn phối hợp cùng người con gái như vậy, dùng một thân trang phục quán ven đường này của anh, đã rất không đạt tiêu chuẩn, cho nên anh nhớ rõ chính mình nên hảo hảo tu chỉnh một chút được không?” Cảnh Mân ở bên cạnh hắn dạo một vòng, rất không khách khí vạch sự thật vẫn luôn tồn tại này.

Cô đã nhìn Cảnh Nhiên lâu rồi, trước kia vẫn muốn thay đổi hắn, đã từng giúp hắn mua một ít hàng hiệu, nhưng kết quả lại bị hắn trở thành thời kỳ đầu vừa giải phóng đất nước, lải nhải phê bình hết mấy hôm, sợ tới mức về sau không phải đồ dưới 100 nguyên, cô tuyệt đối không dám giúp hắn mua, đương nhiên, mặc kệ Cảnh Nhiên phê bình cô thế nào, cô vẫn là người ủng hộ hàng hiệu, cũng may hắn đối với chính mình hà khắc keo kiệt, cho cô tiền tiêu vặt ngược lại rất rộng rãi.

Cảnh Mân phân tích như vậy, hắn cũng hiểu có vài phần đạo lý, khó trách trước mình ở trước mặt Trần Việt cứ cảm thấy lún hơn cô một bậc, nguyên lai là do trang phục bề ngoài a.

“Nhưng một bộ y phục hơn mấy trăm ngàn đồng, thật sự không thích hợp với anh, nói đến anh thường xuyên ra vào bãi đỗ xe biển như vậy, nếu không cẩn thận làm hư quần áo hơn mấy trăm ngàn, đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp .

Nói đến nói đi, hắn chính là đau lòng tiền.

Cảnh Mân đạp mạnh chân, hung hăng nói: “Phật dựa vào đất vàng, người dựa vào quần áo! Không nỡ bỏ con nhỏ, không tìm đến sói, anh không muốn vứt bỏ vài đồng bạc, như thế nào tìm đến vợ! Nghe em là đúng.”

Cuối cùng Cảnh Nhiên rốt cục khuất phục lời khuyên bảo của em gái mặt tươi như hoa, lấy thẻ ngân hàng ra, hấp tấp theo sát ở sau lưng cô, đi dạo phố.

Vì vậy ngày hôm sau, khi Cảnh Nhiên mặc quần áo mới hoa lệ vào bãi đỗ xe thì tất cả người trong bãi đỗ xe, đều là hai mắt sáng loá.

“Hồ sư phụ, anh mau nhìn có phải là người ngoài hành tinh xâm lấn địa cầu? Không biết là tinh cầu nào?” Học trò của sư phụ Hồ Dịch bên tai nói thầm, đây là cái gọi là gần mực thì đen a, học trò của Hồ Dịch học bản lĩnh với hắn, cũng không quên học tập kỹ thuật ba hoa.

Hồ Dịch nghiêng đầu nghiên cứu người nào đó cách đó không xa, “Phỏng chừng không phải người ngoài hành tinh, hắn là sản phẩm của mấy loài bị đột biến trên địa cầu.

Cậu học trò nhỏ bưng tỉnh hiểu ra, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái, sư phụ sở dĩ là sư phụ, nhất định là người hiểu nhiều biết rộng hơn hắn, thật là lợi hại. . . .

Nói Cảnh Nhiên mặc đồ mới mang giày mới, tại bãi đỗ xe dạo chơi một vòng, sau khi hưởng thụ xong ánh mắt “Sùng bái” của mọi người, mới cảm thấy mỹ mãn đi về phòng thay quần áo.

Đi ngang qua văn phòng, đã bị người nào đó hô lại.

“Sư phụ Cảnh, sao hôm nay rạng rỡ như vậy, có phải là có chuyện tốt gì xảy ra?” Sở Bạch lại là tạo hình bày ra tiêu chí tựa tại cửa ra vào, vui vẻ nhẹ nhàng đánh giá hắn.

Cảnh Nhiên xoay người liền nhìn đến Sở Bạch mặt mày tươi cười, thiếu chút nữa nhào qua cắn hắn, người này bình thường không phải khôn khéo hơn người sao? Làm sao có thể đường đột lấy chuyện của hắn ra nói? Cuối cùng còn làm hại hắn không thể không ký xuống điều ước không ngang hàng cắt đứt đền tiền trước mặt Trần Việt.

Nhưng trước mắt tuyệt không thể cắn hắn, bởi vì chính mình còn có việc yêu cầu hắn, “Trưởng tiệm, buổi chiều tôi muốn xin nghỉ.”

Sở Bạch nghe được hai chữ xin nghỉ, lông mày nhíu thật chặt, hướng trong văn phòng xê dịch, lập tức cầm máy tính xinh xắn đi ra, tích đùng păng, ngón tay cực kỳ nhanh bấm vài cái ở trên, nhìn tư thế, bình thường phỏng chừng luyện không ít.

Cảnh Nhiên không rõ ý tưởng chờ hắn tính toán ra kết quả.

Chỉ thấy hắn đề xuống bàn số, ngẩng đầu, cười đến vô cùng sáng lạn, “Sư phụ Cảnh, để tôi nhắc nhở, tiền thưởng tháng này của cậu đã bị trừ còn lại 152 đồng 7 hào 8 phân, buổi chiều lại xin nghỉ, liền thừa 102 đồng 7 hào 8 phân, xin hỏi cậu thật sự muốn nghỉ sao?”

Biểu lộ của Cảnh Nhiên cứng ngắc, khóe miệng co giật, một phen đoạt lấy máy tính, “Vì cái gì còn có 7 hào 8 phân! Số lẻ này làm sao tới?”

Sở Bạch nhe răng cười, “Thỉnh xem nhẹ số lẻ đằng sau, sự hiện hữu của nó chỉ là vì nói rõ tôi tính toán chính xác mà thôi.”

Trong nháy mắt một sư phụ bị sét đánh đến ngoài cháy trong sống, vịn tường, toàn thân phát run đi tới phòng thay quần áo, “Thích trừ bao nhiêu cứ trừ, cho dù anh tăng thêm cả 3. 1415926 đằng sau. . . Tôi cũng sẽ không để ý!”

Trường tiệm Sở lờm cái xem thường, “Tôi tính toán tiền thưởng, không phải số Pi!” Sau đó ngẫm lại, cảm số Pi để hình dung phương thức tính toán của hắn, cũng là một loại khác ca ngợi hắn tính toán chính xác, hắn tiếp nhận rồi, xem tại phân thượng Sư phụ Cảnh biết vượt mong ngựa như vậy, hắn quyết định lòng từ bi, ít trừ hắn 10 đồng tiền.

Sau khi Cảnh Nhiên biết, nhất định sẽ rất cảm kích hắn a. (hắn sẽ cảm kích đến chóng bay anh!)

Trần Việt ngồi ở trước cửa sổ sát đất, thư thích tựa ở trên ghế dựa, một cái ngón tay vô ý thức gõ tay vịn, lạnh nhạt nhìn ngựa xe như nước trên đường, tâm tư xao động bất an giống như dòng xe cộ chảy như nước này.

Tại trong điện thoại tuy cô ác thanh ác khí uy hiếp Cảnh Nhiên, muốn hắn nghĩ biện pháp làm cho Cảnh Mân đi ra, dù cho như vậy, đối với Cảnh Mân ra hay không, cô thật đúng là vô cùng không nắm chắc.

Thời gi—ai càng ngày càng tiếp cận thời khắc ước định, người ấy lại khoan thai đến chậm, trong đầu hiện lên một cái nhẵn mảy một nụ cười của Cảnh Mân, cao hứng thì lúm đồng tiền nhẹ nhàng, mặt mày cong cong, tức giận thì mắt hạnh trũng lớn, cái miệng nhỏ nhắn phình, ngoại trừ một khắc tàn nhẫn nói chia tay ra, hiện tại cô có khả năng nhớ lại Cảnh Mân, đều là đáng yêu đến làm cho người nổi giận.

Khi thấy cửa ra vào đi vào một bóng dáng quen thuộc xinh đẹp, tâm tình Trần Việt lập tức bay bổng lên, kèm nén không được vươn tay quơ quơ, để cho gi—ai nhân chú ý.

Mà khi nhìn đến kẻ theo đuôi sau lưng gi—ai nhân thì tươi cười vui sướng cứng lại rồi.

Cảnh Mân kỳ thật vừa vào cửa liền nhìn đến Trần Việt, chỉ là tình tiết mình an bài cũng không cho phép cô tùy ý nhận thức, đành phải dạo qua một vòng rồi, mới tại “Trong lúc vô tình” phát hiện Trần Việt tồn tại, đương nhiên cũng tình tường nhìn đến biểu lộ thiên biến vạn hóa trên mặt Trần Việt, sau đó tự động không đếm xỉa, mà là biểu hiện vừa ngoài ý muốn vừa vui vẻ.

“Trần Việt, sao anh lại ở đây? Thật khéo a!” Nói liền hướng cô đi đến, nhanh chóng chiếm lĩnh chỗ ngồi đối diện cô, còn đem cái túi siêu lớn để trên mặt ghế bên cạnh, sau đó chỉ vào vị trí bên cạnh Trần Việt, hướng anh trai của mình reo lên: “Anh, mau tới ngồi ở đây, đi dạo phố cư nhiên còn có thể gặp được Trần Việt, thật khéo nha.”

Cảnh Nhiên theo ở phía sau xuất hiện mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, nhịn không được nghĩ, từ nay về sau nhất định phải chú ý, ngàn vạn không cần phải đắc tội Cảnh Mân, lòng của phụ nữ quả nhiên là kim dưới đáy biển, thiên phú diễn trò đều là hạ bút thành văn, có thể tham gia đóng kịch.

Trần Việt nghe xong lời Cảnh Mân..., có chút hiểu rõ, Cảnh Nhiên quả nhiên hết lòng tuân thủ hứa hẹn, quả nhiên là không từ thủ đoạn mà đem Cảnh Mân lừa gạt ra, cách làm này tốt thì tốt, nhưng kết quả lại làm cho giữa hai người bọn họ phải thêm cái bóng đè mạnh mẽ như hắn, thật sự là tính sai.

Cảnh Nhiên nhìn nhìn Trần Việt vẻ mặt cứng ngắc bên phải, lại nhìn xem Cảnh Mân một mình chiếm hai cái chỗ ngồi bên trái, cười đến ngây thơ vô tà, cảm thấy mỹ mãn, cuối cùng chỉ có thể cười đến rất (ngốc) ngồi vào bên người Trần Việt.

Mùi thơm nhàn nhạt từ bên người truyền đến, nhẹ nhàng hút vào trong mũi, lập tức tâm tình nhộn nhào, suy nghĩ rất không chịu khống chế mà nhớ đến đêm bão đó, da thịt nồn nà, cũng là tản mát ra mùi thơm

nhàn nhật đồng dạng, như thuốc thôi tình, làm cho hấn không kiểm soát lại không khống chế được!

Ngừng. . . Không thể nhớ lại nữa, bằng không thật sự sẽ không khống chế được tại chỗ!

Cảnh Mân nhìn hai người thần sắc không được tự nhiên trước mắt, trong nội tâm đã sớm cười lật ra, bắt quá trên mặt y nguyên treo ngây thơ rục rở, “Trần Việt sao anh lại ở chỗ này? hẹn hò với ai sao?”

Trần Việt bị nụ cười của cô chiếu đến có điểm chóng mặt, cứng ngắc gật đầu, sau đó vội vàng lắc đầu, “Không hẹn với ai, anh chỉ là tùy tiện ngồi một chút.”

Cảnh Nhiên nghe các đối thoại của các cô, khóe miệng co quắp lại, Trần Việt cô lấy cớ này cũng quá tệ rồi, thân là bà chủ lớn, đang giờ làm việc, ném công ty không để ý tới, một mình không mục đích tùy tiện ngồi một chút tại khu náo nhiệt, nói ra ai tin a!

Đều nói ba người phụ nữ thành một vở hài kịch, nhưng hấn xem ra, hai phụ nữ trước mắt có bản lĩnh đem vở kịch hát đến oanh oanh liệt liệt .

Tiện tay gọi phục vụ tới, hấn quay đầu nhìn về phía hai phụ nữ, “Các em ăn cái gì?”

“Em muốn một phần bánh ngọt blueberry[1] cùng một ly kem choco—late.” Cảnh Mân vui vẻ nói, sau đó như nhớ lại cái gì, nghi ngờ ngắm Trần Việt liếc: “Trần Việt em nhớ anh không thích ăn đồ ngọt a, sao có thể chạy tới nơi này ngồi?” Rất hiển nhiên môn kỹ xảo đã biết rõ còn cố hỏi được cô phát huy vô cùng tinh tế rồi, còn rất nghiêm.

Cảnh Nhiên không đành lòng xem Trần Việt xấu hổ, vội vàng thay cô giải vây nói: “Không có quy định nói người không thích ăn đồ ngọt thì không thể đến ngồi! Em cứ nói nhiều, còn có cái gì muốn ăn nhanh lên.”

Trần Việt ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, lập tức cảm thấy, cảm giác người này đối với cô, nhưng thật ra rất không tồi.

Bởi vì, buổi chiều Trần Việt “Vừa vặn” không có việc gì, cho nên dưới đề nghị thuận miệng của Cảnh Nhiên, tại Cảnh Mân đề cử, ba người quyết định đi dạo vui chơi, vì vậy, vở kịch có tên ba người trình diễn lần nữa

Trong nội tâm Cảnh Nhiên bởi vì có thể cùng một chỗ đi dạo chơi với Trần Việt mà thoải mái không thôi, nhưng mỗi lần đều cùng cô tranh nhau trả tiền mà rất cảm thấy uể oải, tại Trần Việt xem ra, cô là người có tiền nhất trong ba người, cho nên phụ trách tất cả tiêu dùng là chuyện đương nhiên, mà Cảnh Nhiên thì cảm giác mình là đàn ông, để cho phụ nữ bên cạnh giúp hấn trả tiền, thật sự là thật mất thể diện.

Đang lúc bọn họ tranh nhau trả thù lao lần nữa thì Cảnh Mân đã nhảy lên xe cáp treo, bướng bỉnh hướng bọn họ phát phát tay, chính mình nhanh như chớp sáng khoái đi.

Mà Trần Việt ở dưới thì là một tay một cây kem, một tay hai cây cánh gà nướng, sắc mặt âm tình bất định.

Cảnh Nhiên mang theo đồ ăn vặt đứng ở bên người cô, nhìn rõ ràng Trần Việt mất hứng, có điểm không biết làm sao.

“Đây là nội dung hẹn hò anh an bài?” Cô khó có thể tin chất vấn hấn.

Lắc đầu, Cảnh Nhiên nói thực ra, “Mân Mân tự mình muốn đến đây, em ấy còn có chút tính trẻ con, cô nên biết .”

Trần Việt trầm, cái gì gọi là cô nên biết, cô cũng không biết mới có thể hỏi như vậy được không, trước kia cùng một chỗ với Cảnh Mân, Cảnh Mân đều là dịu dàng ngoan ngoãn giống như con mèo, khắp nơi càng biểu hiện được sẵn sàng cực kỳ đối với cô, khi nào thì khiến cô tức giận, thật sự là chê cười.

Từ nay về sau cô phải tranh thủ thêm thời giờ—an, lại hiểu Cảnh Mân thật kĩ một lần nữa a, vì vậy nhìn đồ trên tay, cau mày hỏi hấn: “Tiểu Mân thích ăn những này?”

“Em ấy thích ăn bất luận cái gì có thể xưng là đồ ăn vặt.” Cảnh Nhiên làm hết phận sự trả lời.

Trần Việt nhìn kem sắp hòa tan, không khỏi há mồm liếm liếm, mang theo mùi vị choco—late ngọt ngán dính lên cô đầu lưỡi, vị ngọt liền nhanh chóng tại trong miệng cô tản ra, ngọt đến có chút đắng.

Cảnh Nhiên ở một bên lẳng lặng nhìn động tác nhỏ của cô, sau đó sủng nịch cười, từ trong túi rút ra khăn tay, khăn khăn nói: “Khóe miệng bị dính.”

Vươn tay nhẹ nhàng lau đi vị ngọt lưu lại ở miệng cô.

Trần Việt ngẩng đầu đụng vào ánh mắt hắn, đơn giản có thể từ trong mắt của hắn nhìn thấy mình xấu hổ.

Ông trời, hai người rõ ràng đều đã làm chuyện tình thân mật nhất, vì cái gì một cử động thuần khiết như vậy, lại có thể khiến cô không khống chế được tim đập mạnh nghiêm trọng hơn cả làm tình?

~~[1]Bánh ngọt blueberry:

28. Chương 28

Trở mặt

Trần Việt lúng túng xoay mặt chải tóc, không khí mập mờ không giải thích được như vậy, làm cho cô cảm thấy rất không tự tại, nếu như mập mờ với Cảnh Mân, cô nhất định sẽ mừng rỡ cười trộm, nhưng đối tượng trước mắt, lại lớn hơn Cảnh Mân gấp đôi, mà Cảnh Nhiên còn đáng yêu hơn Cảnh Mân gấp đôi, điều này làm cho cô có chút không cách nào tiếp nhận!

Cô lại bởi vì một người đàn ông mà cảm thấy mập mờ? Cô làm sao vậy, trúng tà rồi?

Nhưng chỗ bên miệng bị khăn tay lau qua, lại ửng ửng run lên, sau đó một đường tê dại vào đáy lòng của cô, cuối cùng ở trên nước hồ thu bình tĩnh kia, kích khởi tầng tầng sóng.

Cảnh Mân mới từ trên xe cáp treo xuống tới, tránh ở trong đám người cách đó không xa, nhìn hai người không được tự nhiên, hé miệng cười trộm, xem ra có lẽ thật đúng là trò đùa, anh trai cao lớn anh tuấn, Trần Việt thon dài anh tuấn, khoan hãy nói, bộ dạng hai người này thật là rất xứng, đứng ở trong đám người, thật chói mắt, thật phối hợp.

Mấy lần hẹn hò kế tiếp, liền theo tổ hợp quỹ dị như vậy tiếp tục tiến hành, Trần Việt bắt đầu tự mình hẹn Cảnh Mân, Cảnh Mân lại luôn có cơ không kể hết kéo theo Cảnh Nhiên, sau đó chế tạo cơ hội cho hai người bọn họ, chính mình thì tránh ở một bên cười trộm.

Mà Cảnh Nhiên bên này, thì là bởi vì có thể thường xuyên nhìn thấy Trần Việt, cũng là cả ngày rạng rỡ, khiến tất cả đồng sự ở bãi đỗ xe đều ghen ghét chết.

Hồ Dịch thừa dịp nghỉ ngơi không làm gì, oán trách với ông chủ, “Trưởng tiệm, nếu như tiếp tục như vậy nữa, khẳng định có rất nhiều người muốn giết Sư phụ Cảnh.”

Biểu lộ của Trưởng tiệm Sở trầm trọng, sau đó lời lẽ chính nghĩa nói: “Giết người phạm pháp, các đồng chí phải tỉnh táo.”

Hồ Dịch lập tức ôm lấy bả vai Trưởng tiệm Sở, khóc hô: “Không giết hẳn chúng ta sẽ không cách sống rồi, bộ dạng xuân phong đắc ý kia, rõ ràng là đang khoe khoang với chúng ta, hắn có tình yêu làm dịu, mà chúng ta lại chỉ có thể bị dầu máy làm dịu, làm người chênh lệch thật sự là quá lớn!”

Nghe sự lên án của hắn, Trưởng tiệm Sở vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn tỏ vẻ an ủi, lời nói thâm thúy nói: “Hồ sư phụ, đừng ôm chặt như vậy, tôi sẽ cảm thấy anh yêu tôi.”

Hồ sư phụ như là bị kim đâm đến, lập tức nhảy ra thật xa, “Trưởng tiệm anh quả là không hiền hậu, anh khiến Sư phụ Cảnh đến chỗ GAY coi như xong, hiện tại lại muốn đến độc hại tôi!”

Người không hiền hậu trước mắt kia, nhưng lại cong miệng cười: “Sao anh phản ứng lớn như vậy! Chẳng lẽ anh ghen tị?”

Lời còn chưa nói hết, bộ trưởng bộ nhiều chuyện trong bãi đỗ xe đã di chuyển lòng bàn chân, trốn vào đồng hoang.

Trưởng tiệm Sở cười khê một tiếng: “Thật sự là một đứa trẻ đáng yêu a!” Ngẫm lại lúc trước mình quyết định mở trạm sửa xe, quả nhiên là lựa chọn sáng suốt.

Lập tức mở ra bước chân đi đến khu làm việc của Cảnh Nhiên, vừa mới đi đến, liền cất giọng nói: “Sư phụ Cảnh, Trần Việt tìm cậu hẹn hò.”

Cảnh Nhiên đang cầm cờ lê nạy ra cực kì cao hứng, nghe được hai chữ Trần Việt, lập tức như bị đánh thuốc kích thích, nhanh lẹ từ trên mặt đất bắn lên.

Nhìn quanh, “Ở đâu?”

“Ha ha. . . . Quả nhiên là Trần Việt!” Sở Bạch vỗ vỗ vai của hắn, “Sư phụ Cảnh cậu thật đúng là thành thực a!” Gi—an kể thực hiện được, khó tránh khỏi có chút dương dương đắc ý.

Cảnh Nhiên mới phát hiện mình bị lừa gạt, tức giận bất bình trừng mắt nhìn trưởng tiệm, lại ngồi chồm hổm bên cạnh chiếc xe, tiếp tục việc trong tay, “Trưởng tiệm anh thật đúng là nhàm chán.”

Vừa nghĩ tới tiền thưởng của mình bị trừ còn 57 đồng 3 hào 5 phân, hắn sẽ tức, trưởng tiệm này, thật đúng là yêu nghiệt ăn tươi nuốt sống a! Mình xui tám đời mới đến trong tay hắn.

Trưởng tiệm Sở nghe được phàn nàn của hắn, càng vui tươi hơn hử ngồi xổm bên cạnh hắn, “Chính là nhàm chán mới đến tìm cậu trò chuyện a, tiểu tử cậu thật đúng là được a, cả phụ nữ như Trần Việt cũng dám theo đuổi, không nói cô ấy là đồng tính luyến ái, riêng cô ấy là tính tình bằng lửa thất thường, cũng không có mấy người chịu được, như thế nào, tiến triển tới trình độ nào rồi?”

Trưởng tiệm Sở phát huy bản sắc bà tám, vừa hướng hắn yêu sách, vừa hướng hắn đào móc, song trọng giáp công như vậy, luôn luôn không thể tránh, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Cảnh Nhiên vui đầu khổ duy trì, sau một hồi mới ném ra một câu, “Chưa đi đến phát triển.” Những ngày này tuy bọn họ tiếp xúc nhiều lắm, hai người lại không tính tiến triển thực chất.

Trần Việt đối với tồn tại của hắn tuy đã không đến mức bài xích, vẫn còn chưa đến tình trạng hoan nghênh, y nguyên xem hắn như bóng đèn đối đãi, điểm ấy làm cho hắn tiếp tục buồn bực đến muốn ngồi chồm hổm góc tường.

Sở Bạch sờ sờ cằm của mình, “Trần Việt a, là tên quật cường, đối đãi cô ấy không thể như đối với người bình thường, phải dùng thủ đoạn phi thường mới được!”

Vừa nghe lời này, cờ lê trong tay Cảnh Nhiên ầm một tiếng rơi trên mặt đất, “Thủ đoạn phi thường?” Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn Sở Bạch.

Chỉ thấy Trưởng tiệm Sở sờ nắm tay, “Đúng, thủ đoạn phi thường! !”

“Chẳng lẽ anh là chỉ. . . .” Chuyện làm tình?

“Đương nhiên, chẳng lẽ các người đã?. . .” Về mặt Trưởng tiệm Sở khó có thể tin!

Cảnh Nhiên mặt lập tức trở thành màu đỏ tím, dùng sức rống: “Chuyện không liên quan anh! !” Quăng công cụ trên tay ra, quay đầu đi tới phòng thay quần áo .

Trưởng tiệm Sở trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bóng lưng của hắn, thật lâu hồn chưa trở về, một lúc qua đi, mới thấy hắn khôi phục bình tĩnh, vỗ vỗ quần ngồi chồm hổm bị nhấn, mây trôi nước chảy đi trở về văn phòng, sau đó cầm lấy máy tính kheo léo kia, bành bạch ấn lấy, sau đó cười đến vẻ mặt dữ tợn, “Dám can đảm bỏ bê công việc trước mặt của tôi!! Cảnh Nhiên, tiền thưởng tháng này của cậu bị trừ 80 đồng!”

Cảnh Nhiên chui chui trong đám người, đưa mắt quét bốn phía một vòng, liếc mắt liền thấy hai cô gái đứng ở cửa rạp chiếu phim, một người anh tuấn (khí chất đẹp như con trai), một người dịu dàng, hai người đều là người phụ nữ mà hắn yêu mến a.

Ba người hắn lần đầu tiên tụ cùng một chỗ, cũng là tại cửa ra vào rạp chiếu phim này a, khi đó hắn còn xem cô thành kẻ háo sắc, gấp đồ mắt muốn liêu mạng với cô, không nghĩ tới mình bây giờ vẫn là gấp đồ mắt, nhưng lại nghĩ muốn đem cô thu vào trong ngực.

Nhìn không được nhanh hơn tiến độ hướng các cô đi đến.

“Anh, ở bên này. . .” Cảnh Mân hưng phấn mà hướng hân phát phát tay, “Em nghĩ anh không tới!”

Trần Việt lạnh lùng nhìn hân, chỉ là ánh mắt nhìn hân, có một chút không được tự nhiên.

Kỳ thật đến lúc này, trong nội tâm Trần Việt mơ hồ cảm thấy sự tình có gì đó, mỗi lần hẹn Cảnh Mân, cô đều vui vẻ tiếp nhận, lại kéo Cảnh Nhiên theo, sau đó tìm cơ đem cô và Cảnh Nhiên gom góp chung, mà Cảnh Nhiên mặc dù sẽ ngại ngùng, lại sẽ không chống đỡ, điều này làm cho cô cảm thấy rất không thích hợp.

Vì lưu lại ấn tượng tốt cho Cảnh Mân, cô luôn nhẫn nhịn, nhưng hôm nay xem phim khi Cảnh Mân đem vị trí của cô và Cảnh Nhiên an bài cùng một chỗ lần nữa, cô rốt cục không thể nhịn được nữa.

Thừa dịp Cảnh Mân rời đi mua đồ, Trần Việt rốt cục nổi đóa, “Cảnh Nhiên anh có ý tứ gì?”

Cảnh Nhiên bị cô hỏi đến không giải thích được, “Có ý tứ gì?”

“Đừng đánh trống lảng, anh muốn làm bóng đèn (kỳ đà cản mũi) phải có giác ngộ của bóng đèn, không được cứ đi đi lại lại làm khách mà tranh của chủ, tôi cảnh cáo anh, ít ra chủ ý sai lệch gì!”

Tâm Cảnh Nhiên chìm chìm, “Trần Việt, những ngày này, chẳng lẽ cô còn nhìn không ra thái độ của Cảnh Mân sao?”

Trần Việt trầm mặc, sao cô có thể nhìn không ra, Cảnh Mân đối cô rất thân thiết, lại giống như bạn tốt, nhưng mỗi lần đều có thể đơn giản hẹn cô đi ra, cho nên hân thật sự rất khó hết hy vọng.

“Thái độ của cô ấy như thế nào, chuyện không liên quan anh.”

“Trần Việt, cô tỉnh lại đi, cô thông minh như vậy, chẳng lẽ không nghĩ đến tại sao Cảnh Mân phải làm như vậy?” Cô buồn bực, hân thật buồn bực, cả ngày bị xem như bóng đèn, bị ngại chướng mắt, hân dễ dàng sao.

Trần Việt đột nhiên ngắt đầu trứng hân: “Cảnh Nhiên, anh nói như vậy là có ý gì!”

“Tôi chính là ý tứ kia, tôi thích cô, muốn theo đuổi cô, Cảnh Mân đáp ứng lời mời của cô cũng là vì tôi. . .” Nói đến đây, hân xem như bất cứ giá nào.

Phim đã bắt đầu rồi, nhưng ánh mắt người chung quanh đều bị đôi nam nữ xuất sắc đang cãi nhau này hấp dẫn.

“Ừ. . .” Lời còn chưa nói hết, Cảnh Nhiên đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, thu tiếng.

Nắm tay Trần Việt đã thân mật dán tại trên bụng của hân, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảnh Nhiên, anh thật hèn hạ!” Mạnh đẩy hân ra, cũng không quay đầu lại thẳng bước đi.

Cảnh Mân cầm bắp, bị Trần Việt vội vàng rời đi đụng phải, không biết là trạng huống gì, lo lắng nhìn anh trai về mặt ngọc đang ngồi ở trên vị trí, “Anh, chuyện gì xảy ra?”

Cảnh Nhiên mờ mịt nhìn em gái: “Anh nói rõ với cô ấy! Sau đó cô ấy cho anh một quyền, đi.”

Một quyền này, xem như đem hi vọng của hân đánh triệt để không có.

Vừa nghe đến lời này, Cảnh Mân rất muốn cầm toàn bộ bắp trên tay nện vào trên đầu của hân, cũng không nhìn địa điểm một chút, rạp chiếu phim là chỗ bồi dưỡng hào khí, cũng không phải chỗ tốt để nói chuyện, người đàn ông này thật sự thật không có tình thú.

“Phim này còn xem hay không?” Thở dài, Cảnh Mân bắt đắc dĩ nói, cô bận rộn nhiều ngày như vậy, lao tâm lao lực, hân lại nói ba xạo khiến người tức chạy, thật đúng là không có tiền đồ!

“Đi thôi, không tâm tình xem.” Còn xem cái gì phim, hân hiện tại liền muốn chết tâm đây này.

Gần đây quan hệ của hai người rõ ràng đi tới phương hướng tốt, nhưng tại thời điểm mấu chốt, mình tại sao liền không nén được tức giận? Thật sự là gặp quỷ.

Xem như không có đùa giỡn .

Vì vậy, dưới tình huống còn chưa chính thức bắt đầu yêu đương, Anh trai Cảnh đã tại thưởng thức khổ chất thất tình rồi, ánh mắt cuối cùng Trần Việt nhìn hấn ở rạp chiếu phim là vẻ hung ác, hấn nằm mơ đều thường xuyên trông thấy, mỗi lần cũng làm cho hấn đổ mồ hôi lạnh ồ ồ.

Cảnh Nhiên triệt để ỉu xiu.

Kỳ thật tình huống của một người khác cũng không tốt đến đi đâu.

Lam Gi-ai Vi đá đá chai bia bên chân, cau mày đi vào nhà, “Trần Việt? Cậu tạo phản a! Lại ở trong nhà uống đến say không còn biết gì, cậu có phải thật lâu không có bị bác gái sửa chữa, ngứa da hay không!”

Trần Việt này, không sợ trời không sợ đất, chính là sợ mẹ cô khóc rống, mỗi lần Trần nường nường nháo, Trần Việt nhất định sẽ nhắc tay đầu hàng, cô uống say cũng chưa bao giờ dám về nhà, hôm nay là làm sao vậy? Mặt trời mọc ra từ Tây Bắc?

Trần Việt say ngồi ở cạnh cửa, ngơ ngác cười, “Ngày hôm qua mẹ của mình đi công tác rồi, mất vài ngày.”

“Cho nên trời thì cao hoàng để lại ở xa, cậu có thể vô pháp vô thiên có phải không, vì cái gì làm mình uống tới như vậy rồi?” Lam Gi-ai Vi ngồi xồm bên người cô, một phen đoạt lấy bia trong tay cô.

Mỗi lần nhận được điện thoại của cô chắc chắn là không có chuyện gì tốt, nghĩ Lam Gi-ai Vi cô thông minh một đời, nhưng cũng là hồ đồ nhất thời, lắm quen Trần Việt tên bầy bạ này.

“Lam Gi-ai Vi, mình xem như trở thành kẻ ngốc một hồi, bị anh em bọn họ đùa giỡn xoay quanh.”

“Anh em? Cảnh Mân sao? Cậu thật sự chạy đi tìm cô ấy.”

“Ừ. . . . Cho nên nói, mình thật là một kẻ ngốc!” Cô vô lực lau mặt, bởi vì chút ít biến hoá không giải thích được trong nội tâm mình, mà càng hiện uể oải.

29. Chương 29

Lam Giai Vi chỉ là lặng yên nhìn cô, có một số bạn bè cũng không phải cần ở bên tai lắng nghe mở đường hoặc khuyên giải, chỉ cần lặng lẽ cùng ở bên người cô, như vậy đủ rồi.

Trần Việt nhìn như đậm mạc, nhưng càng ở sau lại là tâm sự nặng nề, trước quen cô ở GAY A, cô chính là một bộ biểu lộ lãnh khốc cự người ngoài ngàn dặm, quen mấy năm này, nhìn cô va va chạm chạm trên đường tình, thân là bạn, Lam Gi-ai Vi rất ít phát biểu ý kiến, chủ yếu là mình và cô có chút đồng bệnh tương liên, mơ hồ cũng cảm giác được, Trần Việt có lẽ cũng không phải cùng loại người, mà là người nhất định thuộc về cô còn chưa xuất hiện mà thôi.

Bây giờ nhìn đã có người có thể làm cô buồn rầu như thế. Cảm thấy vui mừng, cũng nhiều vài phần cảm khái, bất kể là đồng tính hoặc khác phái, phương thức biểu hiện cảm tình đều là giống nhau, thời điểm suy nghĩ không rõ tìm hiểu không thấu, nhất định khổ sở vì tình.

Hai người trầm mặc sau một hồi.

Rút ra một điều thuốc ném cho cô, cũng châm điều thuốc ỳnh, Lam Gi-ai Vi nghiêng đầu lười biếng nói ra: “Có vài vấn đề, cũng không phải trốn đi, trong đầu buồn bực khổ nghĩ có thể nghĩ thông, phải đi đối mặt mới được.”

Trần Việt hút xong hai điều thuốc, mắt liếc cô, cong khóe miệng tự giễu cười cười, “Cậu chỉ chính là vấn đề gì? Vấn đề của mình và Cảnh Mân, hay là vấn đề của mình và Cảnh Nhiên?”

Đây là giọng điệu gì? Lam Gi-ai Vi tức giận liếc cô một cái: “Hai cái đều có vấn đề!”

“Có vấn đề gì? Nếu như Cảnh Mân thì tiếp nhận mình, còn Cảnh Nhiên thì ít đến làm phiền mình, vậy thì vấn đề gì đều không có.”

Lam Gi-ai Vi lắc đầu, “Đứa trẻ đáng thương, loại vấn đề này, người khác thấy rõ ràng vô dụng, phải tự cậu hiểu rõ ràng mới được.” Nói xong sửa sang quần áo, xoay người muốn đi, “Minh phải đi, buổi tối Khả Tình hẹn mình ăn cơm.”

“Cơm tối của mình làm sao bây giờ?” Trần Việt cau mày, tiếp tục hút thuốc.

“Tự mình nghĩ biện pháp.” Lam Gi-ai Vi đưa lưng về phía cô tiêu sái phất phất tay, mở cửa đi.

“Tên không nhân tính.” Tiện tay cầm lấy một chai bia uống hai ngụm, trong nội tâm Trần Việt kỳ thật hay là rất hâm mộ Lam Gi-ai Vi, nhiều năm có thể chấp nhất chỉ yêu một người như vậy, cũng là một loại hạnh phúc a, tối thiểu không cần như cô, là một người dân du cư (dân chuyển tới chuyển lui) trong tình yêu, luôn bồi hồi du đãng trong tình yêu.

Một người trong phòng tỉnh đến đáng sợ, điều hòa được xưng vô cùng yên lặng vẫn mơ hồ có thể nghe được thanh âm máy móc vận chuyển, càng không có người như con ong ong ong niệm không ngừng tại bên tai cô, trời rất nóng còn không cho cô dùng bồn tắm lớn tắm, nói là lãng phí nước!

Uống chút bia, thân thể liền thấy khô nóng dị thường, đúng rồi, thừa dịp mẹ không ở, đi tắm ngâm cũng tốt.

Vì vậy, Trần Việt uống rượu xong động tác có chút chậm chạp vịn tường lưng la lung lay đi về hướng phòng tắm.

Vì vậy tại nửa giờ sau, Trần nương nương đang đi công tác ở chỗ thật xa nhận được điện thoại của con gái bảo bối, hỏi bà trong nhà có thuốc hạ sốt hay không, hình như cô phát sốt.

Vì vậy Trần nương nương vô cùng lo lắng nghĩ tới một người có thể tin được, lập tức bấm điện thoại người nọ.

Lại vì vậy, anh trai Cảnh gia đang bị thất tình lo nghĩ dày vò, nhận được điện thoại mang đến một đường ánh rạng đông cho hắn.

“Tiểu Nhiên a, đừng nói bác không có giúp cháu, hiện tại thì có cơ hội xuất hiện ở trước mắt cháu, có thể bắt lấy hay không liền xem tạo hóa của cháu nữa.” Lão thái thái lời nói thâm thía nói. “Tiểu Việt bị sốt, giống như biến thành người khác, không chịu gặp bác sĩ, không chịu chích, lại thích làm nũng, cháu giúp bác đi chiếu cố nó nha.”

Tay Cảnh Nhiên cầm điện thoại có điểm run, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, cúp điện thoại ném chiếc đĩa liền đi ra ngoài.

Cảnh Mân đang ở một bên bôi cơm nghẹn họng nhìn trần trời, nói rộng miệng nhét thức ăn, mồm miệng không rõ hỏi: “Anh, chuyện gì xảy ra.”

“Anh đi xem Trần Việt, cô ấy ngã bệnh.” Cảnh Nhiên bối rối mang giày.

Cảnh Mân khó khăn nuốt đồ ăn vào, mặt mũi tràn đầy khinh thường, “Anh, nét mặt anh hưng phấn một chút cũng không giống thăm người bệnh, ngược lại có điểm giống muốn đi xem mặt vợ.”

Anh trai Cảnh cười đến lộ cả hàm răng trắng, “Đều có, đều có.” Sau đó, rời đi tựa như một trận gió.

Em gái Cảnh bắt đầu lắc đầu, đây là tiêu chuẩn “Có người vợ đã quên em gái” !

Cảnh Nhiên mở ra chiếc xe già chạy bằng điện của hắn một đường bão táp, lòng nóng như lửa đốt mà muốn tranh thủ thời giờ-anh nhìn thấy Trần Việt, một cơ hội có bước ngoặt ý nghĩa trọng đại thể này, hắn đương nhiên phải hảo hảo nắm chắc, trước còn tưởng là từ nay về sau Trần Việt và hắn sẽ đoạn sạch sẽ, không nghĩ tới nhanh như vậy liền quanh co, thật đúng là Liễu rậm hoa thưa lại có làng[1] a!

May mắn vĩnh viễn đều đứng ở bên người thiện lương!

“Trần Việt a Trần Việt, lần này em bị sốt thật sự là sốt rất hay, sốt đến anh thấy rất tuyệt!” Anh trai Cảnh gia đã có chút vui sướng hoa chân múa tay, nói năng lộn xộn.

Bất quá hưng phấn thì hưng phấn, hắn vẫn không quên mua cho nàng một phần cháo dễ ăn và một ít thuốc hạ sốt, đương nhiên, mua thuốc gì là hắn gọi điện thoại nhờ lão thái thái cố vấn, tuyệt đối sẽ không phạm

sai lầm, hành động như vậy vừa có trợ giúp với Trần Việt, lại có thể biểu hiện săn sóc của hắn, thật sự là quá hoàn mỹ.

Như vậy, Trần Việt có thể không rống hắn nữa không, Cảnh Nhiên mày thật hèn hạ... Nói a! (tuy là hắn thừa dịp cô sinh bệnh nịnh nọt cô cũng không thấy có bao nhiêu sáng rọi.)

Đến nhà Trần Việt, trong lúc nhấn chuông cửa rồi chờ đợi mở cửa, nội tâm Anh trai Cảnh thật là không nữ, hắn vẫn có chút lo lắng chờ một chút Trần Việt mở cửa trông thấy là hắn rồi, sẽ không cho giải thích cho hắn một quyền rồi lại tổng hắn phần ăn không cho khách vào nhà, hay là lại dùng những thứ như khi tức giận ở rạp chiếu phim ngày đó... Ánh mắt hung ác nhìn hắn, thẳng đến khiến hắn thấy chính mình nửa đường bỏ cuộc mới. . . .

Lắc đầu, mặc kệ chờ một chút sẽ xảy ra tình huống nào, hắn đều phải chết cũng không đi, xem cô có thể làm gì hắn!

Ai. . . Bây giờ, theo đuổi phụ nữ thật không dễ dàng, theo đuổi nữ cường nhân càng khó càng thêm khó a!

Đang lúc hắn suy nghĩ lung tung đến mức như ngựa thần lướt gió tung bay, Trần Việt mở cửa rồi, hai người vừa mới đối mặt, Cảnh Nhiên thiếu chút nữa chảy xuống hai hàng máu mũi đỏ tươi.

Thật sự không thể trách hắn tùy thời tùy chỗ có thể biến sói, thật sự là quần áo Trần Việt muốn chết người quá!

Nào có người mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình ra mở cửa? Sau đó trải qua ngọn đèn trong phòng phủ lên, tư thái linh lung dưới quần áo như ẩn như hiện, còn có hai hạt đậu nhỏ nhỏ trước ngực, theo động tác của cô mà khi có khi không dâm vào y phục của cô, giống như rất muốn xông ra quần áo, tiếp xúc thân mật với hắn.

Tap.

Cảnh Nhiên mày có phải đầu óc chập mạch rồi hay không, người con gái trước mắt này chính là người bệnh đang phát sốt, mày cứ nhiên còn có thể sắc mị mị quan sát hạt đậu nhỏ của người ta, mày quả nhiên hết thuốc chữa.

Trong lòng nguyên rửa mình xong, hắn cố gắng làm cho tầm mắt mình định tại trên mặt cơ, giờ lên nụ cười thân thiết vạn phần, chuẩn bị thuyết phục Trần Việt cho hắn đi vào.

“Cái này. . . . Cái kia. . . .” Còn không có tổ chức tốt ngôn ngữ, hắn lập tức có chút cà lăm.

Trần Việt gãi gãi một đầu tóc ngắn, sắc mặt đỏ hồng, ánh mắt sương mù quét Cảnh Nhiên, sau đó nhìn đến đồ hắn mang theo trên tay, không đợi hắn mở miệng nói chuyện, liền đoạt trước nói: “Sao chậm như vậy, thật đối!” Nói vừa xong, liền nghiêng người cho hắn vào cửa.

Cảnh Nhiên có chút thụ sủng nhược kinh, bị bộ dạng nhu nhược hờn dỗi của cô làm cho hắn thần hồn điên đảo, có chút trời nổi đi vào, lảng lảng đem thức ăn đặt tới trên mặt bàn, trong nội tâm càng hưng phấn mà reo hò, lão thái thái quả nhiên không có lừa gạt hắn, Trần Việt phát sốt rồi, như biến thành người khác.

“Mau, nhân lúc còn nóng ăn đi.” Hắn dè thanh âm mời cô tới, nhìn cặp đùi đẹp trắng nõn mỹ lệ của cô, hắn lại có chút muốn chảy nước miếng, thật sự là có lỗi a!

Trần Việt lảo đảo đến trước mặt hắn, duỗi tay dài ra, nói ra: “Cho anh.”

“Cái gì?” Hắn cúi đầu xem xét, thiếu chút nữa thổ huyết, cô cho hắn tiền là có ý tứ gì? Chẳng lẽ là xem hắn thành người đưa đồ tới?

“Trần Việt, anh không phải người đưa đồ.”

Trần Việt nghe xong lời này, mới đi gần vài bước chăm chú đánh giá hắn, sau một hồi mới lên tiếng: “A, là anh a!”

Cảnh Nhiên thật là muốn thổ huyết ngã xuống đất rồi, cái này cái này cái này. . . Người con gái này thật sự xem hắn thành người đưa đồ? Bất quá trọng điểm không phải ở đây, trọng điểm ở chỗ, cô lại chuẩn bị mặc như vậy đi mở cửa ột người đưa đồ xa lạ, cái này cái này. . . Đây quả thực là muốn chết! !

Lập tức, hấn thiếu chút nữa nổ tung như thịt người nổ mạnh.

Bất quá nghĩ lại, hoàn hảo là hấn đứng ở cửa ra vào, khá tốt khá tốt. (tiên sinh, xem như là anh đứng ở cửa ra vào cũng rất nguy hiểm, bởi vì anh cũng không tốt bụng >__

Nhưng mà Trần Việt này thật đúng là quái thai, ngày đó rõ ràng rất hung với hấn, hôm nay khi nhìn rõ là hấn rồi, chỉ một câu: “A, là anh a.” Liền ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cháo rồi, hiện trạng như vậy thật đúng là vô cùng quý dị a!

Cảnh Nhiên cẩn thận ngồi vào trước mặt cô, nhìn bộ dạng nhả nhận cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ ăn cháo của cô, rất là tâm động, “Em uống thuốc hạ sốt chưa?”

Trần Việt tiếp tục cúi đầu ăn cháo, sau đó ôn thuận lắc đầu.

Cảnh Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, đưa tay thử đi đụng trán của cô, thấy cô không có cự tuyệt, liền lớn mật đưa tay dán lên, “Rất nóng, chờ một chút ăn xong cháo phải giảm nhiệt, sau đó uống thuốc.” Mập máy môi rồi, lại thử nói: “Nếu quả thật vô cùng nóng, phải đi bệnh viện tiêm hạ sốt.”

Quả nhiên, Trần Việt vừa rồi một mực thật biết điều đột nhiên ngẩng đầu, trừng to mắt nhìn hấn, ánh mắt như nước long lanh tràn đầy hoảng sợ, tuy hù dọa một bệnh nhân như vậy rất không tốt, nhưng Cảnh Nhiên thật sự rất muốn cười lên tiếng, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, sinh bệnh sẽ chuyển biến tính cách chuyện như vậy, căn bản chính là chuyện rất không thể tưởng tượng a, Trần Việt này, làm sao có thể đáng yêu như vậy ! !

Đang lúc anh trai Cảnh gia tại thời điểm say mê, Trần Việt lại rất phần nộ biểu đạt lập trường của mình, “Mơ tưởng, em tuyệt không chích.”

Nhìn khuôn mặt trong nháy mắt trưởng đến đỏ tươi ửng ửng của cô, một người sói tiếp tục tâm viên ý mã, cũng không nhẫn tâm trêu chọc cô nữa, liền nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Được được, không chích, em ăn cháo uống thuốc rồi nói sau.”

Vì vậy, Cảnh Nhiên làm hết phận sự hầu hạ cô ăn cháo, hầu hạ cô uống thuốc, tiện đà hầu hạ cô lên giường ngủ, sau đó nhìn chiếc giường thoải mái thật lớn, hấn có loại xúc động muốn nhào tới quay cuồng vài vòng.

Quả nhiên, nam nữ từng có tiếp xúc tình dục, quan hệ thật sự rất khó đơn thuần nữa.

Khi Trần Việt dùng một bộ ra vẻ vô tội nhìn hấn, cũng cầu hấn kể chuyện xưa, Cảnh Nhiên rốt cục hồng mắt. . . .

Người này quả nhiên sốt cao!

~[1]Liễu rậm hoa thưa lại có làng: câu gốc là Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn trích trong bài Du Sơn Tây thôn (Chơi thôn Sơn Tây) của Lục Du. Ý chỉ trong những việc thất vọng lại tìm được hy vọng không ngờ tới.

30. Chương 30

Rất khó tưởng tượng, một người bình thường ngay thẳng mạnh mẽ, khi bị sốt lên lại có một phen phong tình khác, cư nhiên còn tính trẻ con yêu cầu hấn kể chuyện xưa, điều này làm cho Cảnh Nhiên dở khóc dở cười, lại sinh lòng thương tiếc, một phụ nữ có thể rất mạnh mẽ lại có thể rất đáng yêu, sao có thể bảo hấn không thương đây, càng hiểu rõ, lại càng mê muội, càng mê muội lại càng không cách nào buông tay.

Trần Việt này, hấn và cô kéo định rồi.

“Em muốn nghe chuyện xưa gì?” Cảnh Nhiên xếp bằng ở bên giường, ghé vào gối đầu bên cạnh nhẹ giọng hỏi cô, tuy yêu cầu này của cô rất vớ vẩn, nhưng vì lúc này cô là người bệnh thân phận đặc biệt, hấn cần phải tận lực thỏa mãn yêu cầu của cô, mà lại càng có thể hiển lộ rõ ràng sẵn sóc của mình.

Bởi vì còn chưa có hạ sốt, màu da trắng nõn của Trần Việt bị trùm lên một mặt ửng hồng, như quả đào mặt[1] tươi đẹp ửng ửng, làm cho người nào đó bên cạnh nhìn quả muốn há mồm cắn một cái.

Chỉ thấy cô nằm ở trên giường lật qua lật lại như con cá chạch, như một đứa bé không muốn ngủ, lại bị người lớn ép buộc lên giường, trong miệng đô đô lằm bằm không biết đang oán trách cái gì.

Cảnh Nhiên cảm thấy kỳ lạ, hé miệng cười yếu ớt cúi đầu, nghiêng tai lắng nghe cô đang lằm bằm cái gì.

“Em muốn nghe chuyện xưa, . . . Muốn nghe chuyện xưa cô bé lọ lem và bảy chú lùn, anh kể cho em nghe. . . .”

Thật vất vả nghe rõ ràng lời nói của cô, Cảnh Nhiên lại nhú lông mày nghiêng lại, chuyện xưa Cô bé lọ lem và bảy chú lùn ở trong ấn tượng hình như là truyện cổ tích a.

Coi cô 28 “Tuổi” mà nói, nghe truyện cổ tích có thể quá ngây thơ hay không?

Tuy trước kia hẳn cũng có kinh nghiệm kể truyện cổ tích cho em gái, nhưng khi đó hẳn là cầm sách máy móc đọc cho cô nghe, mình thì là kể qua liền quên, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, hẳn thật đúng là nhớ không nổi nội dung Cô bé lọ lem và bảy chú lùn là kể những gì.

Nhưng nhìn Trần Việt bĩu môi thở gấp khí nóng, hẳn thật sự không đành lòng khiến cô thất vọng, đành phải liều mạng tìm kiếm về từng câu từng chữ của chuyện xưa này trong đầu.

“Cô bé lọ lem và bảy chú lùn. . . . Cô bé lọ lem và bảy chú lùn. . . .” Đọc tên nửa ngày, chính là không nghĩ ra được nói cái gì, trong mơ hồ lại cảm thấy tên có điểm không được tự nhiên, nhưng không nghĩ ra không đúng chỗ nào, gấp đến độ hần nắm tóc.

“Anh kể nhanh đi. . .” Trần Việt uống thuốc xong, cả người chóng mặt nặng nề, trong đầu như là đang tiến hành chiến tranh thế giới lần thứ ba, lung tung lại cực nóng khó nhìn, bất quá là muốn nghe chuyện xưa, người bên cạnh lại mãi mãi chít chít, tức chết cô.

Con mắt nguyên bản hé mở đột nhiên trợn thật lớn, hần dữ nói: “Kể nhanh!”

Cảnh Nhiên lại càng hoảng sợ, thoáng cái ngồi ngay ngắn, “Kể liền kể liền.” NND, chẳng phải truyện cổ tích ư, có cái gì khó, đơn giản chính là công chúa và hoàng tử cuối cùng được cuộc sống hạnh phúc ân ái, chỉ cần phần cuối đọc theo tôn chỉ này, những nội dung khác nói bừa cũng không sao a.

Hắng giọng một cái, Cảnh Nhiên tổ chức thoáng cái tình tiết chuyện xưa trong đầu, liền chậm rãi mở miệng kể chuyện xưa rồi, “Cực kỳ lâu trước kia, trong một quốc gia giàu có, có một cô nương sống vui vẻ, tên của cô là cô bé lọ lem, vóc người xinh đẹp, đầu lại thông minh, hàng xóm láng giềng đều cực kỳ yêu mến cô, nhiều người đến thăm cầu hôn đập nát cửa nhà cô đến N lần.” Cảnh Nhiên nói đến đây, cảm thấy có điểm gì là lạ, truyện cổ tích này hình như là ngoại quốc a, người ngoại quốc hình như không thịnh hành tập tục cầu hôn này a, còn có nhà của người ngoại quốc hình như cũng không có cánh cửa vừa nói, mặc kệ, dù sao biên đại, cho nên tình tiết gì đều là hợp lý, hơn nữa Trần Việt giống như cũng nghe được nồng nhiệt, vậy hẳn sẽ không khách khí tiếp tục biên.

“. . . . Có một ngày bảy chú lùn cường đạo (cướp) đi tới trấn nhỏ cô bé lọ lem ở, nhìn trúng tướng mạo ngọt ngào của cô bé lọ lem, liền bắt cô về làm áp trại phu nhân. . . .” Tiếp tục háng giọng, hẳn cảm giác có điểm biên không nổi nữa, đây quả thực là truyện cổ tích phiên bản cổ đại Trung Quốc.

“. . . . Cuối cùng hoàng tử mang thủ hạ anh dũng của hần đánh bại chú lùn cường đạo, cứu ra cô bé lọ lem, sau đó mang cô về trong cung điện vượt qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.”

Kể chuyện xưa, Cảnh Nhiên thở phào một cái thật dài, cảm giác mình vẫn rất có thiên phú biên chuyện xưa.

Trần Việt ngây người cả buổi, một điểm phản ứng đều không có, trầm mặc sau một hồi mới bộc phát, “Mẹ nó anh kể là cái quỷ chuyện xưa gì! Tại sao phải đem bảy chú lùn tôi thích nhất kể thành cường đạo! Bọn họ rõ ràng là thần giữ nhà đáng yêu cứu cô bé lọ lem, sao anh có thể kể bọn họ thành cường đạo!”

Cảnh Nhiên đầu đầy hắc tuyến, tổ tông này thật đúng là khó hầu hạ, tự mình biết chuyện xưa, vì cái gì còn muốn hần kể, kể tốt còn ngờ hần, thật sự không có thiên lý.

Bất quá vẫn là nhẫn nại tính tình dụ dỗ cô, “Được được được, là anh không đúng, anh kể sai rồi, ngày mai anh đi mua sách bù lại, lần sau kể đúng cho em nghe, em tranh thủ thời gian ngủ đi, ngoan. . . .”

Người đang đập thình thịch trên giường lập tức yên tĩnh trở lại, trừng một đôi mắt sáng, “Anh đó là giọng điệu gì, anh cho rằng anh đang dỗ em bé à!”

Cảnh Nhiên thiếu chút nữa khóc lên, cư nhiên còn dám hung hãn, những hành động này của cô không giống em bé còn có thể như cái gì! Cô quả thực chính là con cua, căn bản chính là ngang.

Hít một hơi thật sâu, “Được rồi, vậy em muốn thế nào.”

Trần Việt liếc mắt nhìn nhìn hần, nhúc nhích nói: “Ngủ.”

Cảm ơn trời đất, Cảnh Nhiên hoan hô một tiếng trong lòng. Cảm giác người sốt lên cũng có thể lặn qua lặn lại như vậy, hần thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Giúp cô kéo tốt chăn mền, Cảnh Nhiên chỉnh đèn ở đầu giường tối một chút, sờ soạng cái trán còn nóng một chút của cô, “Nghỉ ngơi thật tốt a, ngày mai tỉnh lại thì tốt rồi.”

Mặc kệ cô ầm ĩ như thế nào, ở hần xem ra, đều là cử động đáng yêu khó gặp, đây là yêu a, yêu ưu điểm của cô, cũng thích khuyết điểm của cô, trong nội tâm bành trướng đến tràn đầy, thẳng đến có thể bao dung tất cả của cô, cảm giác như vậy, thật đúng là vô cùng tốt.

Xoay người vừa định rời đi, bàn tay to lại bị một cái bàn tay nhỏ bé âm ỉ kéo lại, “Anh đi đâu?” Trần Việt an tĩnh lại rồi, thanh âm cũng trở nên khàn khàn, hần là cổ họng nhiễm trùng, nhưng thanh âm kiểu này nghe vào lại ngoài ý muốn làm lòng người ngứa.

Nhìn nhìn bàn tay trắng nõn nắm chặt lấy mình, trong nội tâm Cảnh Nhiên phát căng từng đợt, có cổ xúc động, muốn ôm người con gái này thật chặt lớn tiếng hô lên yêu thích của mình, nhưng nếu như thật sự hô, cô sẽ không lưu tình chút nào mà đá hần bay đi ra ngoài.

“Em ngủ, anh ở bên ngoài, có chuyện gì bảo anh một tiếng là được.” Chỉ cần sống chung một chỗ với cô, hần sẽ không quản được tâm tư của mình, sau đó liền suy nghĩ lung tung thất thường, hiện tại cô chính là người bệnh yếu ớt, cho nên hần càng nên bảo trì một chút khoảng cách với cô, đối hai người đều tốt.

Nhưng có người hết lần này tới lần khác không hiểu khổ tâm của hần, còn không biết chết sống nói: “Anh đi lên ngủ cùng em a, em không muốn ngủ một mình.”

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt khiến tâm tư nguyên bản hạ quyết tâm của Cảnh Nhiên nổ phá thành mảnh nhỏ, sau đó hần nhìn người trên giường như nhìn quái thú, nếu như cô không phải còn đang phát sốt..., như vậy hần nhất định sẽ cho rằng cô nói ra lời này, là đang dụ dỗ hần làm chút ít chuyện không thuần khiết, nhưng nhìn vào đôi mắt sáng ngời lại vô tư của cô, hần cũng rất muốn kêu rên, cô rõ ràng vẫn còn ở trạng thái cháy khét!

“Trần Việt, em phải tự mình ngủ, anh ngủ ở bên ngoài là được,” Hần giãy dụa nói ra, kỳ thật hần thật sự rất muốn cứ như vậy bò lên giường ôm cô ngủ, nhưng hần đối với tự chủ của mình thật sự rất không tin.

Mất thấy người đứng ở bên giường không động đậy, Trần Việt mắt hứng trừng mắt liếc hần một cái, trong lúc lơ đãng lại hiển lộ ra cường thể bình thường của cô, gắt giọng: “Dong dài cái gì, bảo anh đi lên liền đi lên, nhanh lên.” Bắt lấy tay của hần còn dùng lực lôi kéo, muốn đem hần túm lên giường.

Ông trời a, thực tâm thuần khiết của hần đã bày tỏ a, nhật nguyệt chứng giám, hần thật là rất cố gắng cự tuyệt, nhưng về mặt không được giúp như vậy của cô thật sự làm cho hần không cách nào cự tuyệt lần thứ hai a!

Hần tự nói với mình trong lòng, Trần Việt là người bệnh, cô ngã bệnh trở nên yếu ớt, trở nên tính trẻ con, mình chỉ cần đi lên ôm cô, dỗ cô, cho cô một chút cảm giác an toàn là được, những thứ khác hần thật sự sẽ không nghĩ lung tung, như vậy không tính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn a.

Nghĩ như thế, xúc động bò lên giường, Cảnh Nhiên nhanh nhẹn xốc lên chăn mền của cô, động tác nhanh nhẹn tiến vào chần Trần Việt, một cổ hương ả áp đánh úp về phía hần, làm tâm thần hần trong nháy mắt nhộn nhào.

Cô chỉ là người bệnh, cô chỉ là người bệnh. . . .

Hắn niệm trong lòng mấy lần như đọc chú ngữ, hít vài hơi sâu hơn, bình tĩnh tâm tư lập tức mãnh liệt của mình, mới chậm rãi xoay người đối mặt “Người bệnh” sinh bệnh còn có năng lực hấp dẫn người.

“Tốt lắm, hiện tại có thể ngủ a.”

Trần Việt trở mình, thân thể hướng hắn xê dịch, “Trên người của anh lạnh lạnh, rất thoải mái.” Cô hít một tiếng, liền sát vào gần hắn thêm chút ít.

“Em em. . .” Cảnh Nhiên cứng thân thể em nửa ngày lại em không ra nguyên cố, cô lúc này, trong mơ hồ mang theo điểm mềm mại khó được, nhìn vào trong mắt của hắn, thật là rất muốn chết.

Còn có người vẫn còn ở một bên không biết sống chết liêm hắn.

Thân thể hiện tại của hắn đúng là lạnh, nhưng cô cứ cọt tiếp nữa, không chừng sẽ sốt cao hơn cả cô.

“Trần Việt, em cố gắng ngủ cho anh.” Dem thân thể không ngừng vận vẹo của cô kéo chặt vào trong ngực, trầm thấp rống lên một tiếng, có lẽ thật sự bị tiếng quát lớn này của hắn trấn trụ rồi, Trần Việt thật sự ngoan ngoãn, an phận núp ở trong lòng ngực của hắn, nửa ngày không dám động.

Bao vây lấy bốn phía thân thể của hắn chính là mùi cơ thể tràn ngập hương vị ngọt ngào của cô, trong ngực ôm chính là cô có chút nóng lên, thân thể mềm nếu không xương, chỉ là lẳng lẳng nằm như vậy, hắn đều cảm thấy vô cùng cảm động.

Một khắc ấm áp tốt đẹp như vậy, người nào đó lại không chịu phối hợp cảm động của hắn.

Người nguyên bản yên tĩnh tránh ở trong lòng ngực của hắn, lại bắt đầu không an phận lên, lắc lắc lắc lắc chợt nghe đến Cảnh Nhiên ngược lại hít mạnh, lớn tiếng kêu lên: “Đáng chết, Trần Việt em đang nắm ở đâu đó! ! !”

Trần Việt ngẩng đầu, khuôn mặt y nguyên đỏ rực, chu môi nói ra: “Thứ này của anh luôn đẩy em, rất không thoải mái a. . .”

Cảnh Nhiên liếc mắt xem thường, rất muốn như vậy ngắt đi, chính là mệnh căn của mình bị cô nắm ở trong tay, bảo hắn như thế nào ngắt đi được. . . .

Ông trời a, thực tâm thuần khiết của hắn đã bày tỏ a, nhật nguyệt chứng giám !

~[1]Quả đào mật:

31. Chương 31

Cảnh Nhiên gắt gao trừng mắt Trần Việt về mặt vô tội, thở hỏn hển, mặc dù điều hòa trong phòng đang cần cù chăm chỉ làm việc, hắn vẫn ức chế không nổi chảy mồ hôi.

Mọi bàn tay to khoác vai của cô, tay kia dùng sức giữ chặt bàn tay nhỏ bé đang thăm dò vào vạt áo của cô, cố định không cho cô lộn xộn, cũng không biết là vì cô phát sốt mà tay cũng nóng lên, hay là chính thân dưới của hắn bởi vì vô cùng căng cứng mà có vẻ phá lệ miễn cảm, tóm lại, hắn chính là vũ khí bị cầm của mình đang từ từ trở nên nóng lên, mà lại càng phát to ra.

“Trần Việt, buông tay ra.” Hắn có điểm ác thanh ác khí mệnh lệnh cô, hắn đối với thân thể cô vốn là rất miễn cảm, nằm cùng một chỗ với cô đã tiêu hao hết tất cả lý trí và tự chủ của hắn, hiện tại bị cô nắm chặt như vậy, hắn đã bắt đầu sinh ra ảo giác rồi, giống như có tòa núi lửa sắp phun trào trước mắt hắn, tình thế gấp gáp.

Trần Việt buộc chặt tay cầm vật dưới người hắn, tay cảm giác vừa cứng rắn vừa nóng bỏng làm cô có một chút hoang mang, nhử mảy, ánh mắt mờ mịt lại dần dần chuyển thành thanh tịnh, đầu nguyên bản choáng váng giống như bị thứ không an phận của Cảnh Nhiên phổng tỉnh.

Cô giương mắt lẳng lặng yên nhìn hấn sớm đã đầu đầy mồ hôi, tay cầm của hấn thủy chung chưa từng buông ra, sau đó, trên mặt đỏ rực trong nháy mắt tràn ra một cái nụ cười cực kỳ sáng lạn, “Cảnh Nhiên, mệnh căn của anh hình như trong tay em.”

Cảnh Nhiên bị nụ cười kiều mỵ này của cô giật đến thần hồn điên đảo.

Nghe được cô trêu chọc như vậy, mặt nguyên bản trắng đến đỏ bừng càng thẳng cấp thành màu tím, người này không phải cháy khét sao? Vì cái gì đột nhiên có thể toát ra một câu trật tự rõ ràng như thế! Cái này cũng quá quỷ dị a.

Bất quá lúc này, hấn cũng không cố tìm tòi nghiên cứu tại sao cô khi thì hồ đồ khi thì rõ ràng, việc cấp bách là phải ngăn lại nên như thế nào mới có thể đem mệnh căn của mình giải phóng ra khỏi ma trảo của cô.

“Đã biết rõ thứ em nắm chính là cái gì, vậy tranh thủ thời cơ—an bụng tay.” Cảnh Nhiên có điểm nghiêng rằng nghiêng lợi, đều nói đùa với lửa cần phải tự thiêu, đồ nguy hiểm không thể đụng loạn, nhưng rất hiển nhiên, người phụ nữ trước mắt này căn bản cũng không có giác ngộ hai điểm này, còn không biết chết sống trêu chọc hấn.

Tiếp tục như vậy nữa, hấn thật sự sẽ hỏng mất, đến lúc đó không chế không nổi biến sói ăn hết cô, thật sự không thể trách hấn, bởi vì lúc này hấn thật sự có thiên nhân gi—ao chiến, vùng vẫy giãy chết .

Trần Việt cười đến mị hoặc, ở trong ngực hấn giữa đầu ngấm hấn, lực độ trong tay dần dần buông ra, cảm giác được cô lui lại, Cảnh Nhiên nhẹ nhàng thở ra, trong nội tâm thực sự nhiều ít có hơi thất vọng, nguyên lai mình cố gắng muốn bảo trì phong độ, lại cũng chờ mong cô có thể chủ động tới xâm phạm hấn!

Hấn quả nhiên biến sói.

Nào biết ngay tại hấn vẫn chưa thỏa mãn há miệng, Trần Việt đột nhiên nhấc lên chặn mỏng che ở trên người hai người, đứng lên liền chui vào trong chăn, động tác liên tiếp không giải thích được này, Cảnh Nhiên nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Khi còn chưa rõ động cơ hành động của cô là cái gì thì liền nghe được thanh âm trầm của cô từ dưới truyền đến, “Em không nắm, nhìn xem cũng được chứ.”

Cô không nắm, nhìn xem cũng được chứ? Đầu óc Cảnh Nhiên đột nhiên có chút chập mạch, không thể hiểu được ý tứ lời này của cô, khi hấn cảm giác người chui trong chăn đã chủ động kéo quần hấn thì hấn mới hậu tri hậu giác kêu rên lên tiếng.

Thật sự là gặp quỷ, người phụ nữ liều chết này tiến vào chăn mềm là muốn đi chào hỏi với tiểu đệ đệ của hấn! ! Lĩnh ngộ đến điểm ấy, mặt và đầu cổ Cảnh Nhiên đầy hắc tuyến.

Cô rốt cuộc là đang phát sốt hay là đang say khướt a! Nghe nói qua “Say rượu mất lý trí”, thật đúng là chưa từng nghe qua “Bị sốt mất lý trí”, người phụ nữ này thật là làm cho hấn kiến thức không ít.

Tâm lý chờ mong quay lại, nhưng hiện nay cái gì nên, cái gì không thể làm hấn cũng biết, vươn tay đi vào muốn kéo cô dậy, lại lọt vào kịch liệt phản kháng của cô, còn nghe được cô không vui quát: “Họ Cảnh, anh đừng hẹp hòi, nhìn một chút cũng sẽ không mất miếng thịt nào đâu.”

Cảnh Nhiên dở khóc dở cười, “Trần Việt, em đứng lên cho anh, nếu như em không phải đang bị bệnh, đừng nói nhìn, dù là muốn dùng nó, anh đều cầu còn không được, nhưng em làm rõ tình huống cho anh được không, em đang sốt mà!”

Thoáng cái biến thành đứa bé muốn hấn đỡ ngủ, thoáng cái biến thành yêu tinh trêu đùa dục vọng của hấn. Nhìn qua, Trần Việt trong sinh bệnh, thật đúng là khiến người xem đủ.

Đột nhiên nhớ tới lần gặp đầu tiên kia, cô ở cửa ra vào rạp chiếu phim, như một Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) đến gần Cảnh Mân, trong lạnh nhạt dẫn theo cổ khí chất kiệt ngao bất tuân, làm hấn ngay lúc đó hận đến nghiêng rằng, nào biết trải qua dây dưa trong khoảng thời gian này, hấn dần dần thấy được càng nhiều mặt khác của Trần Việt, đặc biệt là thơ ngây và tinh nghịch biểu hiện ra khi bị bệnh, còn có thẳng thắn thành khẩn chưa che đậy bằng bất luận cái gì.

Loại bộ dáng toát ra tới khi lơ đãng này, mới là bộ dáng chân chính trong nội tâm của cô a.

Tại sao cô phải có nhiều khuôn mặt như vậy?

Nhưng bây giờ cũng không phải thời cơ tốt nhất để hắn có thể hảo hảo nghiên cứu cô, bởi vì ngay trong thời gian hắn không cẩn thận phân thần, phụ nữ không biết sống chết kia đã xoay người nằm sấp trên hai chân của hắn, sưng sốt đè lên hắn không quá dùng sức giãy dụa, được rồi, hắn thừa nhận, chính mình cũng không phải thật sự muốn giãy dụa!

Cảnh Nhiên cúi đầu nhìn bóng người hờ ra bên trong chăn mỏng trên người, cảm thấy rất là buồn cười, không biết cô hết sốt rồi, có thể nhớ lại tràng cảnh này hay không?

Lập tức lại càng hoảng sợ, đứng rồi, hắn là tới chiếu cố người bệnh, mà không phải đến cùng cô nháo, cô cái dạng này có thể thật là cháy khét hay không? Nếu như quá nghiêm trọng cũng không hay, phải đến bệnh viện mới được.

Cảnh Nhiên vội vàng vươn tay vào trong chăn, lục lọi đến trán của cô, thử nhiệt độ một chút, khá tốt, xem ra sốt đã chậm rãi lui xuống.

“A. . .” Đang lúc hắn trầm tĩnh lại thì lại ngăn không được kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt mặt đỏ lên, vươn tay ra sức tung, đem chăn mỏng che ở trên người hai người xốc lên, phụ nữ ghé vào trên bụng hắn, thỉnh thoảng bắt lấy thứ tưởng đến như cây cột của hắn, đang nghiêm túc làm nghiên cứu.

“Oanh. . .” Núi lửa rốt cục bạo phát trước mắt hắn.

Tiểu đệ đệ của hắn nguyên bản đang an an nhàn nhàn ngủ say trong quần của hắn, lúc này lại bị cô cầm ra bạo lộ trong không khí, không hề ngăn cản, cảm giác điều hoà mát, đan vào cùng một chỗ với nhiệt độ phỏng người trên lòng bàn tay cô, tạo thành băng hỏa giao tranh muốn chết, kích thích như vậy, làm cho cái kia đã thật lớn có loại xúc động sắp vỡ.

Vì cái gì cô không có hứng thú với địa phương khác, chỉ không buông tha tiểu đệ đệ yếu ớt của hắn?

“Trần Việt, em biết anh là ai không?” Hai tay của hắn chống tại trên giường, nhô lên nửa người trên của mình, đột nhiên hỏi một vấn đề không vào đâu.

Trần Việt ngẩng đầu nhìn hắn, cong khóe miệng nói đến: “Cảnh Nhiên.”

“Đã biết rõ anh là ai, em lại cầm lấy tên kia không tha, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì em biết không?”

Trần Việt y nguyên cong khóe miệng: “Làm tình.” Cô rất sáng khoái trả lời. (#Ami: Có mùi biến thái nhỏ =]])

Cảnh Nhiên hơi bị chán nản, lúc này cô ngược lại bình tĩnh làm cho người khác giận sôi.

Hai chân vừa nhấc, đem cả người cô đẩy lên trên, lại vươn tay kéo cô lên, xoay người một cái, liền đơn giản đặt cô ở dưới thân.

Hai người có chút thở hổn hển dây dưa lẫn nhau, gi—ao thoa ra khí tức mập mờ, Cảnh Nhiên đè thấp thanh âm, “Anh hảo tâm suy nghĩ thay cho thân thể bị cảm của em, em lại không biết tốt xấu trêu chọc anh, em đã biết rõ kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, vậy đừng trách anh không khách khí.” Hiển nhiên hắn thật là bị dẫn đến nóng nảy

Trần Việt nghe lời của hắn, tức giận nói ra: “Muốn làm cứ làm, ít lải nhải.”

Người ba lần bốn lượt khiêu khích là cô, nhưng nghe khẩu khí của cô xem, cứ như hắn bức bách cô, Cảnh Nhiên không vui oán thâm, há miệng liền cắn gò má trắng nõn hồng hào của cô, từ lúc này kể chuyện xưa, hắn cũng rất muốn làm như vậy rồi, bây giờ thật sự một ngụm cắn xuống, cảm giác thật đúng là —— sướng!

Người con gái này phát bệnh lên, tính cách sẽ đối tới đối lui, hắn thật đúng là theo không kịp tư duy nhảy ra của cô, quên đi, không nên cãi nhau với người sinh bệnh, hắn nói không lại cô, vậy đành phải gắng dùng hành động đến chế phục cô.

Ôm thân thể vào trong ngực, đã không nóng giống lúc hắn vừa mới vào nhà rồi, mà là ấm ấm làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái, tuy tên dưới người hắn đã vận sức chờ phát động, chính là hắn vẫn không quá xác định hỏi một câu nữa: “Trần Việt, anh thật sự làm.”

“Chẳng lẽ anh làm tình còn muốn khua chiêng gõ trống nói cho hàng xóm láng giềng sao.” Trần Việt đã không kiên nhẫn xé rách áo sơ mi của hắn. (#Ami: Mình có cảm tưởng, chị bộc phát thú tính nhiều hơn anh, nhưng sau đó anh lại thú hơn chị =]])

Từ vừa rồi phát hiện người nằm trên giường ở cạnh cô là Cảnh Nhiên, trong nội tâm cô liền có một ngọn lửa vô danh âm ỉ, rất muốn tìm lỗ hổng phát tiết, đang sờ đến thứ liên tiếp nhiều lần làm cô không khống chế được thì cô lập tức như là tìm được con đường phát tiết, hai chữ làm tình này rất tự nhiên nổi lên trong lòng của cô.

Cũng không nghĩ đến mình có phải đang phát sốt, cô không giải thích được khát vọng thân thể hơi lạnh của hắn, cô biết rõ như vậy không bình thường, nhưng vậy thì thế nào, xúc động đến đây, ai cũng không khống chế được.

Bị cô nói như vậy, Cảnh Nhiên rốt cuộc chẳng quan tâm cái gì, có lẽ sẽ làm cho cô ngày mai tiếp tục phát sốt, có lẽ cô vừa tỉnh dậy sẽ hành hung hắn, nhưng bây giờ, coi như là mười con ngựa, cũng không thể lôi kéo hắn ngừng. “Trần Việt, đây chính là bản thân mình tìm.”

Hắn vừa nói xong, liền đối khát ngậm lấy cái miệng gây sự mới mở, hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn cánh môi mềm mọng, đầu lưỡi linh xảo mở hàm răng của cô ra, đơn giản tiến vào không gian nhỏ ấm áp kia, lập tức tìm được cái lưỡi thơm tho trơn trượt của cô, quấn lên nhẹ nhàng mà mút vào.

Trao đổi nướ bọt dẫn đến thanh âm chùn chụt, tăng thêm thanh âm lẩm bẩm vô ý thức của Trần Việt, làm thân thể hai người trong nháy mắt nóng lên.

32. Chương 32

Cảnh Nhiên giống như có thể tỉnh tường cảm giác được máu toàn thân mình đang gào thét phóng về đầu, rất có nguy hiểm sung huyết não.

Vì vậy, trong đầu đột nhiên trống tuếch, chỉ còn một thanh âm đang điên cuồng kêu gào: “Ăn cô, ăn cô” . . .

Nướ một ngụm nước bọt, nghe được cô vô ý thức lẩm bẩm rồi, Cảnh Nhiên khởi động thân thể, mắt sáng như đuốc chăm chăm vào cô, tiếng nói đè ép: “Trần Việt, nhìn anh, anh là ai?”

Trần Việt nghi ngờ chống lại ánh mắt của hắn, không rõ hắn vì sao phải gián đoạn động tác, hỏi ra vấn đề như vậy, thờ dốc trả lời: “Cảnh. . . Cảnh Nhiên.”

Cảnh Nhiên cong miệng cười yếu ớt, như thôi miên nói: “Trần Việt, nhớ cho kĩ, chỉ có anh mới có thể cho em cực hạn khoái hoạt như vậy, cho nên, em chỉ có thể ở chung với anh.”

Khi chỗ yếu ớt gặp được kích thích nhất, Trần Việt trầm luân trong nháy mắt, thân thể không cách nào ức chế phát run, đang nghe lời nói bá đạo của hắn thì cũng chỉ có thể dùng nhẹ giọng rên rỉ đáp lại.

“Trần Việt, xem cho rõ, chỉ có anh mới có thể phù hợp với em như vậy.”

Suy nghĩ trong ánh trăng mờ, người đàn ông cường hãn kia y nguyên ra vào trong cơ thể cô, thẳng đến cô mê man trong lúc hoan cái vô cùng sâu sắc. . .

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Trần Việt luôn luôn rất có quy luật, khi đồng hồ sinh vật trong cơ thể khiến ý thức của cô tỉnh lại thì cô biết là đến thời điểm nên rời giường, nhưng ngơ ngậy người một cái, cảm thấy mí mắt y nguyên trầm trọng, thân thể càng suy yếu không còn chút sức lực nào giống như không tồn tại.

Đúng rồi ngày hôm qua cô ngã bệnh, nóng rần lên, sau đó cô gọi điện thoại ẹ, sau đó Cảnh Nhiên liền phát hiện ra, sau đó bọn họ liền lên giường. . .

Lên giường! ! Trần Việt đột nhiên mở to mắt, khuôn mặt ngủ say của người đàn ông gần trong gang tấc, nhìn nhìn lại tư thế hai người, cô gối lên một cái cánh tay của hắn, cả người dựa vào trong lòng ngực của hắn, tay hai người luân chuyển khoát lên vai của đối phương, còn có chân giấu ở trong chăn của hai người, không cần đi xem cũng có thể cảm giác được chúng nó đang thân mật dây dưa cùng một chỗ.

Vì cái gì tư thế ngủ của bọn họ thân mật như vậy! Vì cái gì cô biến thành người tựa vào trong ngực người khác! !

Trần Việt biết mình bị nóng tâm tình sẽ trở nên không khống chế được, nhưng cô thật sự rất khó tiếp nhận chuyện mình mất khống chế liên lôi kéo người đàn ông trước mắt này lên giường, nhưng tất cả xảy ra tối hôm qua vòng vo trong đầu cô, mình chủ động như vậy, thật sự hết thuốc chữa!

Vươn tay muốn đẩy ra người đàn ông dây dưa một chỗ với cô, tay ấn đến bộ ngực của hắn, nhưng lại không có một chút lực, ngược lại mềm nhũn như là gãi ngứa cho hắn.

Người đàn ông đang mơ hồ đô lẫm bẫm một câu gì đó, lập tức xoay người đem cô đặt ở dưới thân.

Trần Việt ngược lại hít mạnh, cảm thấy địa phương bị hắn chống đỡ sớm đã nhức mỏi dị thường, gặp quỷ, tối hôm qua rốt cuộc bọn họ làm bao nhiêu lần a, lại làm đến tình trạng hắn có thể đang ngủ còn biết phải co rúm như vậy? !

Không chút suy nghĩ, đưa tay dùng sức quăng người đàn ông một bạt tai, người đàn ông kinh hô một tiếng, mở ra một đôi mắt mệt mỏi mờ mịt, không hiểu nhìn cô, sau đó lắc lắc đầu: “Trần Việt em đã tỉnh.” Hắn nhếch miệng cười, còn chói mắt hơn ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ xuyên suốt vào, Trần Việt cảm thấy có điểm chói mắt.

“Anh cứ nhiên còn chưa có tỉnh liền động dục, anh không phải người!” Trần Việt động khí hô lên thanh âm, lại phát hiện cuống họng mình có điểm đè ép, nghĩ lại tối hôm qua mình gọi lớn tiếng như vậy, lập tức đỏ mặt.

Trải qua cô vừa nói như vậy, Cảnh Nhiên mới ý tứ tiểu tử của mình lại chạy vào, xấu hổ cười, không có biện pháp, tối hôm qua làm nhiều lần, càng về sau đều biến thành thói quen rồi, đang muốn rút ra bên ngoài, nhưng cử động này, lại tác động thần kinh tình dục của hai người, song song thấp giọng hô lên tiếng.

Cảnh Nhiên cảm giác tên không thành thật của mình lại phồng lớn lên, đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Nếu không, chúng ta lại đến một lần?”

Trần Việt đưa qua ánh mắt xem thường, chiếu dĩ vãng, cô không thể không một cước đạp hắn xuống, có thể nhìn thần sắc sứt ruột xấu hổ kia, đột nhiên nói không nên lời cự tuyệt, nói sau làm đều làm nhiều lần như vậy rồi, hiện tại mới biết cự tuyệt, vậy cũng quá kiêu! Cô cam chịu mà nghĩ, sau đó không cam lòng cho lồng ngực hắn một quyền, không được tự nhiên nói: “Anh nhanh lên!”

Sau đó, Trần Việt áo não phát hiện, lúc ở trên giường, lại đến một lần của người đàn ông kỳ thật có thể là rất nhiều cái lại một đến một lần!

Nhìn Trần Việt bên cạnh mệt mỏi thiếp đi lần nữa, Cảnh Nhiên hối tiếc tát mình vài cái, cô rõ ràng là một người bệnh, chính mình lại như gặp ma từng lần một ăn cô sạch bách, hơn nữa không chút nào biết tiết chế, quả thực không phải người.

Vươn tay dò xét nhiệt độ cơ thể của cô, thấy nóng đã rút đi, mới nhiều hơn vài phần trấn an, tùy tiện mặc quần áo, liền đi phòng bếp nấu cháo cho cô, vừa nấu cháo, hắn vừa đem tới một ít nước nóng lau chùi thân thể Trần Việt, mồ hôi chảy khi hạ sốt, tăng thêm dấu vết mập mờ còn lại sau khi tình dục qua đi, hắn đều kiên nhẫn giúp cô lau sạch, trong nội tâm trưởng đến tràn đầy, là vị ngọt tình yêu.

Từ nhỏ đã quen chiếu cố em gái, làm những chuyện này cũng là thuận buồm xuôi gió, cho nên Trần Việt được hắn ôn nhu hầu hạ, trở mình thoải mái tiếp tục ngủ.

Thẳng đến Cảnh Nhiên nấu xong cháo, đánh thức cô dậy ăn cháo uống thuốc thì cô còn không vui mừng rút vào trong chăn không chịu đi ra, cuối cùng Cảnh Nhiên mất sức lực thật lớn, mới nửa ôm nửa kéo cô ra an trí tại trước bàn ăn.

Nhìn cô yên tĩnh ăn cháo, Cảnh Nhiên chịu khó trở về phòng đổi ga giường chăn bông, sửa sang lại tất cả xong, xoay người liền nhìn đến Trần Việt leo lên giường.

Sùng nịch cười xem cô, hỏi: “Có uống thuốc chưa?”

Trần Việt giương mắt ngắm hân, cười nói: “Uống, anh còn dong dài hơn mẹ tôi.” Sau đó ngửi mùi thơm ngát trong chăn, trong nội tâm cô lại ần ần mỗi nhử, sau đó nghĩ, cảm giác như vậy, kỳ thật không tồi.

Đột nhiên lại nhớ tới cái gì, mạnh mẽ mở mắt ra, hung thần ác sát nói: “Cảnh Nhiên, anh nhanh đi mua thuốc tránh thai cho tôi! Nếu như xảy ra chuyện, tôi là người thứ nhất làm thịt anh!”

Cảnh Nhiên nhếch miệng, rất muốn nói, xảy ra chuyện anh phụ trách, bắt quá phỏng chừng lời này vừa ra, cô sẽ lập tức liền làm thịt hân a! Sau đó hân an ủi mình, được rồi được rồi, thời gi-an còn chưa chín mùi, hiện tại có em bé cũng thật là phiền toái, vừa nghĩ như thế, hân liền giải sầu đi mua thuốc tránh thai.

Sau khi Trần Việt uống thuốc, lại trầm mình ngủ say.

Cảnh Nhiên gọi điện thoại xin nghỉ với Sở Bạch, nghĩ thầm bây giờ là thời gi-an xum xoe tốt nhất, lúc này không hiến, còn đợi khi nào? Làm việc tính cái gì a!

Sau đó liền yên tâm thoải mái sửa sang lại gi-an phòng, chờ làm xong việc nhà, nhìn xem đồng hồ, cách giữa trưa còn có đoạn thời gi-an, tăng thêm tối hôm qua thật sự làm đến quá mức, thật sự có điểm không còn chút sức lực nào, liền cởi quần áo leo đến bên cạnh Trần Việt ngủ.

Làm làm, ngủ cùng một chỗ như vậy không nên tính quá phận a? Đây chính là ý nghĩ duy nhất trước khi hân chìm vào giấc ngủ.

“A ! ! ! ! ! ! ! Hai người. . . . hai người đang làm cái gì ! !”

Tiếng thét kinh khủng high-deci-bel chói tai vang lên bên tai, hai người ngủ đến mơ hồ đều tưởng mình đang nằm ác mộng, điều chỉnh tư thế, lại ôm nhau ngủ tiếp!

Thẳng đến Cảnh Nhiên bị một vật cứng gõ tỉnh, mới hậu tri hậu giác phát hiện, nguyên lai không phải cơn ác mộng, Trần lão mẹ đã trở lại, tiếng kêu kinh khủng vừa rồi, chính là từ trong miệng bà!

Sau đó lại định thần xem xét, thứ gõ hân lại là cái chày cán bột ! !

“Bác. . . . bác gái?”

33. Chương 33

“Bác. . . . Bác gái” Cảnh Nhiên tại không hề phòng bị, té trên mặt đất, ngồi ở trên sàn nhà hơi lạnh mới phát hiện, trên người mình chỉ mặc quần lót tam giác, trần truồng lỏa lổ. Thân thể bạo lộ tại trước mặt Trần nương nương, thật đúng là tới cực điểm.

Trần Việt trong lúc ngủ mơ bị động tĩnh không nhỏ bên người đánh thức, mở ra đôi mắt mờ mịt, trong lúc nhất thời đối đại chiến thế kỷ bộc phát trước mắt có vẻ phá lệ hoang mang.

Một người cầm chày cán bột đuổi ở phía sau, một người mặc quần tam giác vừa xoa cái mông vừa chạy loạn trong phòng, trường hợp như vậy xem thế nào cũng buồn cười.

“Hai người đang làm cái gì?”

Thanh âm Trần Việt không lớn, lại đủ để cho hai người truy đuổi ngừng lại.

“Bảo bối, hôm nay mẹ không thể không đánh chết tên háo sắc này, hân lại thừa dịp con sinh bệnh hạ độc thủ đối với con, thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm, uống phí bình thường mẹ đối với hân tốt như vậy, hân lại là một tên lòng lang dạ sói, hôm nay cho dù liều mạng già của mẹ, mẹ cũng sẽ thay con lấy lại công đạo! . . .” Tâm tình Mẹ Trần kích động nói một đồng lời, lại nói đến hai người không hiểu ra sao.

Cảnh Nhiên cố gắng hiểu ý tứ chính trong lời nói mà lão thái thái biểu đạt, cuối cùng có kết luận, lão thái thái xem hấn như lưu manh! !

Nhận thức này khiến hấn quá sợ hãi, bối rối vẫy tay muốn giải thích: “Bác gái. . . Không. . . Không phải như người nghĩ. . . !” Đáng chết, thời điểm mấu chốt đầu lưỡi hấn lại thất lại.

Trần nương nương nghe được thanh âm ở cổ họng Cảnh Nhiên, nhịn không được lại tức sùi bọt mép, vung chày cán bột làm bộ muốn đi đánh hấn, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ nói: “Cái gì không phải như tao nghĩ, mày thân thể trần truồng nằm ở bên cạnh con gái của tao, tao còn có thể nghĩ loại nào, mày lưu manh mặt người dạ thú này!”

Lão thái thái đưa lưng về phía Trần Việt hướng Cảnh Nhiên đánh tới, chày cán bột trên tay nửa điểm cũng không lưu tình gõ lên người hấn, Cảnh Nhiên bối rối né tránh trong nháy mắt lại đối diện đôi mắt của lão thái thái, thỉnh linh phát hiện bà đang nháy mắt hướng hấn làm mặt quỷ.

Cảnh Nhiên tuy không phải người thông minh, thực sự không ngu ngốc, sau khi phát hiện lão thái thái nháy mắt, trong nháy mắt rõ ràng bà đang diễn tuồng gì, liền thuận theo tự nhiên phối hợp lại.

“Ôi. . . Bác gái. . . Bác đừng đánh. . . Đánh nữa sẽ đánh ra nội thương.” Hấn vừa ôm đầu cầu xin tha thứ, trong lòng vừa nén giận lão thái thái, nếu là đang diễn trò, vậy không cần phải đánh ác như vậy a, bà đánh xuống từng cái như vậy, không nội thương toàn thân cũng sẽ tím xanh, chẳng lẽ không thể hạ thủ lưu tình một chút?

“Tao đánh chết mày đồ chó này, con gái của tao đều bị mày làm bẩn, đánh mày bị thương tính là cái gì, mày có tin hôm nay tao sẽ đánh mày tàn phế hay không!”

Trên giường Trần Việt nhìn một màn trước mắt này, lập tức dở khóc dở cười, nhìn đến mẹ dùng sức đánh như vậy, trong nội tâm đột nhiên có một chút không nỡ, liền vội vàng nắm áo ngủ mặc lên, liền chạy tới khuyên can.

“Mẹ, đừng đánh! Sự tình không phải như mẹ nghĩ!” Cô vươn tay qua, liền thoải mái ôm lấy mẹ đang ở biên giới nổ tung.

Trần nương nương bị con gái vây khốn, trong nội tâm cũng thầm thở phào một cái, thật đúng là đừng nói, cầm chày cán bột đuổi theo đánh người, thật đúng là mất sức lực, khiến bộ xương già của bà mệt chết rồi, vừa nghĩ như thế, nhịn không được vừa âm thầm trừng mắt nhìn tiểu tử thú vị này, sợ bị đánh muốn tránh liền trốn a, cư nhiên còn chạy khắp nơi cả phòng, cũng không nghĩ bà đã sắp 60 tuổi, diễn tuồng như vậy đâu có dễ dàng!

“Mẹ, không phải hấn chiếm tiện nghi con, là con sốt cao chiếm tiện nghi hấn mới đúng!”

Trần Việt thấy tâm tình mẹ vô cùng kích động, nhịn không được có chút lo lắng, cho dù mẹ có suy nghĩ thoáng cỡ nào, khi thấy con gái trộm tình với đàn ông khác trong nhà, cũng sẽ là cái đả kích không nhỏ.

Chính là sự thật đã bày ở trước mắt, cô cũng chỉ cứng da đầu thừa nhận, cũng vô ý thức cảm thấy Cảnh Nhiên vô tội, muốn bảo vệ hấn chu toàn, liền ôm hết cái sai đến trên người.

“Trần Việt em. . .” Cảnh Nhiên kinh ngạc há to mồm, hấn không nghĩ Trần Việt sẽ nói ra như vậy, dù sao hai người cũng là người lớn, làm chuyện như vậy cũng đều là anh tình tôi nguyện, cần bản nói không rõ ai đúng ai sai.

Nhưng cô mới mở miệng, liền đem trách nhiệm ôm đến trên người mình hết, cô là đang bảo vệ hấn sao?

Trần nương nương quay đầu trở lại trừng mắt con gái, mặt đều tức xanh rồi, “Con. . . Con đang nói cái gì, là con chủ động quyến rũ người ta??” Trần nương nương phát run hỏi cô, khi tìm được cái gậy đầu trả lời thuyết phục khẳng định của nữ nhi thì “Oa” một tiếng khóc lên, “Trời ạ, tôi, Trần Tuệ Hân cả đời quang minh lỗi lạc, kết quả lại sinh ra một đứa con gái bất hiếu như vậy, tôi không sống được a!”

Hai người trẻ tuổi đứng ở một bên, nhìn lão thái thái ngồi dưới đất khóc đến kêu trời kêu đất, nhìn nhau, lập tức ngậm ngút.

Cảnh Nhiên nắm quần áo ném loạn một bên cửa mình mặc vào, mới nửa ngồi xuống an ủi lão thái thái: “Bác gái, bác đừng như vậy, chuyện ngày hôm nay, cháu sẽ chịu trách nhiệm.”

Tiểu tử thú, cuối cùng biết rõ phải nói trọng điểm rồi! Trần nương nương thầm mắng một câu, cũng rất phối hợp thu hồi nước mắt, “Cậu thật sự sẽ chịu trách nhiệm?”

“Vâng.” Cảnh Nhiên trịnh trọng gật đầu.

“Ngừng. . .” Trần Việt phát hiện tình thế càng phát ra không khống chế được, vội vàng lên tiếng hô ngừng, “Con đây đã lớn rồi, không cần người khác phải chịu trách nhiệm.” Đến lúc này, cô ả ả phát hiện sự tình có điểm kỳ quặc, nhưng còn nói không được điểm gì không đúng, hai người trước mắt thật đúng là khôi hài, một hồi liền chuẩn bị đem tương lai của cô thu phục, thật sự là tức cười.

Trần nương nương vừa nghe lập tức nhảy lên thật cao, “Con. . . Con còn biết hổ thẹn không, cô gái nhà người ta có ai da mặt dày giống con, mặc kệ ai ăn ai, đã ăn, phải chịu trách nhiệm! Mẹ bất kể con là đồng tính luyến ái, khác phái luyến hay là song tính luyến, con đã ăn Cảnh Nhiên, phải phụ trách với hắn!”

Cảnh Nhiên ở một bên cười đến xấu hổ, như thế nào đến cuối cùng, hắn đã thành người bị ăn. Vậy hắn có phải nên hợp với tình hình rơi vài giọt nước mắt, biểu hiện ai oán của hắn!

“Mẹ, mẹ đừng không nói đạo lý!” Trần Việt có điểm nóng giận, cảm thấy hôm nay mẹ rất không thích hợp.

“Bác gái, có chuyện rồi từ từ nói, đừng tức giận!” Giác quan thứ sáu nói cho hắn biết, chiến tranh giữa phụ nữ, hắn vẫn nên ít tham gia, hay, càng đừng nói hai phụ nữ này là một đôi mẹ con, hắn muốn tham gia cũng không được, đành phải ở một bên làm cứu hỏa, hỗ trợ dập tắt lửa, mặc kệ điểm xuất phát của lão thái thái là vì ai, bà chịu giúp hắn như vậy, Cảnh Nhiên cũng có cảm kích trong lòng.

“Mẹ không nói đạo lý thì sao, Trần Việt mẹ cho con biết, thời giờ—an trước mẹ đo huyết áp, lại cao hơn trước rất nhiều, con cứ tiếp tục chọc tức mẹ đi, chờ ngày nào đó mẹ chết đi, con thanh nhàn.” Nói xong lời cuối cùng, Trần lão thái thái cả đòn sát thủ cũng đánh tới.

Con gái của bà bà hiểu rõ nhất, Trần Việt này, không thể nói đạo lý với cô, mình cùng cô phân rõ phải trái, cô sẽ chuyển càng nhiều lý lẽ tới dọa chết mình, bình thường rất khó nói thắng cô, cho nên thời điểm mấu chốt, vẫn phải dựa vào chơi xấu.

Bà rất ít lấy khỏe mạnh của mình đến uy hiếp con gái, nhưng mà vậy cũng chỉ là chưa tới thời khắc mấu chốt mà thôi, thời khắc mấu chốt như hôm nay, cái gì đều phải lấy ra lợi dụng một chút, không phải có bài hát như vậy sao? “Nên ra tay giờ liền ra tay. . .” Nói chính là cái này.

“Huyết áp cao, mẹ, sao mẹ không có nói cho con biết? Có uống thuốc chưa?” Nghe tin tức như thế Trần Việt lại càng hoảng sợ, không phải bình thường cô không quan tâm mẹ, nhưng thân thể mẹ luôn rất tốt, cũng có làm kiểm tra định kỳ, cả cảm mạo phát sốt đều ít hơn người trẻ tuổi như cô, cho nên nghe rồi, đương nhiên rất là sốt ruột.

“Chỉ cần con không chọc tức mẹ, sẽ không chết được, con liền thống khoái a, rốt cuộc muốn chịu trách nhiệm với người ta hay không?”

Trần Việt nhìn mẹ không chịu đơn giản bỏ qua, còn có Cảnh Nhiên ở bên cạnh không đếm xỉa đến, trong lòng nhất thời rất nén giận, bất quá mẹ đều nói bà huyết áp cao, chính mình lại tranh luận với bà, vậy quá bất hiểu rồi, “Biết rồi, con sẽ chịu trách nhiệm.” Cũng chỉ hảo đáp ứng trước.

Trần nương nương thở phào một cái: “Cảnh Nhiên, cậu cũng nghe rồi, nó sẽ chịu trách nhiệm đối với cậu, sau đó cậu sẽ theo nó!” Ý tứ trong lời nói, đương nhiên là muốn Cảnh Nhiên nghĩ biện pháp nắm chặt Trần Việt.

“Nếu không còn chuyện gì, vậy các con tiếp tục a.” Lão thái thái khoát khoát tay, cầm chày cán bột liền đi ra.

Đi công tác Đại Lão Viễn gấp trở về, sau đó lại vừa náo vừa khóc, thật sự khiến bà mệt muốn chết rồi, bất quá, hành động của mình thật đúng là tốt đến không phản đối a! Lão thái thái đắc chí về phòng của mình.

Cảnh Nhiên cảm thấy quan niệm của mẹ con các cô rất không đúng, vô cùng không đúng, tiết mục như vậy bình thường đến cuối cùng đều hẳn là nhà trai chịu trách nhiệm mới đúng a, như thế nào đến hẳn liền biến thành Trần Việt chịu trách nhiệm? Nghĩ như thế nào đều cảm thấy không được tự nhiên!

Nhưng mà, mặc kệ người nào chịu trách nhiệm, chỉ cần hẳn có thể ở bên người cô chiếm chỗ nhỏ nhoi, chính là đột phá rất không tệ.

Vừa nghĩ như thế xong, một cái gối đầu lớn liền đập tới trước mặt hẳn, nện hẳn đến thiếu chút nữa chân đứng không vững.

“Cảnh Nhiên anh đừng cười đến vẻ mặt dâm thế. Đáp ứng mẹ của tôi cũng là kế hoãn binh bất đắc dĩ, anh đừng suy nghĩ lung tung!” Trần Việt đứng ở bên giường, khí thế kiêu ngạo nói, nhưng dạng khí thế nữ vương này, lại bị đồ ngủ như ẩn như hiện trên người cô phá hư hầu như không còn, nhìn thế nào đều mê người dị thường.

Cảnh Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, tự động bỏ qua lời nói mang châm của cô, nói ra: “Mặc dù là kế hoãn binh, nhưng nên diễn trò, cũng không thể thiếu diễn a, em vừa đáp ứng lão thái thái, nếu như ngày mai thay đổi..., sẽ tức đến bà, còn không bằng trước theo ý của bà, diễn trò ở trước mặt bà, sau đó lại tìm cơ hội làm cho bà nhìn ra hai người chúng ta không hợp, bà dĩ nhiên là sẽ không có yêu cầu với chúng ta nữa, em nói phải không?”

Trải qua hẳn phân tích như vậy, Trần Việt cũng hiểu được biện pháp này được, sau đó dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đánh giá hẳn, cười nói: “Xem ra anh cũng không dần nha, chỉ là anh phối hợp tôi như vậy, chắc chắn không phải do tốt bụng, giúp người làm niềm vui, nói điều kiện của anh đi.”

Cảnh Nhiên cười đến vui vẻ, cảm thấy liên hệ với người thông minh chính là không giống, “Điều kiện của anh rất đơn giản, tối thiểu một tuần lễ phải làm tình hai lần!”

Trần Việt rất muốn đem đèn bàn bên cạnh đập tới, tên đàn ông này, quả thực chính là thú!

“Như thế nào, anh yêu cầu như vậy không quá phận a.” Đợi không được câu trả lời của cô, Cảnh Nhiên liền hỏi, chỉ thấy cô tức giận đỏ khuôn mặt, nhưng lại không thể không khuất phục dưới dâm uy của hẳn, không cam lòng gật gật đầu.

“Hiện tại anh có thể rút.” Trần Việt có điểm then quá hoá giận lạnh lùng đuổi người.

“A, anh đây rút ngay, đi chuẩn bị cơm trưa cho em.” Cảnh Nhiên như mèo trộm được thịt, cười đến xuân tình nhộn nhạo!

A! Thế giới thật là đẹp. . . .

34. Chương 34

Trần Việt cảm thấy ngày đó mình đáp ứng điều kiện của Cảnh Nhiên, quả thực chính là sợ não hồng rồi, không nói trước mình là một đồng tính luyến ái, chỉ riêng nghĩ đến một tuần lễ phải gặp hẳn hai lần, còn phải lên giường hai lần, cô đã cảm thấy mình thật là điên mất rồi.

Nghĩ đến cử chỉ khác thường của mẹ ngày đó, càng nghĩ càng không đúng, nhưng trong lòng lại an ủi mình, dù nói thế nào mẹ là của mình, sẽ không vì người ngoài xếp đặt cô như thế a.

Những năm này mẹ biểu hiện ra là bỏ mặc không để ý tới đối với hành vi của cô, kỳ thật lo lắng thay cô không ít, đối với tình trạng này, mình cũng bất lực.

Chẳng lẽ Cảnh Nhiên xuất hiện, thật sự sẽ có bất đồng sao? Cô kỳ thật cũng rất mê hoặc.

“Trần Việt? Trần Việt?” Mỹ nữ phát phát tay trước mắt cô, cố gắng khiến cho cô chú ý, sau khi cố gắng mấy lần, mới kéo cô như đi vào cõi thần tiên về thực tế.

Mỹ nữ bủi môi oán trách cô không chuyên tâm: “Là anh hẹn người ta ra đây, lại chỉ chú ý tâm sự của mình, đem em gạt ở một bên nửa giờ, anh có ý tứ gì đây!”

Cô gái nhỏ trang điểm đáng yêu làm nũng, làm cho người bên ngoài có loại cảm giác tê dại nhập tâm, nếu là dĩ vãng, Trần Việt chắc chắn rất chịu đựng mà kéo cô vào trong ngực đùa giỡn một trăm lần.

Nhưng lúc này cô lại không nói nổi tâm tư, đột nhiên nhớ tới Cảnh Mân, tuy cô cũng rất đáng yêu, nhưng hai người cùng một chỗ thì cũng rất ít làm nũng trước mặt cô, có lẽ là nguyên nhân bối cảnh gia đình a, Cảnh Mân tuy nghịch ngợm, thực sự nhiều hơn một phần thành thực mà người cùng tuổi không sở hữu, có lẽ chính là bởi vì Cảnh Mân có loại khí chất đặc biệt này, mới khiến ỉn nhớ mãi cô không quên a.

Nhớ tới Cảnh Mân, liền đương nhiên nghĩ đến Cảnh Nhiên, cái này đối với cô mà nói, vốn nên là người qua đường Giáp, lại thành người xuất hiện nhiều lần nhất trong sinh hoạt của cô gần đây, rốt cuộc là phạm sai lầm ở đâu? Khiến cô cảm thấy, thời gi—an trôi qua như một đoàn đay rối.

Giương mắt nhìn tiểu mỹ nữ sắp tức nổ trước mắt, Trần Việt rốt cục ý thức được chính mình lại rất không có lễ phép thất thần một lần nữa.

Xin lỗi hướng cô cười cười, “Chờ một chút muốn đi đâu ăn cơm trưa?”

Cảm thấy gần đây buồn bực không ngừng, liền hẹn một tiểu nữ sinh quen ở quán bar đi ra chơi, không nghĩ tới mình vẫn đang thất thần, thật sự là gặp quỷ!

Nghe được đề nghị của cô, tiểu mỹ nữ lập tức mặt mày hớn hở: “Đi một nhà hàng Tây mới mở ở đường dành riêng cho người đi bộ gần đây ăn đi, ăn xong thuận tiện có thể đi dạo phố, người ta đều không có quần áo đẹp mặc ra đường, anh mua được không.”

Trần Việt cong khóe miệng nhẹ gật đầu, “Có thể.” Trong nội tâm lại cười nhạo không thôi, đây là khác nhau a, trước tặng quà cho Cảnh Mân, đều phải tìm một ít cơ tặng quà, Cảnh Mân mới có thể vui vẻ nhận lấy, người này trước mắt tốt hơn, cứ mặt không đỏ hơi thở không gấp đề nghị, cũng không nghĩ, các cô chỉ mới gặp mặt lần thứ hai !

Kết giao có tính chất quá mạnh như vậy, làm cho cô có điểm không thoải mái.

Sau đó nghe tiểu mỹ nữ thao thao bất tuyệt trò chuyện phục sức lưu hành mùa này, các loại hàng hiệu đồ trang điểm, khiến cô nghe buồn ngủ, loại chủ đề này trước kia cô cảm thấy còn miễn cưỡng có thể chịu được, nhưng bây giờ làm cho cô rất là phản cảm, cô rốt cuộc là làm sao vậy.

Tại cô thiếu chút nữa muốn chạy trốn chết, điện thoại hợp thời vang lên, cô xin lỗi hướng mỹ nữ cười cười, lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, giữa lòng mày tức thì quần quýt thành đoàn.

Mấp máy miệng mới không tình nguyện nhận, “Có chuyện gì?” Người có thể làm hình tượng phong độ nhẹ nhàng của cô rạn nứt, ngoại trừ Cảnh Nhiên ra không còn ai.

“Em ở đâu?” Người đàn ông đầu bên kia điện thoại cười thật cởi mở, cô chán ghét loại tiếng nói đàn ông đặc biệt trầm thấp này, cứ như hiển lộ rõ ràng sức quyến rũ của hắn.

“Anh hỏi cái này làm cái gì?” Trong giọng nói Trần Việt mang theo phòng bị, còn có chút tố chất thần kinh hướng cửa ra vào quán cà phê quan sát, chỗ tầm mắt có thể đạt được, ánh mặt trời sáng quắc, có điểm chói mắt.

“Hôm nay anh nhàn rồi, nấu cháo cá cho em, cảm mạo xong rồi ăn cái này không tồi.” Giống như nghe không ra lạnh nhạt trong lời nói của cô, giọng đàn ông ấm áp giống như ánh nắng sáng quắc bên ngoài, có loại cảm giác bị phồng tại.

“Không cần, chút nữa chúng tôi muốn đi ra ngoài ăn.”

“A, nếu như em đang ở công ty..., ra lấy liền đi, có thể bỏ tủ lạnh lưu đến xế chiều đã đói bụng mới ăn.” Cảnh Nhiên đầu bên kia điện thoại vẫn không thuận không buông tha nói.

Trần Việt hít một hơi thật sâu, nhìn nhìn tiểu mỹ nữ cau mày bên cạnh, đột nhiên cảm thấy bị Cảnh Nhiên trộn lẫn như vậy, mình cũng không tâm tình ước hẹn với tiểu mỹ nữ.

“Tôi xuống.”

Cúp điện thoại, cô hướng tiểu mỹ nữ nói ra: “Có chút việc anh phải đi xử lý, chúng ta hôm nào lại hẹn nha.”

Tiểu mỹ nữ thất vọng nhếch miệng, không quá tình nguyện, “Được rồi, có rảnh phải nhớ hẹn em.” Tiểu cô nương biết rõ, Trần Việt mặc dù nói hôm nào lại hẹn, bắt quá từ trong tươi cười xa cách của cô, có thể lang có điều đơn giản nhìn ra, Trần Việt sẽ không hẹn cô nữa.

Quán cà phê ngay tại toà nhà bên cạnh công ty cô, cho nên Trần Việt đi ra quán cà phê, chỉ tốn vài giây, đã tìm được Cảnh Nhiên đưa cháo đến, hần lại ngu ngốc đứng ở cửa ra vào, tuy không có đứng phơi nắng dưới ánh mặt trời, nhưng nhiệt độ giữa trưa như vậy, chỉ cần là chỗ không có điều hoà, cũng sẽ oi bức dị thường.

Trần Việt không vui đi nhanh vài bước, đi đến bên người Cảnh Nhiên thì cũng không thốt một tiếng, dặt lẩy cánh tay của hần liền đi đến trong hành lang, “Anh là tên ngốc sao, nơi này có điều hoà không đứng, lại đứng ở bên ngoài!”

Cảnh Nhiên đột nhiên bị tóm, sợ hãi kêu lên một tiếng, khi nhìn rõ ràng người tóm hần là Trần Việt, liền lộ ra tươi cười mang theo thật thà phúc hậu quen thuộc, “Anh sợ đứng bên trong em không nhìn thấy anh.”

Trần Việt tức giận mặt trắng không còn chút máu, cái nhìn này, cô đột nhiên có cảm giác choáng váng, người đàn ông đứng ở trước mặt cô đưa lưng về phía cửa thủy tinh rộng rãi, phía sau là ánh mặt trời chói mắt sáng lạn, ở tường thủy tinh làm nổi bật, quanh thân của hần giống như tản ra một vòng ánh sáng nhàn nhạt, đẹp mắt đến không chân thực.

“Cái này cho em nè.” Không có để ý tới cô sững sờ, Cảnh Nhiên vẫn cười đến ảm áp, đưa cho cô bình giữ ấm nhỏ cầm trên tay, “Khi muốn ăn hâm lại là được, công ty của em hần là có lò vi sóng chứ.”

Trần Việt tiếp nhận đồ, còn chưa từ trong trạng thái ngây ngốc giải thoát, chỉ nghe được câu: “Muốn vào trong công ty ngồi một chút không?”

Sau đó phát hiện đôi mắt Cảnh Nhiên hưng phấn đến độ sắp phun ra lửa, cô mới ý thức tới hình như mình nói sai, bắt quá, quên đi, dẫn hần nhìn công ty một chút cũng sẽ không như thế nào.

Kết quả về sau chứng minh, cách nghĩ này của cô đúng là quá ngây thơ rồi.

Lần đầu tiên Cảnh Nhiên bước vào công ty Trần Việt, ôm trong lòng một trái tim tò mò, nhìn chung quanh, hần có nghe qua lão thái thái nhắc tới công ty Trần Việt, nói là làm buôn bán, nhìn biểu lộ khó nén đắc ý của lão thái thái, trong lòng của hần vẫn không tin tưởng lắm, nghĩ một phụ nữ, có thể làm công ty quy mô bao nhiêu? Hôm nay tận mắt nhìn thấy, hần mới không thể không bội phục, Trần Việt thật sự có tài cán.

Bắt quá, nhìn một vòng rồi, trái tim tò mò kia bị bịt kín một tầng nghi hoặc, theo Trần Việt đi vào phòng làm việc của cô, hần rốt cục không thể nhẫn nại: “Trần Việt em lại lấy việc công làm việc tư!”

Trần Việt ngồi ở trên ghế sa lon, động thủ mở bình giữ ấm, nghe lời nói không giải thích được này của hần..., không vui trừng mắt liếc hần một cái: “Có ý tứ gì?”

Cảnh Nhiên nhìn cô mở không được, liền ngồi xổm một bên khác tiếp nhận công việc của cô, vặn mở cái nắp, lấy ra chén nhỏ và cái thìa, lấy bình ra đổ một ít cháo vào chén nhỏ, một cổ mùi cá nồng đậm đổ ra, làm cho người ta chỉ ngửi hương vị, liền muốn ăn, Trần Việt có chút không thể chờ đợi được cầm lấy chén nhỏ nhấp nhẹ một ngụm.

“Vừa rồi anh nhìn một vòng, nhân viên của công ty em có 90% nữ, như vậy còn không xem như lấy việc công làm việc tư.” Cảnh Nhiên ở hốc tối bên cạnh bình giữ ấm rút ra một đôi dũa, lấy ra một ít cá đặt ở trên cái nắp đã mở, tỉ mỉ lựa xương cá, rồi đem cá đã lấy hết xương ra bỏ vào trong chén Trần Việt.

Thời điểm hần làm những chuyện này, biểu lộ tự nhiên, động tác trôi chảy, tựa như hần đang làm một chuyện đã tập mãi thành thói quen, tựa như bọn họ đã là vợ chồng già ăn ý mười phần.

Trần Việt bị ý nghĩ hiện lên trong đầu mình làm sợ hãi, cô lại nghĩ đến cái từ vợ chồng già này!! Cái này cũng quá kinh khủng a.

Nhưng cô không cách nào phủ nhận, Cảnh Nhiên dùng giọng điệu trầm thấp nói chuyện như vậy, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, nhìn thật sự rất dịu dàng.

Trong lòng nhất thời như xương cá đâm, có điểm đau đớn, có điểm ngứa.

“Tôi là bà chủ, muốn tuyển hạng người gì, ai quản được!” Cô cũng không phủ nhận khi mình tuyển nhân viên thì xác thực là lấy việc công làm việc tư.

Sau đó, người bên ngoài xuất hiện cắt đứt một lát yên tĩnh giữa bọn họ.

“Bà chủ, có một văn kiện phiên toái chị ký tên.” Một nữ sinh nhìn liền biết là phần tử tinh anh cầm cặp văn kiện màu lam nhạt đi đến.

Mặc dù cô nhếch môi mỏng biểu hiện rất nghiêm túc, nhưng Cảnh Nhiên đơn giản có thể cảm giác được ánh mắt của cô đang kiệt lực nhìn xem hẩn.

Xem ra người tò mò không phải một mình hẩn,, nghĩ như thế, hẩn lựa xương càng dùng sức hơn.

Trần Việt tiếp nhận văn kiện lật xem qua, nhứ nhứ mày, “Dư trợ lý, có phải em cầm nhầm văn kiện hay không? Cái này ngày hôm qua chị đã phê xong.”

“A, vậy sao, vậy chắc là em nhầm!” Dư trợ lý mặt không đổi sắc cầm về cặp văn kiện, xoay người thì không hề dùng ánh mắt ngắh hẩn, mà là quang minh chánh đại nhìn Cảnh Nhiên hai giây, liền bước nhanh đi ra.

Cảnh Nhiên có chút phát mộng, “Đây là? . . .” Cảm thấy thủ hạ của Trần Việt thật đúng là rất quái dị.

“Không có việc gì, cô ấy chỉ là đại biểu một ít người tò mò tới thăm anh một chút.” Trần Việt bỏ một miếng thịt cá vào miệng, mới không cho là đúng giải thích.

Quả nhiên, sau khi Dư trợ lý rời khỏi đây không lâu, cửa ra vào liền thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô trầm thấp, còn có chút còn nhỏ giọng hỏi: “Sau đó thì sao? Sau đó như thế nào? . . .”

Hai người trong văn phòng, mặt mũi đều tràn đầy hắc tuyến.

Bất quá khác với Trần Việt không thoải mái, trong nội tâm Cảnh Nhiên ngược lại vui mừng lật trời, hẩn yêu mến loại cảm giác từng chút thẩm thấu vào cuộc sống của Trần Việt, chỉ cần hẩn có kiên nhẫn, chuyện công thành đoạt đất sớm muộn là dễ như trở bàn tay.

Buổi tối Trần Việt không có xã giao, liền đúng giờ tan sở về nhà cùng mẹ, nào biết vừa mở cửa liền nhìn đến Cảnh Nhiên đưa cháo cá cho cô vào giữa trưa, cô lập tức nghĩ đến từ âm hồn không tan, nói chính là loại người như hẩn.

“Sao anh ở nhà của tôi?”

“Giữa trưa anh đưa cháo xong liền trực tiếp đến nhà em nha, bác gái nói muốn ăn hải sản, lại không biết rõ, cho nên bảo anh làm.” Cảnh Nhiên cười trả lời cô.

Liếc mắt, cô ném cặp công văn liền tìm mẹ khắp nhà, sau đó tìm được lão thái thái ở sân thượng.

Trần nương nương nhìn đến con gái xuất hiện, liền mặt mày hơn hử nói: “Cháo cá giữa trưa ăn ngon không! Tài nấu ăn của tiểu Nhiên tốt đến không phản đối a.”

Trần Việt hít sâu, tức giận nói ra: “Mẹ, con xem như suy nghĩ kỹ, mẹ thế này căn bản là “lấy tay bắt cá” a, giúp đỡ Cảnh Nhiên tính toán!”

“Cái gì cái gì a! Cánh tay của mẹ rất tốt, làm sao có thể bắt loạn!” Trần nương nương cười ha hả giả bộ hồ đồ, con gái thông minh như vậy, sớm muộn cũng nhìn ra bà đang hát tuồng, cho nên đối mặt chất vấn của cô, lão thái thái chính là nửa điểm cũng không hoảng loạn.

“Ít đến, ngày đó nào chuyện trong phòng nào con, con liền cảm thấy không đúng, hiện tại mẹ còn lấy cớ cho Cảnh Nhiên xuất hiện ở trước mắt con, lần này mẹ làm quá rõ ràng a.”

“Rõ ràng thế nào, nếu như không phải nhìn con cũng có ý tứ với hẩn, mẹ mới chẳng muốn làm nước chảy qua hồ (ý chỉ làm mai)! ”

“Con có ý với hẩn?” Trần Việt hoảng sợ trừng lớn hai mắt, đầu lưỡi lập tức thất lại.

35. Chương 35

Cảnh Nhiên trong mơ hồ nghe được lời nói trầm thấp từ sân thượng truyền đến củ hai mẹ con, vui vẻ nhẹ nhàng động ở khóe miệng của hần, động tác chuẩn bị hải sản trên tay chưa từng dừng lại, hần rất thích thấy Trần Việt thích ăn món ăn hần làm, giữa trưa xem bộ dáng cô nhả nhận ăn toàn bộ cháo cá mình mang đến cho cô thì loại cảm giác thỏa mãn trong nội tâm, khó nói lên lời.

Hần không rõ Trần Việt vì cái gì không phải ôm lấy thân phận đồng tính luyện ái của mình không buông tay, coi như là đồng tính luyện ái, cũng không phải không có khả năng yêu khác phái, vì cái gì Trần Việt cứ kiên trì một cái lập trường không giải thích được như vậy? Chẳng lẽ thật sự có quan hệ với biến cố xảy ra khi cô còn là thiếu niên? Rốt cuộc là cái biến cố gì?

Phụ nữ vừa đến trên giường liền biến thành mèo hoang nhỏ nhiệt tình như lửa kia, nói cô là đồng tính luyện ái không thích đàn ông, hần thật sự rất không tin tưởng, coi như phải thì thế nào? Dưới chiến thuật gấp gáp chăm chăm người của hần, xem cô còn có thể kiên trì bao lâu, nói sau, Trần Việt bây giờ, cũng không phải tuyệt đối thờ ơ với hần a.

Càng nghĩ càng đẹp, động tác trên tay không khỏi nhanh hơn vài phần, sau đó, vui mừng cực lại sinh bi, “A. . . . Đáng chết.” Một cái sơ ý, cây gai bén nhọn trên đỉnh đầu tôm lớn cứ như vậy không lưu tình chút nào vào trên ngón tay của hần, sau đó còn rất ác độc cắt đứt, tơ máu chảy ra lưu lại ở trên tay tôm đậm, chậm rãi tràn ra, không nhiều lắm, lại chướng mắt dị thường.

Cảnh Nhiên muốn dùng tay nhỏ, lại phát hiện mũi nhọn do tôm đậm ở lại trong thịt, dùng tay căn bản không nhổ ra, có chút đau đớn từ đầu ngón tay truyền đến, làm cho hần nhận không được nhe răng.

Tình huống này, xem ra chỉ có thể đi ra xin hai người phụ nữ ngoài kia giúp đỡ rồi, chỉ là xảy ra chuyện sơ ý như vậy, thật sự có đủ mất mặt, hay là nhận một chút khuya về nhà tự mình rút đi.

Quyết định chủ ý, Cảnh Nhiên liền tính toán đi lau máu trên tay, “Anh đang làm cái gì?” Thanh âm Trần Việt cũng xuất hiện ở phía sau hần vào lúc này.

“A, không có gì, em đi ra ngoài đi, ở đây em cũng không giúp được gì.” Có thể là vừa rồi hần gọi một tiếng đưa cô tới a. Không muốn dạng ngốc của mình bị cô nhìn thấy, hần vẩy tay muốn đuổi cô đi ra ngoài.

Bàn tay to có chút thấy đau kia trong một giây đồng hồ đã bị cô bắt được.

Trần Việt nhìn ngón tay còn đang nhỏ máu kia, híp mắt hỏi hần: “Đây là có chuyện gì?” Vừa rồi cô ở sân thượng chột nghe đến tiếng kêu thảm thiết của hần, tiến đến xem xét, người đàn ông này lại giả vờ giống như không có việc gì, không rõ hần rốt cuộc đang nghĩ gì.

“Chỉ là bị đâm phải.” Cảnh Nhiên cười muốn rút về tay của mình, lại bị cô nắm càng chắc hơn.

“Cái điểm màu đen này là cái gì?” Trần Việt chỉ vào gai nhỏ còn ở lại trên đầu ngón tay hần.

“Hắc hắc. . . . cái gai nhỏ.”

Sau đó Cảnh Nhiên đương nhiên thu được ánh mắt khinh thường lớn của Trần Việt, “Đi theo tôi.” Sau đó dắt tay của hần liền đi ra ngoài, Trần Việt không có phát hiện, gần đây cô thường xuyên kéo tay Cảnh Nhiên, có lẽ bởi vì làm động tác như vậy thật sự vô cùng thuận theo tự nhiên, cô mới có thể xem nhẹ a.

Cảnh Nhiên rất cực may mắn kiến thức đến cái gọi là diễn viên tốt nhất, đối tượng đương nhiên là Trần nương nương, chỉ thấy sau khi bà nhìn thấy vết máu tròn nhỏ trên tay hần, liền ngạc nhiên gào to, như một quan lớn cấp bậc cao nhất, chỉ trở ra lệnh cho Trần Việt.

“Dùng rượu sát trùng trừ độc châm trước, khi lấy gai phải cẩn thận, không thể có một chút lưu lại, lấy gai xong tranh thủ thời giờ—an trừ độc cho vết thương, dán băng cá nhân không mấy thích hợp, hay là dán băng gạc lên a, nhà của chúng ta có băng gạc tẩy nhờn, hay dùng cái kia, kỳ thật tốt nhất phải đi bệnh viện khử viêm hoặc là uống thuốc mới tốt. . . .”

Cảnh Nhiên nghe đến ứa ra mồ hôi lạnh, Trần Việt đang nghiêm túc giúp hấn lấy gai nhỏ ra, bởi vì tâm tư vô cùng chuyên chú, không có để ý tới mẹ lúu rúu bên cạnh, đợi cho cô lấy hết gai ra, tiêu hết độc dán lên băng cá nhân, cô mới đáp lời.

Chỉ nghe cô lạnh lùng nói câu, “Mẹ, mẹ gọi xe cứu thương được không!”

Khoẻ miệng lão thái thái co giật, “Con đang hoài nghi chuyên nghiệp của mẹ sao?”

“Con làm sao dám hoài nghi chuyên nghiệp phụ khoa của mẹ.” Vừa thu dọn đồ đạc, Trần Việt vừa không mặn không nhạt đùa với mẹ.

Cảnh Nhiên ở bên cạnh không nói nhúng vào, chỉ có thể làm người xem thành thật.

“Mẹ là chuyên nghiệp phụ khoa thì thế nào, vết thương này, có thể lớn có thể nhỏ, xử lý không tốt..., liền dễ dàng lây, đi bệnh viện khử viêm có cái gì không đúng! !” Trần nương nương càng nói càng động khí, chuyên nghiệp nhiều năm của mình, cư nhiên bị con gái của mình hoài nghi, quả thực buồn cười.

Đang lúc ngọn lửa cực kì tăng vọt khiến bà muốn lý luận muốn giải thích, Trần Việt lại hợp thời quăng ra một câu, “Hắn đi bệnh viện chích, tối nay ai tới thu phục đồng hải sản kia?”

Lời nói đầy bụng của lão thái thái lập tức nghẹn ở cổ họng, phun không ra cũng nuốt không trôi, cả người lập tức ỉu xiu: “Kỳ thật vết thương nhỏ ngoài da đó cũng có thể không đi bệnh viện.”

“Phì. . .” Cảnh Nhiên ở một bên nín cười thật vất vả, tại lão thái thái nói ra một câu tốt nhất thì hấn rốt cục vẫn nhin không được phá công, sau khi tiếp thu đến ánh mắt sắc bén của nhạc mẫu tương lai, rừ đầu nhanh chân bỏ chạy, “Anh tiếp tục đi chuẩn bị hải sản. . .”

Lão thái thái trừng mắt nhìn Trần Việt: “Như thế nào, người này có phải là rất đáng yêu, rất vui vẻ.”

Trần Việt giống như nhìn đến một con quạ hoa lệ bay qua trên đỉnh đầu cô, “Mẹ, con nghĩ đàn ông đều sẽ không thích được ‘ca ngợi’ đáng yêu hoặc thú vị như vậy.”

“Ít giả đúng đắn, mẹ còn không biết con, con khẳng định cũng yêu mến hai điểm này của hấn!”

Khoẻ miệng Trần Việt cong lên, “Con ưa hấn ba điểm.” (#Ami: tưởng tượng đi các bạn, ba điểm gì =))

Lão thái thái tiêu hóa lời này của cô một chút, con mắt miệng lập tức đã thành hình chữ O, “Yêu nghiệt a! ! ! Con lại đùa như thế với mẹ!”

Sau đó chỉ thấy lão thái thái hai tay bưng lấy mặt chạy trốn về phòng.

Trần Việt thở phào một cái, bên tai cuối cùng có thể thanh tịnh một hồi rồi, ánh mắt bay về phía bóng dáng cao lớn trong phòng bếp, biểu lộ như có điều suy nghĩ.

Tay nghề của Cảnh Nhiên không cách nào bắt bẻ, xác cua xác tôm xếp thành từng tòa núi nhỏ trên bàn, mặc dù như thế, Cảnh Nhiên vẫn rất có kiên nhẫn tiếp tục lột cua cho hai người, lão thái thái ăn đến sắp căng cứng thì dừng chiếc đũa lại, cảm thấy mỹ mãn vỗ cái bụng, nhìn nhìn con gái còn đang vui đầu ăn mãnh liệt, còn có con rể tương lai lột vỏ cua đến mặt mũi tràn đầy hạnh phúc, đột nhiên ai oán thở dài, “Ai nha, món này ngon thế, về sau ăn không được nên làm cái gì bây giờ a! !”

Động tác trên tay Cảnh Nhiên chưa ngừng, vừa cười vừa nói: “Bác gái không cần lo lắng, bác muốn ăn, cháu lúc nào có thể làm cho bác ăn.”

“Nhưng cháu cũng không thể luôn làm cho bác ăn a, ngày nào đó cháu muốn kết hôn..., thật là không tốt khiến cháu vứt vợ con đi, chạy tới nấu cơm cho bác a.”

Cảnh Nhiên vừa nghe lời này của bà, liền biết lão thái thái lại đang làm oanh tạc yếu sức với Trần Việt, mà hấn cũng vui vẻ cùng lão thái thái hát đôi, liền rất phối hợp khổ mặt theo, “Cái này phải xem ý Trần Việt.”

Trần Việt ném xác cua trong tay, xoa xoa tay, “Xem tôi có ý tứ gì? Ý của tôi là lúc ăn cơm đừng nói những chuyện làm cho người ta tiêu hoá không nổi..., mời hai người có chừng có mực.”

Trần nương nương liếc cô một cái, “Trần Việt con đừng giả bộ hồ đồ, con đừng quên, ngày đó chính con đáp ứng là sẽ phụ trách với Cảnh Nhiên.”

Cảnh Nhiên bên cạnh lập tức phụ họa gật đầu.

Trần Việt đỡ khóc đỡ cười, lấy tới lấy lui, rõ ràng kéo trở lại đề tài này rồi, “Con khi nào thì nói con không chịu trách nhiệm rồi, Cảnh Nhiên anh ăn no rồi liền thu dọn bàn, xong rồi đến phòng tôi, tôi sẽ hảo hảo ‘chịu trách nhiệm với anh!’” Nói xong anh tuấn ném khăn tay, đứng dậy tiêu sái rời đi.

Cảnh Nhiên nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, trong đầu đã ảo tưởng các loại hành vi “chịu trách nhiệm” cô sẽ áp dụng với hắn, sau đó lại không kiên nhẫn gì xuân tình nhộn nhạo.

Mà lão thái thái một bên thì thống khổ kéo tóc của mình, miệng lẩm bẩm, “Yêu nghiệt a, thật sự là yêu nghiệt a, lại động tình trước mặt bà lão như tôi! Tôi làm sao có thể sinh ra một yêu nghiệt như vậy a! ! ! !”

Sau đó lần nữa nhìn thấy lão thái thái hai tay bưng mặt chạy trốn về phòng.

Tuy bên ngoài là ngày hè mặt trời rực rỡ cao chiếu khốc nhiệt, nhưng mọi người trong trạm sửa xe biết rõ, Cảnh đại sư phụ đang đắm chìm trong mùa xuân nở đầy hoa đào.

Nhìn hắn động một chút lại cười giống như người bệnh thiếu não, đoàn người cũng biết, người nào đó thật sự yêu đương.

Cảnh Nhiên biết rõ người bên ngoài nhìn hắn tựa như đang đi thăm con khỉ trong vườn thú, đều có chút hăng hái, nhưng hắn mới không thèm để ý, giờ này khắc này hắn, đã cảm thấy một cỗ ánh sáng hạnh phúc đang chăm chú bao vây lấy hắn, làm cho hắn cảm giác vui vẻ đến có điểm không chân thực.

Bởi vì hắn luôn nhịn không được hồi tưởng về bữa tối ăn xong bữa tiệc hải sản lớn kia, Trần Việt “chịu trách nhiệm” với hắn trên giường thế nào, đó là tra tấn vô cùng ngọt ngào, quả thực chính là sướng làm cho hắn muốn chết, thế cho nên những ngày sau, hắn đều giống như đang ôn tập bài học, mỗi ngày đều phải nhớ lại một trăm lần.

Tiểu Thư đã sớm thói quen loại hành vi nằm mơ ban ngày này của sư phụ, chỉ là khi trưởng tiệm đi tới, liền đẩy hắn, hi vọng hắn có thể kịp thời hoàn hồn.

Sở Bạch ngồi xổm bên người Cảnh Nhiên, cong khốe miệng cười nói: “Tâm tình Sư phụ Cảnh thật đúng là không tồi a!”

“Hắc hắc. . .” Cảnh Nhiên xoa xoa đôi bàn tay, hạnh phúc cười ngây ngô.

“Như thế nào, đã có tiến triển to lớn với Trần Việt à.” Sở Bạch y nguyên vui vẻ nhẹ nhàng, tâm địa còn rất tốt giúp hắn lấy công cụ.

Cảnh Nhiên dừng lại, mặt có chút đỏ lên, vẫn không quên vỗ vỗ nịnh hót: “Trưởng tiệm quả nhiên liệu sự như thần.”

Sở Bạch gật gật đầu, giấu đi một tia ảm đạm hiện lên dưới mắt, lập tức lại bị hắn che dấu tốt, “Trần Việt cô. . .”

Cảnh Nhiên biết rõ lời nói chưa ra miệng của hắn là nội dung gì, nhún nhún vai, “Rất nhiều chuyện, cũng không phải tuyệt đối a! Tôi rất lạc quan.”

“Đúng vậy, có một số việc, thật sự không giống tuyệt đối như vẻ bề ngoài.” Sở Bạch giống như nhớ tới cái gì, lập tức cảm khái rất nhiều.

“Trưởng tiệm và Trần Việt rất thân sao?” Cảnh Nhiên đột nhiên nhớ tới ngày bão kia, hành động giữa hai người bọn họ, quan hệ không nên bình thường a, hơn nữa trưởng tiệm thoát nhìn cũng rất lo lắng cho Trần Việt.

Thật bất ngờ hắn có thể hỏi như vậy, Sở Bạch sững sốt một chút, lập tức cười cười: “Trần Việt không có đề cập quan hệ của chúng tôi với cậu à, nói đến thì rất có duyên, khi ở trung học phổ thông, tôi và cô ấy cùng lớp, khi đại học tôi và cô ấy lại cùng trường, sau đó đi ra xã hội, lại ngoài ý muốn phát hiện chúng ta thích đến cùng một quán bar, cậu nói có phải rất thú vị hay không.”

Cảnh Nhiên nghe xong lông mày đều nhăn thành chồng chất, “Tôi có chút ghen tỵ, anh lại quen cô nhiều năm như vậy.”

Sở Bạch không cho là đúng liếc mắt xem thường, “Quen lâu thì thế nào? Duyên phận nhiều khi đều là xảy ra với người khi thời gi—an chọn đúng, thời gi—an chọn không đúng, cùng một chỗ lâu cũng vô dụng.”

“Thật thâm ảo.” Cảnh Nhiên cảm thấy lời này của hắn nghe cái hiểu cái không, Sở Bạch giống như đang biểu đạt thứ gì, chính là hắn lại nhất thời không cách nào lý giải.

“Về sau cậu sẽ hiểu được.” Trưởng tiệm Sở vỗ vỗ vai của hắn, đứng dậy rời đi, không biết vì cái gì, Cảnh Nhiên đột nhiên có ảo giác, cảm thấy bóng lưng trưởng tiệm đi trở về văn phòng nhìn có chút cô đơn.

Còn có, tuổi của trưởng tiệm vẫn còn trẻ sao cứ giả già dặn, động một chút lại dùng một bộ lời nói thâm thúy nói chuyện với người! Làm cho người ta nghe xong cảm thấy khó chịu.

Sắp tan việc, trong lòng Cảnh Nhiên không ngừng tính toán buổi tối nên dùng cơ gì đi tìm Trần Việt, hình như có hai ba ngày không gặp mặt rồi, nhớ cô nhớ đến muốn chết, tuy thấy cô luôn một bộ dáng lạnh nhạt không quá thích để ý tới hắn, chính là chỉ cần có thể luôn tiếp cận cô, Cảnh Nhiên đã cảm thấy những thứ khác thật sự không quan trọng, đặc biệt một tuần lễ hắn còn có hai lần phúc lợi, này quả là phúc lợi làm cho hắn sướng đến lạch ra a.

Nghĩ đi nghĩ lại, nước miếng đều muốn chảy ra. . . .

“Cảnh đại sư phụ. . .” Sở Bạch không tiếng không hơi dất đến bên cạnh hắn, âm trầm khủng bố ghé vào lỗ tai hắn kêu một tiếng, thiếu chút nữa dọa hắn hồn bay phách tán.

“Tiệm. . . trưởng tiệm?”

Sở Bạch vươn tay khoát bờ vai của hắn, cười nói: “Nghĩ đến nhập thần như vậy, suy nghĩ người trong lòng à.” Nhìn bên tai Sư phụ Cảnh nhanh chóng ửng đỏ, hắn cổ quái nở nụ cười hai tiếng, tiếp tục nói: “Như thế nào, buổi tối cùng nhau ăn cơm, sau đó đi uống nước?”

Cảnh Nhiên nhớ tới lần trước trưởng tiệm dẫn hắn đi cái quán bar quỷ dị kia, một cỗ ác hàn lập tức tập kích toàn thân hắn, vừa đánh lạnh run vừa lắc đầu giống như trống lắc.

“Tôi không đi, không rảnh.”

Sở Bạch nhú nhú mày, khẩu khí tiếc hận nói: “Vậy à, thật đáng tiếc, kỳ thật hẹn Trần Việt cùng đi, cậu đã không rảnh vậy không có biện pháp.”

“A. . . Trần Việt cũng đi à!” Cảnh Nhiên ngoài ý muốn hú lên quái dị, sau đó lập tức chùng chất tươi cười nịnh nọt: “Trưởng tiệm, tôi không có tôi không có.” Vốn đang nghĩ tìm cái cơ gì đi gặp cô, không nghĩ tới trưởng tiệm lại hẹn giúp hắn, thực trời giúp hắn.

Nhìn Cảnh Nhiên trở mặt nhanh như lật sách, Sở Bạch tức giận hừ lạnh một tiếng, “Cắt, cậu không rảnh thì đi việc của cậu đi, tôi và Trần Việt vừa vặn nói vài lời thăm kín.”

“Vài lời thăm kín? Các người có lời thăm kín gì để nói ! !” Cảnh Nhiên vẻ mặt đề phòng nhìn Trưởng tiệm Sở, “Trưởng tiệm, chẳng lẽ anh. . . anh đối với cô ấy. . .”

“Tôi và cô ấy như thế nào cậu cứ từ từ đoán đi.” Hồ ly giáo hoạt cười nhìn tiểu động vật bị chính mình nắm trong lòng bàn tay, có chút hăng hái đùa hắn.

“Trưởng tiệm, anh quá không hiền hậu, không cho phép anh có ý nghĩ không an phận gì đối với cô.” Cảnh Nhiên phản ứng như hắn dự đoán, nhảy lên cao như con khỉ, thú vị cực kỳ.

“Cảnh Nhiên cái gì gọi là không cho phép tôi có ý nghĩ không an phận, cậu chưa từng nghe qua từ thứ tự đến trước và sau sao? Tôi và cô ấy đã quen nhau nhiều năm rồi! Đừng giờ chân, muốn đi thì tranh thủ thời gi—an đi thay quần áo.”

Lúc tới nhà hàng kiểu Triều Châu đã hẹn, Trần Việt đã đặt phòng ở bên trong chờ bọn hắn rồi, nhìn đến Cảnh Nhiên cũng cùng xuất hiện, thật cũng không biểu hiện ra bao nhiêu kinh ngạc.

Sở Bạch nhìn trên bàn đã bày xong ba bộ bát đĩa, có hơi thất vọng hít hơi, nói với Cảnh Nhiên bên cạnh: “Người liệu sự như thần nhưng thật ra là em.”

Sau đó lại chưa từ bỏ ý định hỏi Trần Việt: “Làm sao em biết anh sẽ dẫn theo hắn.”

Trần Việt cầm lấy ly trà nhấp nhẹ một ngụm, “Chỗ có não nhiệt, anh nhất định sẽ đứng ở vị trí tốt nhất quan sát, em còn không biết anh.”

Sở Bạch kéo một cái ghế tới ngồi xuống, cười nói đến: “Quá khen quá khen.”

Cảnh Nhiên thừa dịp bọn họ nói chuyện, lén lút đến vị trí bên người cô ngồi xuống, sau đó lấy bát đĩa bên cạnh chuyển đến trước mặt mình.

Một cử động kia lập tức rước lấy hai người khác ghé mắt.

Nhưng mà Trần Việt chỉ là liếc mắt xem thường, ngược lại không nói lời gì làm cho người ta lúng túng.

Sở Bạch nhìn hành động không được tự nhiên của hai người trước mắt, biểu lộ , có dòng khí mập mờ mạnh mẽ chạy toát lên trên người hai người, xem thể nào đều là hình ảnh tình chàng ý thiếp mỹ hảo hài hòa.

Đột nhiên cảm thấy tươi cười thật chua xót, liền tìm chủ đề nói ra: “Trần Việt làm sao vừa ý Sư phụ Cảnh của bọn anh!”

Trần Việt nhìn menu, nghe được một câu trêu chọc như vậy của Sở Bạch..., có chút nhượng mảy nhìn hẩn một cái, “Ai nói với anh em nhìn trúng hẩn? Nếu như anh nhìn trúng hẩn, đừng khách khí, mời lấy đi.”

Cảnh Nhiên không vui nhìn Trần Việt, quyết định cắt đứt lời hẩn không thích nghe..., “Trần Việt, em thích ăn cá, chúng ta gọi cá hấp nha.”

“Ai nói tôi thích cá? Xương nhiều lắm tôi không thích.” Trần Việt tiếp tục đảo menu, nhìn đến món bụng cá bung[1], liền nhớ đến hình như Cảnh Nhiên có mua món này đến nhà cô ăn, liền thuận miệng gọi.

Nghe được cô gọi món hẩn thích ăn, Cảnh Nhiên cảm động thiếu chút nữa muốn nhào qua ôm lấy cô, Trần Việt vẫn chú ý tới hẩn, “Gọi cá đi, anh giúp em lấy xương.”

“Này này, người mời ăn cơm là tôi mà sao không có người hỏi ý kiến của tôi một chút nhỉ.” Sở Bạch không cam lòng cầm chiếc đĩa gỗ gõ gõ cái chén hiển lộ rõ ràng sự hiện hữu của mình, hẩn Sở Bạch là ai, sao có thể rơi xuống thành người qua đường Giáp làm nền.

“A, trưởng tiệm anh muốn ăn cái gì?” Cảnh Nhiên cầm menu trên tay đưa cho Sở Bạch, chính mình thì sát qua xem chung với Trần Việt, gần qua ngửi thấy được mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, trong nội tâm thầm mắng mình một câu: đần, đã sớm nên làm như vậy!

Một bữa cơm Trần Việt bình tĩnh ăn, Cảnh Nhiên lại bận rộn ăn, (hẩn phải giúp người nào đó lựa xương), mà Sở Bạch, thì ăn cực kỳ buồn bực.

Nhìn hai người trước mắt luôn không coi ai ra gì làm chút ít cử động thân mật làm cho người ta ăn không ngon, Sở Bạch đột nhiên phát hiện, việc hẩn gọi hai người ra, chuẩn bị xem kịch vui, chính là sai lầm thật to a!

Cơm nước xong, Sở Bạch cùng bọn họ đi uống nước xong, nói câu “Tôi còn có việc.” Liền vút hai người lại, tự mình chạy đi.

Nhìn trưởng tiệm lái xe nhanh chóng, Cảnh Nhiên không hiểu ra sao, nhìn nhìn lại về mặt nhàn nhã bên cạnh, đột nhiên cảm thấy, đây là chỗ quái dị của nhân sĩ thành công sao?

Nhìn đến Trần Việt cũng muốn đi lấy xe, hẩn vội vàng da mặt dày theo sát, chê cười, lúc này đúng là thời cơ tốt nhất gấp gấp chăm chăm người, nói sau Trần Việt cũng không ngăn cản hẩn, vậy nói rõ cô cũng ngầm đồng ý hẩn đi theo a!

Đợi cho ban đêm gió lớn, thời điểm đêm dài vắng người, hẩn có thể như vậy như vậy, như vậy như vậy. . . .

Trong nội tâm không khỏi hô to một tiếng, “Trưởng tiệm sắp xếp của anh thật sự là quá anh minh rồi. . . .”

Trưởng tiệm Sở đang lái xe, hung hăng hất hơi một cái.

~[1]Bụng cá bung: món này ta bỏ, bung là một phương pháp nấu nướng

36. Chương 36

Trên vách tường đầu giường, đèn tường tạo hình mới tinh mỹ đang tỏa phát ra ánh sáng ôn nhu, ánh sáng yếu ớt mờ lung bí mật mang theo hơi thở ấm áp, rất hiển nhiên, độ sáng mập mờ như vậy, nhất định là do con người tạo ra, nếu như không tin, chỉ hơi liếc mắt nhìn hai người đang bận rộn trên giường mềm ở bên cạnh đèn tường, tất cả liền hiển lộ.

Lúc này bọn họ đang tiến hành, đúng là loại hành vi hoạt động mập mờ nhất giữa, khó trách cả ngọn đèn đều xấu hổ e sợ như thế.

Tóc đen ngắn đẹp của Trần Việt thấm mồ hôi nóng ướt nhẹ, mềm mại dán ở trên trán cô, đôi mắt trải qua tân trang mà trở nên anh tuấn dưới lông mi mang theo hơi nước mờ mờ mập mờ lung, đôi mắt màu đen đang nhắm mở dưới mí mắt, lóe ánh sáng nóng bỏng.

Một hồi tính yêu hoàn mỹ từ từ kết thúc, tình hình kế tiếp, lại cực độ quỷ dị.

Tựa như tất cả hình ảnh tình tiết miêu tả kinh điển trong chuyện, hai bên nam nữ sau một hồi hoan ái ngọt ngào đắm đuối, người đàn ông tựa tại đầu giường trầm mặc hút thuốc, người phụ nữ thì nằm ở một bên dư vị vô cùng.

Trần Việt và Cảnh Nhiên cũng rất có ấn tượng với màn kinh điển này, nhưng hình ảnh xem thế nào như thế nào cũng không được tự nhiên, nhìn kỹ tình huống, nhân vật đang cầm điều thuốc nhả khói, về mặt trầm tư, lại là Trần Việt, mà người nằm ở bên cạnh về mặt thỏa mãn, lại là Cảnh Nhiên khỏe mạnh không ngó.

Quả nhiên là —— không có quỷ dị nhất, chỉ có quỷ dị hơn!

Cảnh Nhiên tính phúc cười ngọt ngào, mặt tới gần eo Trần Việt chút ít, dán lên da thịt mềm nhẵn của cô, một bàn tay to cũng không khách khí vòng ngang eo của cô ôm chặt, còn không có hưởng thụ hết cái ôm ấm áp này, cánh tay liền bị Trần Việt không lưu tình chút nào đẩy ra, trên mu bàn tay truyền đến một hồi đau đớn nóng rát.

“Cách xa tôi một chút.” Một đoàn sương mù phun về phía hần, Trần Việt có điểm hung thần ác sát cảnh cáo, kỳ thật lúc này trong nội tâm cô bất mãn với chính mình hơn, không nghĩ tới cô lại là người háo sắc như vậy, dưới sự trêu đùa nói ba xạo, ba chân bốn cẳng của Cảnh Nhiên, liền ngoan ngoãn cùng hần lên giường “làm tình” rồi, hơn nữa vừa làm liền kịch liệt như thiên lôi cầu kết lửa đất, núi lở đất nứt, hỏa tinh đụng địa cầu.

Kết quả như vậy làm cho cô cảm thấy vạn phần uể oải, chuyện cho tới bây giờ, muốn phủ nhận cái gì, cũng chỉ là bịt tay trộm chuông, lừa mình dối người, cảm giác với Cảnh Nhiên trong nội tâm, đã mãnh liệt đến cô rốt cuộc không cách nào bỏ qua, loại tình hình này, cô còn có thể chống bao lâu?

Cảnh Nhiên khẽ cười một tiếng, xoay người nằm thẳng một bên giường, hần có dự cảm, nắm bắt mục tiêu Trần Việt, đã cách hần càng ngày càng gần, nếu hỏi hần tại sao lại có loại dự cảm này, chỉ cần xem mấy lần hoan ái gần đây của bọn họ là biết, Trần Việt đối với khiêu khích của hần càng ngày càng không có sức miễn dịch rồi, hơn nữa quá trình cũng càng ngày càng nóng bỏng rồi, cho nên nói, chuyện tốt giữa bọn họ càng ngày càng gần.

Vì vậy dưới sự đặc ý vênh váo, Cảnh Nhiên rất tự nhiên nói ra một câu như vậy: “Trần Việt, chúng ta yêu đương đi.”

Trần Việt háy hần một cái, tiếp tục hút thuốc, trầm mặc một hồi, mới tức giận ném ra một câu đáp lại: “Anh cũng không phải phụ nữ.”

Cảnh Nhiên hơi bị chán nản, “Trần Việt, pháp luật không có quy định yêu đương với em, nhất định phải phụ nữ mới được a.”

Trần Việt cười nhạo lên tiếng, “Cảnh Nhiên, anh không hiểu ý từ đồng tính luyến ái là như thế nào sao?”

Cảnh Nhiên xoay người bò lên, ngồi thẳng đối mặt Trần Việt, nghiêm túc nói ra: “Em đừng cứ lấy cái từ đồng tính luyến ái này để nói với anh, nghe nhiều hơn thì không mới lạ rồi, bắt đầu từ lần đầu tiên em lên giường với anh, em cũng không phải là đồng tính luyến ái thuần túy rồi, anh không rõ, em rất cuộc đang kiên trì vì cái gì!”

Một đoạn văn nói xong, Cảnh Nhiên âm thầm đặc ý, chớ nhìn hần là sư phụ sửa xe văn hóa không cao, nhưng nói đến lời văn nghệ, cũng không phải rất yếu a!

Động tác hút thuốc của Trần Việt dừng lại một chút, khoe miệng cong lên liếc nhìn hần, xem ra cô thật sự là xem nhẹ người đàn ông này rồi, nguyên lai người thành thật cũng có thể nói ra lời bèn nhọn như vậy. (#Ami: không lẽ cứ để chị dùng lời nói sắc bén đâm chết =.=)

Những gì Cảnh Nhiên nói, cô làm sao không hiểu, chính là có một số việc, trong nội tâm nhận định rồi, sẽ rất khó cải biến, cô thừa nhận mình là một người cố chấp, hơn nữa không phải cố chấp bình thường.

Nhìn nhìn hai người đều là thân thể trần truồng, loại tình hình này giống như không quá thích hợp nói chuyện chính sự, cho nên cô tiện tay kéo qua một bộ đồ ngủ treo bên cạnh, ngắm đến một bộ đồ ngủ nam, cũng thuận tay giúp Cảnh Nhiên cầm tới, đột nhiên đình trệ, vì cái gì trong phòng cô có đồ ngủ đàn ông!

“Anh lại còn mang đồ ngủ đến nhà của tôi?” Cái này quá được một tác lại muốn tiến một thước rồi.

Cảnh Nhiên tiếp nhận đồ ngủ, cũng cười nói: “Không có, đây là bác gái mua cho anh.”

“” Còn tốt chứ, thì ra được một tác lại muốn tiến một thước chính là lão mẹ của cô!

Mặc xong quần áo, hai người cũng không có rời giường, mà là song song ngồi trên giường, Trần Việt hút xong một điếu thuốc, lại châm một điếu, híp nửa mắt tiếp tục nhả khói, Cảnh Nhiên thì cầm điều khiển từ xa, bấm loạn một hồi với TV treo cao trên tường, cũng rất sẵn sóc điều chỉnh âm lượng thành rất nhỏ.

Trong nội tâm bối rối, Trần Việt đột nhiên trở mặt, có phải là vừa rồi mình nói lời kia quá nặng? Đang muốn tìm chủ đề mở ra cục diện bế tắc, chợt nghe đến người bên cạnh đã mở miệng.

“Cảnh Nhiên, từ vừa mới bắt đầu anh đã biết tôi là đồng tính luyến ái, vì cái gì còn có thể theo đuổi tôi không bỏ?” Thở ra một ngụm khói, Trần Việt quay đầu nhìn hần, trong mắt tìm tòi nghiên cứu, hai hàng lông mày trối chặt, giống như vấn đề thốt ra, là bí ẩn mấy thế kỷ chưa giải.

Cảnh Nhiên nhú mày, khoe mắt hơi vĩnh cười đến hơi khờ, “Vấn đề này đơn giản, anh thích em, rất yêu, không muốn bỏ qua em, liền cố gắng tranh thủ nha.”

Ánh mắt hần thanh tịnh, khi nói ra mấy chữ anh thích em thì càng toát ra, chân thành thẳng thắn vô tư, Trần Việt bên cạnh nhìn có chút động dung.

“Nhưng anh yêu thích tôi cũng không đại biểu tôi phải thích anh.” Thu hồi tầm mắt chú ý hần, Trần Việt có điểm chợt dạ để ánh mắt chạy đến nơi khác, lại tìm không thấy điểm dừng thoải mái.

“Cho nên đây là mục tiêu anh cố gắng, cố gắng cho em thích anh.” Cảnh Nhiên gãi gãi đầu, rõ ràng là một chuyện rất đơn giản, vì cái gì cô cứ vòng tới vòng lui như vậy, cảm giác giống như còn rối loạn hơn dây rối, chẳng lẽ những phần tử trí thức này đều cần phải phức tạp hoá vấn đề để cư xử sao?

Trần Việt nhìn biểu lộ cổ quái sốt ruột muốn biểu đạt ý nghĩ của mình của hần, nhin không được cười ra tiếng, đột nhiên phát hiện, nhất cử nhất động của người đàn ông này, thoát nhìn thật đáng yêu, tâm tình dù buồn bực thế nào, chỉ cần nhìn đôi mắt thanh tịnh chân thành tha thiết của hần, tâm, sẽ không giải thích được trầm tĩnh lại.

Đây là cảm giác động tâm a, không giống với động tâm ở vô số lần yêu đương trước kia, tần suất trái tim nhảy lên rất nhanh, nhưng không có khó thở dồn dập, chỉ cảm thấy dị thường an tâm.

“Cảnh Nhiên, nếu như anh cố gắng tôi vẫn không thích anh, anh nên làm cái gì bây giờ?” Trần Việt nghiêng đầu, tay kẹp lấy thuốc lá gõ trên cái gạt tàn thuốc.

Cảnh Nhiên nghe xong vấn đề của cô, tâm chìm vài phần, cổ họng như bị bóp lại, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Anh biết rõ chuyện tình cảm, không bắt buộc được, cuối cùng em quyết định cái gì, anh không cách nào can thiệp, nhưng anh yêu, cố gắng, chờ về sau nhớ lại phần cảm tình này, có lẽ sẽ có ngọt có khổ, nhưng chắc chắn sẽ không có tiếc nuối.”

Động tác gõ thuốc của Trần Việt dừng lại, nghiêng mặt khiếp sợ nhìn hấn, người thẳng thắn này, ý nghĩ thần nhiên, như một cái chùy khổng lồ, nặng nề mà đập tới cô, gõ đến cô có điểm đầu vàng mắt hoa.

Thở phào một cái, cô mắt tự nhiên cười cười.

“Cho tới nay, tôi thậm chí nghĩ không rõ, có phải là yêu mến một người, bày tỏ, cố gắng, thì có thể tìm được đáp lại của đối phương, nếu như đối phương không hồi đáp, có phải chính là không biết tốt xấu.” Nói đến đây cô dừng lại hít một ngụm khói, chua chát nói: “Cảnh Nhiên, hôm nay anh xem như cho tôi một bài học.”

“Có hứng thú hay không nghe tôi kể một chuyện?” Cô cười hỏi, tìm được gậy đầu mạnh mẽ đáp lại của hấn, cô mới bỏ đi điều thuốc đốt một nửa trên tay, nắm một cái gối nhét vào trong ngực của mình, thở dài với trần nhà.

“Đó là chuyện tình cách rất lâu, hấn là chuyện vào năm tôi lớp 9 (Hán Việt là sơ tam). . . .”

Trong hồi ức của Trần Việt, biểu lộ chụp lên một tia mê mang, trong ánh mắt mông lung có khổ sáp nhân nhật, loại thần sắc khiến người yêu tích, làm cho Cảnh Nhiên một bên nhìn cô có loại xúc động muốn đem cô nhét vào trong ngực, nhưng lại không dám có động tác, khó được cô đột nhiên chịu đề cập đề tài này, sợ tùy tiện cắt đứt ý nghĩ của cô, cô khẳng định lại muốn lùi về trong cái vỏ bảo vệ kiên cường của cô.

Mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên khờ dại, cũng là trẻ trung, rất hiếu kỳ với tất cả sự vật ở thế giới này, cùng với tâm tình muốn nhanh lớn lên, khiến cho thiếu niên ngây thơ ở đoạn thời gi—an này, đều có vẻ có tâm sự nặng nề.

Lớp 9 đúng là năm việc học khẩn trương, ai không muốn thi ra thành tích tốt một chút, thi đầu vào trường THPT trọng điểm? Như vậy đường phấn đấu lên đại học, sẽ thoải mái rất nhiều.

Trần Việt cũng là một thành viên trong những học sinh vui đầu khổ học phần đông này, mỗi ngày luôn tái diễn học tập lại học tập, khá tốt trong lúc cuộc sống chán nản này, có một bạn rất tốt ngồi cùng bàn với cô, hai người cười cười nói nói, cãi nhau ầm ỉ, thời gi—an trôi qua cũng rất tự tại.

Hai cái tiểu nữ sinh có mục tiêu giống nhau, có một tính cách tương tự, vì vậy, như hình với bóng là việc rất tự nhiên, các cô nói tương lai, nói lý tưởng, nói việc các cô chưa quen, kể cả tình yêu.

Trong năm tháng trẻ trung ngây thơ này, tình yêu tựa như khóa khóa trái cấm được bôi một lớp mật đường, chờ mong nó thực sự sở hữ nó, càng giống một khóa hạt châu thủy tinh trong suốt, tại ánh mặt trời chiếu xạ lóe ánh sáng chói chang không chân thật.

Các cô ảo tưởng người về sau có thể chiếm cứ một nửa trái tim mình là bộ dáng gì, sau khi khổ sở suy nghĩ cũng không được bất kỳ kết quả gì.

Thiếu nữ ngồi cùng bàn nói, “Trần Việt, mình nghĩ không ra bất luận kẻ nào, bởi vì mình nghĩ đến bạn, ở chung với bạn rất vui vẻ.”

Khi đó Trần Việt, cười đến cực kỳ khờ dại, “Ừ, chúng ta liền cùng tiến lên trung học phổ thông, cùng tiến lên đại học, làm việc với nhau, vĩnh viễn đều vui vẻ như vậy.”

Nói lời này thì cô chỉ là xem những lời này thành một loại lý tưởng, một loại biểu hiện tình bạn bè, cũng không có thật sự bỏ vào trong nội tâm, nhưng cô gái ngồi cùng bàn, lại nghe vào, cũng tưởng thật, càng một mực nhớ kỹ.

37. Chương 37

Trần Việt cảm thấy, cho dù hao hết thời gian đời này, cô không cách nào quên được đêm tối hơi lạnh vào năm lớp 9 kia, chuyện đã xảy ra khi đó, vượt xa cực hạn có thể thừa nhận ở độ tuổi đó của các cô.

Đó là một đêm tối ngoài ý muốn lại cực kỳ hỗn loạn.

Sau khi hai nữ sinh quét dọn vệ sinh phòng học xong, giống như thường ngày cười cười nói nói rời khỏi trường học, khi đi đến một ngõ rẽ thì bạn ngồi cùng bàn đột nhiên kéo cô, nói có việc nói với cô, hỏi cô tối nay không về nhà được không.

Sau đó Trần Việt thường thường bị vô số ý nghĩ hối hận giày vò, hối hận lúc ấy tại sao phải gật đầu đáp ứng, nếu như cô nói muốn về nhà, cự tuyệt lời mời của cô, một màn tàn nhẫn sau đó cũng sẽ không trình diễn ở trước mắt cô.

Cô không biết bạn ngồi cùng bàn muốn nói cái gì với cô, chỉ biết ngỡ ngàng mặt trời chiều không chiếu tới, nhìn qua âm trầm khủng bố, cô cũng không hiểu, có lẽ gì không thể quang minh chính đại nói, lại tìm một góc yên lặng như vậy để nói.

bạn ngồi cùng bàn mím môi, thần sắc trầm xuống, thiếu khuôn mặt tươi cười bình thường ngênh người, nhiều hơn một phần lạnh lùng nghiêm túc.

Cô rất cuộc làm sao vậy? Đây là chuyển động duy nhất trong lòng Trần Việt lúc ấy, mờ mịt, cũng chỉ có thể yên lặng xem xét, nghe một chút rốt cuộc đối phương muốn nói gì.

“Trần Việt, mình sắp chuyển trường rồi, ba mẹ mình chuyển công việc, phải đến một thành phố cách chỗ này rất xa, mình cũng phải đi theo.” bạn ngồi cùng bàn thần sắc nhàn nhạt.

Tin tức bất thành linh làm cho Trần Việt rất là ngoài ý muốn, “Nhưng còn có một học kỳ nữa là thi lên THPT rồi, lúc này chuyển trường, không tốt.”

Bạn ngồi cùng bàn gật gật đầu, “Mình biết rõ, những điều này đều không sao, mình chỉ muốn hỏi bạn, mình đi, đi chỗ rất xa, bạn có quên mình không?”

Trần Việt cười đến sáng lạn, “Sao có thể a, bạn là bạn tốt nhất của mình, không có lý do gì sẽ quên, chúng ta có thể viết thư, có thể gọi điện thoại, ngày nghỉ có thể gặp mặt chơi đùa với nhau, phương thức liên lạc rất nhiều.”

Bạn ngồi cùng bàn cười cười, sau đó tươi cười dần dần chuyển thành khổ chất, “Trần Việt, nếu như bạn biết mình có tình cảm khác với bạn, bạn còn có thể nói như vậy sao?”

Trần Việt lại mờ mịt lần nữa.

“Tình cảm của mình đối với bạn, không phải tình cảm giữa bạn học, cũng không phải tình cảm giữa chị em, mà là tình yêu giữa người yêu, tình yêu. . . Bạn biết không? Mình biết rõ nói như vậy bạn sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng nếu như không nói ra, mình không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy lặng yên biến mất trong cuộc sống của bạn.”

Một chuỗi lời nói bỗng dưng xuất hiện từ trong miệng đối phương thế này, không có sâu sắc của văn cổ, cũng không có phức tạp như đại số, một chuỗi lời nói bình thường, Trần Việt lại cảm thấy cực kỳ khó lý giải, đã vượt ra khỏi nhận thức của cô.

Ở trong đêm tối mang theo cảm giác mát đó, một cô bạn gái ngồi cùng bàn sắp ly biệt với cô, cứ như vậy không lưu tình chút nào đem một quả lưu đạn màu hồng hung hăng đánh tới hướng cô.

Nhưng khi cô còn chưa kịp làm ra bất luận đáp lại gì thì mấy nam sinh về sau cô hồ tưởng lại còn cảm thấy mặt mày dữ tợn, cứ như vậy đột ngột xuất hiện ở đầu ngõ cụt, ngăn kín hai người ở bên trong.

Khi nhìn rõ ràng mấy nam sinh là ai rồi, mặt hai nữ sinh đều xanh rồi, bọn họ là vô lại nổi danh trong trường học, trốn học, đánh nhau, quậy phá, chuyện xấu nào đều có bọn họ, mà sự xuất hiện của bọn họ, rõ ràng chính là đến không có ý tốt.

“Lưu Lộ, đây là nguyên nhân em cự tuyệt anh à, nguyên lai em là đồng tính luyến ái đáng ghét!” Thăng dẫn đầu hừ một tiếng, ác thanh ác khí nói, rất hiển nhiên, hẳn nghe được đoạn lời nói vừa rồi.

Đây là lần đầu tiên Trần Việt nghe được từ đồng tính luyến ái này trong hiện thực, cho nên dùng từ khiếp sợ đã không đủ để biểu đạt cảm thụ trong nội tâm cô lúc đó.

Cô nhiều ít biết rõ cơn đồ kia có ý đối với bạn ngồi cùng bàn, chỉ là không nghĩ tới dưới tình hình phức tạp này, oan gia lại đụng đầu.

Sau đó bạn ngồi cùng bàn rất quyết đoán dắt tay của cô, “Chúng ta đi.”

Nhưng các cô đi ra không được, đầu hém bị ngăn chặn, mấy người nam sinh cao lớn kia, cười đến vừa tà ác vừa hạ lưu.

“Muốn đi, không có cửa đâu, chán ghét thì chán ghét, Lão Tử còn chưa có hưởng qua tư vị đồng tính luyến ái đâu, hôm nay mượn các người phá trinh.” Một nam sinh mặc đồng phục chính quy, lại có thể nói ra lời tục như vậy..., chỉ có thể làm cho người nghe cảm khái thời đời bạc bẽo.

Một màn đã xảy ra sau đó, là bóng đèn không xoá sạch được từ nhiều năm trước tới nay của Trần Việt.

Một đám con trai đem các cô đẩy tới đẩy đi, tay càng không không lưu tình chút nào xé rách y phục của các cô, bạn ngồi cùng bàn ra sức giãy dụa đẩy bọn họ ra, bảo vệ cô ở sau người, sau đó lạnh lùng nói với đám con trai kia: “Buông tha cô ấy, tao tùy bọn mày như thế nào đều được.”

Sau đó, Trần Việt liền bị đẩy tới cúi gò, trơ mắt nhìn đám người kia như dã thú, đánh tới trên người cô gái vừa thổ lộ với cô, một khắc này, Trần Việt cảm thấy, chính mình thật sự rất vô dụng, mà cái thế giới, thật sự quá điên cuồng.

bạn ngồi cùng bàn xuyên thấu qua khe hở từ đám người, mở to một đôi mắt mang nước, thẳng tắp nhìn cô, khoe miệng lại có một vòng cười lạnh vui vẻ, giống như đang nói với cô: Trần Việt, cậu xem, đây là đàn ông!

Trần Việt đem tàn thuốc ném vào trong cái gạt tàn thuốc nhỏ trên tủ đầu giường, chuyện xưa kể xong rồi, chính mình lại không có xuống tâm tình như dự đoán trước kia, ngược lại là thở phào một cái, nguyên lai thời gi-àan thật là thuốc chữa thương hay, lúc ấy cho là vết cắt không qua được, bây giờ nhớ lại, đã không hề có cảm giác khiến cô hít thở không thông.

Ngược lại là người nghe chuyện xưa, vẻ mặt cô đơn đau thương.

Đau lòng nhìn Trần Việt bình tĩnh, Cảnh Nhiên đột nhiên cảm thấy, mình tò mò đoạn chuyện cũ của cô, thật sự là cái đồ dần dợn.

Mở ra một đôi tay to, ôm chặt cô vào trong ngực của mình, hẳn nói không ra bất luận lời an ủi gì, hơn nữa đã nhiều năm như vậy rồi, nói những lời vô nghĩa..., cũng quá mức giả tạo.

Hôm nay hẳn cuối cùng hiểu rõ, tại sao cô phải khiến mình trở thành một kẻ mạnh, tại sao phải sinh ra ý muốn bảo vệ với phụ nữ bên cạnh, đều là tâm lý oán hận để lại khi còn trẻ quá phá a.

Trần Việt như vậy, làm cho tim hẳn rất đau.

Người bị ôm vào trong ngực, Trần Việt mất tự nhiên muốn giãy dụa, cô muốn nói cho Cảnh Nhiên, những chuyện cũ này kỳ thật đã không coi vào đâu, cô bây giờ, đã là kẻ mạnh chân chính.

Cô mở miệng lại nói ra lời làm chính cô cũng cảm thấy khiếp sợ..., “Những năm này tôi đều rất đau lòng, tôi không dám đi tìm cô ấy, thật sự không dám, dù cho tôi biết rõ cô đã chuyển về thành phố này, vẫn không dám gặp cô ấy, tôi lúc đó, nhu nhược cực kỳ tàn nhẫn!”

Một bàn tay to của Cảnh Nhiên êm ái vuốt ve tóc ngắn của cô, trong lúc bất tri bất giác, kiểu tóc ngắn đến không thể ngắn hơn của Trần Việt, đã lặng yên dài ra rất nhiều, sợi tóc xẹt qua cảm xúc mềm mại vào lòng bàn tay, làm cho hẳn lại không hiểu sao thương tiếc một hồi, “Cô ấy sẽ không trách em, anh nghĩ, chuyện như vậy tuy khó khăn, nhưng đối với bạn học của em mà nói, đó cũng là một loại phương thức bảo vệ em.”

Ngẩng đầu trong nháy mắt, một giọt nước mắt không tiếng động lướt qua gò má trắng nõn của cô, Trần Việt ngây dại, Cảnh Nhiên cũng ngây dại.

Hắn tự tay muốn lau giọt lệ trong suốt, nhưng trong nháy mắt dính vào ẩm ướt, lại do dự, trong nội tâm càng muốn đem giọt nước mắt sáng long lanh này cất kỹ trong lòng bàn tay, để kỷ niệm kinh diễm trong chớp nhoáng này.

Thất thần, Trần Việt đã không chút do dự đưa tay lau quệt giọt nước mắt đại biểu cô không chịu nổi này, trong nội tâm ngăn không được mắng mình một tiếng ngu ngốc, bao nhiêu năm không khóc rồi? Từ sau khi cô chuyển trường đã thề muốn làm kẻ mạnh, rơi nước mắt loại hành vi nhu nhược này đã bị cô từ bỏ.

Không nghĩ tới hôm nay lại rơi nước mắt trước mặt người đàn ông này, chính mình quả nhiên là hết thuốc chữa a.

Hai người trầm mặc một lát, Trần Việt đã sửa sang lại cảm xúc của mình, một đôi mắt sáng thanh lệ thẳng tắp chăm chăm vào Cảnh Nhiên, sau đó lạnh nhạt nói một câu.

Mà cô nhàn nhạt nói ra, lại làm cho Cảnh Nhiên mấy ngày kể tiếp, hành vi nghiêm trọng thất thường.

Thất thường đến ông chủ Sở Bạch của hắn đã bắt đầu lo lắng có cần thay đổi sự phụ không, bằng không tiếp tục như vậy nữa, bãi đỗ xe khẳng định sẽ bị đảo ngược.

Nhìn Cảnh Nhiên nhất thời thất thần, nhất thời cười ngây ngô, nhất thời u buồn, Sở Bạch rất vô lực thở dài, ngón tay thon dài đang ấn lên máy tính, sau đó nhìn con số trên đó, vô lực thở dài một hơi lần nữa, chuỗi số này không khỏi quá khổng lồ a, Cảnh Nhiên, cậu được lắm! !

Không phải là theo đuổi phụ nữ sao? Có cần khoa trương như vậy ! Sao không thấy những người khác có tác dụng phụ khi yêu như hắn, Sở Bạch xoa xoa mi tâm, cảm giác mình còn bị Cảnh Nhiên lấn qua lấn lại như vậy nữa, nhất định sẽ hỏng mất !

“Cảnh Nhiên, tới đây!” Sở lão đại buồn bực đến không để ý hình tượng hô to một tiếng, khiến mọi người đang chăm chỉ làm việc lại càng hoảng sợ, duy chỉ có người bị gọi tên kia không có phản ứng gì, như mất hồn.

Không có biện pháp, Sở Bạch chỉ có thể tự làm, thô lỗ cầm cổ áo của hắn lên, dưới ánh mắt sáng quắc của mọi người, xách Cảnh Nhiên vào văn phòng, chuẩn bị nghiêm hình tra tấn buộc hắn cung khai.

“Cậu nói cái gì! ?” Sở Bạch đang uống nước thiếu chút nữa bị sặc chết, khó có thể tin tưởng to mắt nhìn người đàn ông trước mắt, dưới sự bức cung của hắn, Cảnh Nhiên thành thật khai báo, nhưng sự tình hắn nói ra, cũng quá sức bạo, làm ọi người gặp sóng gió nổi liền rất khó tiếp nhận.

“Thật là Trần Việt nói?” Thanh âm Sở Bạch cổ quái hỏi.

Cảnh Nhiên gật đầu.

“Cô nói muốn thử xem với cậu?” Sở Bạch kỳ quái tiếp tục hỏi.

Cảnh Nhiên tiếp tục gật đầu, cộng thêm đưa lên một cái tươi cười hạnh phúc vượt qua ngu ngốc.

Sở Bạch không có lên tiếng nữa, chỉ là thần sắc trên mặt dị thường quỷ dị, nhin nhin, nhin lại nhin, rất cục. . . “Tôi khinh, vậy cậu còn có cái gì không hài lòng, cả ngày đều đẩy ra gương mặt ăn cứt làm cái gì!”

Cảnh Nhiên bị lời tục đột nhiên tuôn ra của hắn làm càng hoảng sợ, trời, trường tiệm nhả nhận có phong độ nguyên lai cũng sẽ nói lời thô tục! ! Thật thần kỳ a.

“Tôi thật cao hứng a! Tôi phiền muộn một chuyện khác.” Nghe tới Trần Việt nói câu “Chúng ta thử kết gì—ao xem một chút đi”, hắn không biết có bao nhiêu hưng phấn, nếu như không phải hào khí lúc ấy rất ầm ập, hắn thật muốn ôm cô nhảy vài cái trên giường, sau đó bọn họ hôn không chứa nửa điểm tình dục, còn khiến người kích động hơn quay cuồng trên giường vài lần.

Cao hứng thì cao hứng, nhưng sau khi biết rõ Trần Việt có khúc mắc như vậy, trong nội tâm cảm thấy muốn làm chút chuyện ch cô, Trần Việt canh cánh chuyện cũ trong lòng, nếu như có thể làm chút chuyện khiến cô có thể cởi bỏ cái gút trong nội tâm, hắn thật sự nguyện ý đi làm, chỉ là ai buộc chuông thì người đó đi

cởi chuông, chỉ cần tìm được bạn ngồi cùng bàn kia, nói không chừng sự tình sẽ có chuyển cơ, nhưng biển người mênh mông, bảo hấn đi tìm bạn ngồi cùng bàn của Trần Việt từ chỗ nào?

Mặc dù biết đoạn chuyện cũ này đối bạn ngồi cùng bàn của Trần Việt mà nói, cũng đồng dạng âm u, hiện tại chạy tới vạch trần vết sẹo của người ta là việc rất tàn khốc, nhưng vì Trần Việt, hấn thật sự không nghĩ được nhiều như vậy.

Đây chính là căn nguyên mấy ngày nay hấn phiền não, tuy hạ quyết tâm, nhưng hấn căn bản không có năng lực cũng không có bản lĩnh đi tìm người, mỗi lần nghĩ tới đây, hấn liền vô cùng uể oải!

Nếu như hấn có thể thần thông quảng đại như Trưởng tiệm Sở thì tốt rồi! Đợi chút. . . Thần thông quảng đại! Trưởng tiệm Sở!

Sở Bạch còn ở bên cạnh tiêu hóa tin tức Cảnh Nhiên nói ra, nghĩ như thế nào đều cảm thấy thật bất ngờ, sau đó lơ đãng ngẩng đầu, liền nhìn đến đôi mắt Cảnh Nhiên nhìn chằm chằm, xem xét liền biết đối phương đang có chủ ý với hấn.

“Cậu. . . Cậu, muốn làm gì?” Cho dù Trưởng tiệm Sở duyệt vô số người, sau khi chống lại ánh mắt cực nóng như vậy, vẫn có chút hoảng hồn và chột dạ, loại cảm giác này tựa như khi một người đang vui vẻ làm chuyện xấu trong bóng đêm, đột nhiên bị một đường ánh sáng mãnh liệt đánh tới trên người, không chỗ nào che dấu cảm giác này thật sự quá tệ.

“Trưởng tiệm. . . Chỉ có anh có thể giúp tôi chuyện này!” Cảnh Nhiên nhìn không hiểu biểu lộ thay đổi của Sở Bạch, chỉ biết chuyện mình phiền lòng có manh mối, kích động, người liền thẳng tắp nhào tới, trừng mắt như những vì sao nhìn Sở Bạch.

Sở Bạch đầu đầy hắc tuyến, trong nội tâm càng mắng liên tục, mẹ, tên Cảnh Nhiên chết tiệt, cậu có việc muốn giúp đỡ cứ việc nói thẳng, làm gì bày ra một bộ biểu lộ muốn thổ lộ, cậu dụ dỗ ai!

Hấn hung dữ hất Cảnh Nhiên ra, “Đứng vững nói chuyện cho tôi!” Lôi lôi kéo kéo ra cái gì. . .

“Trưởng tiệm, tôi muốn nhờ anh tìm người giúp tôi, một người đối Trần Việt mà nói rất quan trọng!”

“A?” Nghe được có quan hệ với Trần Việt, Sở Bạch cảm thấy hứng thú nhướn nhướn lông mày, “Người nào, có quan hệ với Trần Việt như thế nào?”

Cảnh Nhiên mấp máy môi, “Tôi chỉ có thể nói cho anh biết, cô ấy là bạn học cấp 2 của Trần Việt, cái khác tôi không thể nói.”

“Thần bí như vậy?” Tuy tâm lý nhiều ít có chút khó chịu, nhưng Sở Bạch thật cũng không hỏi rõ nữa, hấn hiểu được Cảnh Nhiên là người ngay thẳng, chuyện tình hấn cho là không thể nói, nhất định là có ẩn tình gì, nói sau liên quan đến Trần Việt, Sở Bạch càng cảm thấy không thể hỏi quá rõ ràng.

Cho nên cũng chỉ hơi suy nghĩ, Sở Bạch liền gật đầu đáp ứng hấn hỗ trợ tìm người.

Tuy Sở Bạch gi—ao thiệp rộng, đường đi nhiều, nhưng phải tìm kiếm một người chưa quen trong thành phố lớn, khó như tìm một cây kim trong biển rộng, thật đúng là phí tâm lực và nhân lực rất lớn, bất quá khá tốt, tối thiểu còn có manh mối có thể tìm ra, bởi vì người kia là bạn học cấp 2 của Trần Việt.

Cho nên một thời gi—an ngắn kể tiếp, Cảnh Nhiên và Sở Bạch đều trở nên cực kỳ bận rộn.

38. Chương 38

Bên kia bận rộn, vấn đề bên này đã tới rồi, khi Cảnh Nhiên bận rộn nhiều việc, Trần Việt lại rảnh rỗi rồi, thời gi—an trước công ty bàn bạc được một hợp đồng lớn, cho nên Trần Việt quyết định thả ỉnh nghỉ, hơn nữa lúc trước cô nói với người đàn ông kia, muốn thử một lần, cho nên cô liền quyết định lợi dụng khoảng thời gi—an này lĩnh hội tình yêu bình thường giữa nam và nữ bình thường, tuy cách này có chút khó khăn, bất quá đối phương là Cảnh Nhiên..., cảm giác cũng rất không mệt mỏi .

Nhưng cổ tình lúc này, lại không tìm được người.

Gọi điện thoại tìm hần, hần không phải nói tăng ca thì nói đi công tác với ông chủ, hần chỉ là một sư phụ trong bãi đỗ xe còn phải đi công tác? Công tác cái gì chứ? ! Thông minh như cô, lập tức liền nghĩ đến, Cảnh Nhiên đang qua quýt với cô.

Nghĩ như vậy làm cho Trần Việt có điểm bức bối, cũng có chút trăm mối vẫn không có cách giải, khi cô không thềm nhìn hần, hần giống như con bạch tuộc liều mạng bám cô, đợi sau khi cô quyết định tiếp nhận hần, hần lại loay hoay không thấy bóng dáng, tâm tư của đàn ông cũng quá phức tạp a!

Trần lão thái thái nhìn con gái tâm thần bất định ngồi ở đó bất an, không tiếng động thở dài, tính cách tiểu tử Cảnh Nhiên kia bà rõ ràng, tuyệt đối không phải loại người bội tình bạc nghĩa, trái lại, hai người trẻ tuổi đi cùng một chỗ, bà ngược lại lo lắng con gái của mình sẽ bội tình bạc nghĩa với người ta, bất quá hai ngày này Trần Việt phiền muộn, bà làm mẹ cũng nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng.

Bà không nói ra, nhưng bà có gọi điện thoại đi tìm Cảnh Nhiên, Cảnh Nhiên nói với bà là, hần đang tìm một người, một người có thể cởi bỏ khúc mắc nhiều năm trước của Trần Việt, nhưng bây giờ còn chưa có tìm được, không thể nói với Trần Việt, sợ cô sẽ càng thêm tâm thần không tập trung.

Lão thái thái thả tạp chí trên tay xuống, nhìn nhìn người đang nhàm chán giậm chân, lắc đầu, “Tiểu Việt, thậm chí sắp bị con đạp nát rồi, con có thể ngừng lại không? Nếu như con thật sự để ý hần, muốn gặp hần, con phải đến bãi đỗ xe của bọn họ tìm người đi!” Lão thái thái cười ra ý kiến.

Trần Việt cảm thấy bức bối chết, sao người khác yêu đương thật vui vẻ, bản thân mình muốn yêu đương lại khó khăn như vậy? Cùng phụ nữ không được, hiện tại ngược lại nghĩ thông rồi, chuẩn bị yêu đương với đàn ông, kết quả lại vẫn là không thuận!

Có phải là ngày đó lời nói của mình quá đột nhiên, thế cho nên dọa Cảnh Nhiên chạy?

“Con không thềm đi tìm hần!” cô hờn dỗi ném mình vào sofa, nhưng ngồi không đến năm phút đồng hồ, lại đột nhiên nhảy lên, “Mẹ con đi ra ngoài.” Nói xong nắm chìa khóa xe liền vội vàng ra cửa.

Lão thái thái nhìn bóng lưng nữ nhi, nhẹ nhàng cười, “Tuổi trẻ thật là tốt, tinh lực dùng không hết có thể lấn qua lấn lại.” Đúng vậy, ở trong mắt người già tràn ngập trí tuệ này, cảm tình hỗn loạn của người trẻ tuổi, tất cả đều có thể sử dụng từ “lấn qua lấn lại” này để khái quát.

Lý trí nói cho Trần Việt, đi chặn Cảnh Nhiên như vậy, là chuyện chẳng ra sao, nhưng đây là lý trí, đã bị cảm tình đánh sâu vào đến tan tã, căn bản là chân đứng không vững.

Trên đường lái xe đến bãi đỗ xe của Sở Bạch, tâm tình Trần Việt tâm tình ngàn hồi trăm chuyển, sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Sự tồn tại của Cảnh Nhiên, khi nào thì đã trở nên quan trọng như vậy rồi? Bí mật mà cô cho rằng chết già cũng sẽ không nói ra được, ngày đó lại nói ra dễ dàng như vậy! Mà chính mình, rốt cuộc từ lúc nào thích gã đàn ông cứ quấn chặt lấy mình này?

Câu trả lời của tất cả vấn đề, nhất thời nghĩ không ra đầu mối.

Không đợi cô nghĩ ra, xe đã đến bãi đỗ xe, vừa xuống xe, vừa vịn gập được Cảnh Nhiên và Sở Bạch, nhìn tư thế, hai người là chuẩn bị ra ngoài.

Cảnh Nhiên nhìn đến Trần Việt xuất hiện ở trước mặt mình, rất là ngoài ý muốn, lập tức lại vui vẻ nghênh đón, “Trần Việt, sao em rảnh mà tới đây!” Cảnh Nhiên nhìn đến người trong lòng, chỉ số thông minh sẽ thẳng tắp giảm xuống, sau đó cười đến giống như ngu ngốc.

“Tối thăm xem anh bận rộn thành cái dạng gì!” Trần Việt hừ lạnh một tiếng, kỳ thật trong nội tâm đã không còn buồn phiền như vậy, nhìn nụ cười vừa quen thuộc vừa làm cho người an tâm của Cảnh Nhiên, tâm treo nửa ngày, mới có thể bình yên trở về vị trí cũ.

Một người nhiệt tình như lửa, một người lời nói lạnh nhạt, nhưng tầm mắt dung hoà của hai người lúc này, lại không để cho người thứ ba tham gia.

Bất quá, vẫn có người rất không thức thời sắp đến.

“Em tới thật không đúng lúc nha, anh và Cảnh Nhiên đang muốn đi ra ngoài làm việc.” Sở Bạch rất du côn khoác bả vai Cảnh Nhiên cười cười, sóng mắt lưu động, có khiêu khích không rõ ý nghĩa.

Tình hình như vậy, không thể không khiến Trần Việt có đề phòng trong lòng, cô đột nhiên nhớ tới trước đó không lâu, Sở Bạch hình như từng mang Cảnh Nhiên đi GAY bar, hồi tưởng như vậy làm cho cô không tự chủ được nhú nhú mày.

“A, uh, anh và trưởng tiệm có việc phải đi ra ngoài, Trần Việt em. . .” Cảnh Nhiên còn chưa nói hết lời, liền thấy sắc mặt Trần Việt có điểm gì là lạ. “Trần Việt?”

Trần Việt không có để ý đến hắn, mà lại nói với Sở Bạch, “Sở Bạch, đừng nói với em anh có ý với hắn.”

Sở Bạch cũng không nghĩ đến cô sẽ tính trực tiếp chất vấn hắn, có chút ngây người, lập tức lại tiếp tục cười đến rất vô lại, “Anh có chủ ý gì không cần báo cáo với em nha.”

Trần Việt thô lỗ đẩy ra hai người đứng cùng một chỗ trước mắt, nắm cổ áo Sở Bạch lên nói ra: “Trước kia anh có chủ ý gì em không có ý kiến, hiện tại em cho anh biết, không được!” Đặc biệt khi cô chuẩn bị dính dáng đến quan hệ cảm tình với Cảnh Nhiên, càng không cho phép có người có chủ ý với Cảnh Nhiên, dù cho đối phương là bạn tốt nhiều năm của mình cũng không được.

“Nguyên lai em cũng sẽ xúc động, anh còn tưởng rằng em là cảm tình ngu ngốc!” Sở Bạch cũng đột nhiên trở nên tức giận bất bình.

Sau một khắc, hai người đã quyền đâm cước đá!

Cảnh Nhiên lại phát điên, hai người trước mắt rõ ràng nói tiếng phổ thông chánh tông, nhưng vì cái gì mình cũng sờ một câu cũng nghe không hiểu? Hơn nữa sao nói động thủ liền động thủ? Hai người anh một quyền tôi một quyền, hắn xem mồ hôi lạnh chảy ròng, rốt cuộc là tình huống gì đây! !

Cảnh Nhiên hét lớn một tiếng, nhắm mắt lại xông lên, một phen liền ôm lấy Trần Việt, trong nháy mắt trên người liền trúng vài quyền mạnh, đau đến hắn thở mạnh.

“Anh. . .” Trần Việt hỗn hển, “Anh không thấy hắn xông lên a, còn đánh cái gì!”

Sở Bạch vỗ vỗ bụi trên người, hiển nhiên đánh xong vài quyền, tâm tình khá, “Anh chính là muốn đánh, như thế nào, em muốn tiếp tục, anh cũng vui lòng phụng bồi.”

“Hừ!”

Trần Việt tỉnh táo lại, đột nhiên nghĩ đến mình lại vì tâm tư mập mờ của Sở Bạch mà động thủ với hắn, mình cũng có thể xúc động thành như vậy! Quả thực gặp quỷ!

Trong ba người, cũng chỉ có Cảnh Nhiên không hiểu được nhất, hai người nói đánh là đánh, đánh xong còn có thể nói giỡn, đây coi là phương thức ở chung gì?

“Các người muốn đi đâu?” Nhìn đến Cảnh Nhiên cũng không bị đánh thật, Trần Việt mới hoà hoãn biểu lộ hỏi.

Cảnh Nhiên nhìn nhìn cô, thần sắc đột nhiên như đứa bé làm sai chuyện, còn đang do dự muốn nói hay không, chợt nghe đến Sở Bạch bên cạnh nói, “Đi gặp một người, em cũng biết, tôi thấy em cũng đi cùng đi, có chuyện gì, gặp mặt nói rõ ràng.”

Bởi vì câu này, hành trình nguyên bản hai người, biến thành ba người đi.

Cảnh Nhiên tựa tại bên cạnh lan can ven đường, thỉnh thoảng lại hướng quán cà phê nhìn quanh cách đó không xa, trong nội tâm càng bất an, Sở Bạch đứng ở bên cạnh hắn thì vẻ mặt nhàn nhã, tuy hắn không biết hai phụ nữ bên trong có chuyện cũ gì, nhưng nhiều ít cũng có thể đoán được khẳng định không phải là chuyện cũ vui sướng gì, nói rõ cũng tốt, người cũng không thể bị quá khứ trói buộc mãi.

“Cảnh Nhiên, lần này xem như cậu làm đúng rồi.” Hắn nói với người đàn ông thần sắc khẩn trương kia.

Cảnh Nhiên nhìn hắn, có điểm sờ sờ, đột nhiên nói ra: “Trưởng tiệm, quen anh lâu như vậy, lần đầu tiên thấy anh cười chân thành như thế!”

Sở Bạch hơi bị chán nản, gã đàn ông ngu ngốc như vậy, cũng chỉ có Trần Việt mới chịu được a! Bởi vì hai người đều là ngu ngốc, quả thực chính là trời sinh một đôi, tuyệt phối.

Sau đó lại chưa chất nghĩ, như vậy cũng tốt, tối thiểu có người hạnh phúc, không phải sao.

Một giờ sau, Trần Việt đi ra, biểu lộ rất bình tĩnh, hai người đàn ông cũng không dám mở miệng hỏi cô nói thế nào, sợ không cẩn thận dẫm lên mìn, nổ cái hài cốt không còn.

Mà Trần Việt, thủy chung trầm mặc.

Cho đến ăn xong cơm tối, Cảnh Nhiên rửa bát đĩa xong, thấy một mình cô đứng trên sân thượng, vẫn là biểu lộ như có điều suy nghĩ.

Lão thái thái lải nhải với Cảnh Nhiên, ý bảo hần đi thu phục cô, sau đó liền như việc không liên quan đến mình trở về phòng.

Cảnh Nhiên cười khổ, nhận mệnh đi lên cầu thang, đi đến bên người cô, “Trần Việt! Nói chuyện được không?”

Trần Việt ngẩng đầu nhìn hần, thật lâu không có trả lời, lâu đến Cảnh Nhiên cho rằng hai người cứ đứng như vậy vĩnh viễn sánh cùng thiên địa thì cô rút cuộc mở miệng.

“Cảnh Nhiên, cảm ơn anh.” Khẽ nhếch khóe miệng khơi gợi lên một nụ cười mỹ lệ, khiến Cảnh Nhiên nhìn vào mê.

“Nguyên lai những năm này, cô ấy trải qua rất tốt, thật sự rất tốt, có một con trai anh tuấn và một con gái xinh đẹp, người một nhà rất hạnh phúc.” Trần Việt trầm thấp nói, nước mắt ở khóe mắt thật rõ ràng, “Sự kiện kia cũng không có tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng tâm lý cho cô ấy”. Cô không biết Lưu Lộ nói như vậy có phải thật hay không, nhưng cô tình nguyện tin tưởng tất cả lời của cô.

Cảnh Nhiên nhịn không được vươn tay ôm cô, “Đây không phải rất tốt sao?”

“Ừ, Cảnh Nhiên, anh nói em có phải nhu nhược quá hay không? Một mực không dám tới gặp cô ấy, nếu như em sớm cố lấy dũng khí đi tìm cô ấy, cuộc sống có lẽ chính là bộ dáng khác a.”

Nhớ tới kinh nghiệm những năm này, đột nhiên có loại cảm giác không chân thật, một mực cố gắng, tranh thủ, muốn chứng minh gì đó, vô hình đặt ở cô trên vai, mà sau khi gặp người kia, giống như gặp được lời nguyện giải trừ ma pháp, lập tức tan thành mây khói, thoải mái đến cực kỳ không chân thực.

“Đừng nghĩ loạn, cuộc sống hiện tại của em là tốt nhất, đặc biệt có sự xuất hiện của anh, sẽ khiến em tốt hơn!” Hần đỏm dáng nói, tay ôm cô buộc chặt lần nữa, ôm lấy cô giống như ôm lấy đồ tốt đẹp nhất trên đời, hạnh phúc đến làm cho hần muốn rơi nước mắt.

“Cảnh Nhiên, chúng ta cứ ở chung một chỗ như vậy a.” Cô cười nhẹ nói.

“Ừ.” Hần nhẹ giọng đáp lời.

Từ lúc nào bắt đầu động tâm? Là lần đầu tiên gặp mặt ở cửa ra vào rạp chiếu phim? Hoặc là cửa trường học của Cảnh Mân? Hoặc là đầu đường ngày bão? Có rất nhiều đoạn ngắn đan xen, đợi cô chỉnh lý xong thì mới phát hiện, hần, đã ở chỗ sâu nhất trong nội tâm cô. . . .

39. Chương 39: Kết Thúc

Tết âm lịch năm nay, Trần gia náo nhiệt dị thường, mẹ con Trần gia, anh em Cảnh gia, hơn nữa có Trương tiệm Sở không mời mà tới, hào khí mừng năm mới bị khuếch đại đến cao điểm.

Hai người đàn ông đáng thương bị đuổi vào phòng bếp, ba người phụ nữ thì ở phòng khách nhàn nhã chờ đợi cơm giao thừa.

Trưởng tiệm Sở vừa xắt thức ăn vừa phàn nàn: “Cái gì gia đình! Cảnh Nhiên cậu thăm, toàn gia đình này chính là chế độ nữ tôn nam ti, xem ra cậu không có thời giờ—an xoay sở.”

Cảnh Nhiên cười cười, “Tôi không cảm thấy có cái gì không tốt nha!”

Trưởng tiệm Sở một bộ biểu lộ gặp quý: “Cậu thật sự là hết thuốc chữa.”

Cơm tất niên phong phú, tất cả mọi người ăn thật tận hứng, sau khi cơm nước no nê, liền ngồi chung xem đêm liên hoan tết, Cảnh Mân bởi vì nói ngọt, cho nên nhận được tiền lì xì của tất cả mọi người ở đây, cân nhắc phân lượng, thật là nhiều, cho nên cả buổi tối cô là người cười ngọt nhất.

Cảnh Nhiên và Trần Việt dính cùng một chỗ, vừa xem TV vừa cắn hạt dưa, Trần Việt không biết nói cái gì bên tai Cảnh Nhiên, Cảnh Nhiên lập tức ngốc thành người máy.

Mọi người không hiểu ra sao nhìn hai người bọn họ, “Tiểu Việt con nói cái gì, khiến tiểu Nhiên sợ đến như vậy?” Lão thái thái cực kỳ có quyền lên tiếng nhện không được đặt câu hỏi.

Trần Việt tiếp tục cắn hạt dưa, “Không có gì, con chỉ nói với hần vài ngày nữa đi nhận giấy hôn thú đi.”

Lần này tất cả mọi người ngốc thành người máy.

Trong đại sảnh chỉ còn lại có người chủ trì tiếng nói chuyện chít chít méo mó của người chủ trì đêm liên hoan tết, và tiếng cắn hạt dưa ken két của Trần Việt.

Sau đó, Cảnh Nhiên bạo phát!

“Trần Việt em thật quá mức! ! Bình thường cái gì cũng nhường em, anh cũng không thấy sao, vì cái gì cả chuyện cầu hôn em cũng đoạt của anh. . . .”

Thật là một tết âm lịch náo nhiệt vô cùng nha, Trần lão thái thái cười đến thấy răng không thấy mắt.

Hết.

40. Chương 40: Ngoại Truyện: Ngựa Thần Lướt Gió Tung Mây

Cực kỳ lâu sau đó. . . .

Sau khi Trần Việt trở thành Bà Cảnh. . . .

Cảnh gia có điều khoản phân công thành viên trong gia đình rất rõ ràng.

Cảnh Nhiên nói: chuyện lớn trong nhà anh lo, việc nhỏ đều giao cho bà xã quyết định.

Trần Việt nói: trong nhà cơ bản không có chuyện lớn.

Cảnh Mân nói: trong nhà có anh trai như vậy thực mất mặt (cô sớm không ở chung với bọn họ rồi, nhắm mắt làm ngơ.)

Mắt thấy cửa ải cuối năm buông xuống, đàn ông duy nhất trong nhà lại có vẻ rất ỉu xiu, mà tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, như bị chứng bệnh buồn, cả ngày than thở, làm cho người bên ngoài nhìn thậm chí muốn phát bệnh theo.

Cảnh gia tổng cộng chỉ có hai người, “Người bên ngoài” ở đây đương nhiên là chỉ Bà Cảnh - Trần Việt nữ sĩ, Trần Việt là ai a, cô chính là nữ cường nhân thao túng một công ty vài trăm người, tính khí còn mạnh mẽ hơn nữ vương N lần, làm sao chứa được người khác ảnh hưởng tâm tình của cô!

Huống chi cô vẫn nắm giữ chủ quyền của cái nhà này tuyệt đối, càng không cho phép người đàn ông đã thăng cấp làm chồng cô, đem hào khí thoải mái trong nhà ô nhiễm đến chương khí mù mịt.

Phải bóp chết cơ hội nảy sinh của mặt trái tối tăm. . . .

Cho nên cô quyết định tìm thời gi—an cùng ông xã thân ái của cô hảo hảo nói một chút.

Thời gi—an liền chọn tại buổi sáng chủ nhật, địa điểm tâm tình liền định ở trên giường lớn trong phòng ngủ của bọn họ, về phần tại sao địa điểm phải tìm trên giường, nghĩ đến điểm này, Trần Việt liền ngăn không được trợn mắt nhìn thẳng.

Bình thường hai người bọn họ đều có công việc riêng, thời gian dính lại nồng tình mật ý ít càng ít, tăng thêm hai người bọn họ đều xúc động như động vật ăn thịt, chỉ cần bắt được thời gi—an, liền lên giường quay cuồng cắn xé một phen, cho nên thời gi—an Chủ nhật, trên cơ bản đều là lãng phí ở trên giường.

Điểm này tuy cô cảm thấy có điểm khó chịu, thực sự không dám phàn nàn cái gì, bởi vì cô cũng là một trong những người giứt giây quay cuồng trên giường, hương vị ông xã của cô thật sự là cực kỳ mỹ diệu, làm cho cô nhịn không được ăn đến nghiện.

Ngừng, hồi tưởng đến đây liền dừng lại, tiếp tục nghĩ, sẽ không tâm tư nói chuyện chánh sự rồi!

Sáng sớm vào đông, gió lạnh ngoài phòng gào thét, một mảnh hiu quạnh, mà trong phòng, lại tràn đầy xuân ý dạt dào, phong quang vô hạn kiều diễm.

Trên giường siêu lớn, trong chăn màu lam nhạt, hai cổ thân hình trần truồng đang theo cùng một cái tiết tấu đụng chạm nhau, nương theo tiết ra, là than nhẹ và thở gấp thô nhiều lần.

Theo tần suất tiết tấu kéo lên, giường lớn nệm êm cũng bắt đầu có chút loạn choạng theo, chứng kiến trình độ kịch liệt trên giường, khi người đàn ông mấy lần dùng sức thâm trầm đánh xong, nửa thân thể khởi động nhẹ nhàng run lên, tư thế trong nháy mắt như ngừng lại trên động tác cuối cùng.

Mở điều hòa gi—an phòng lên, ấm áp như xuân, bởi vì vừa rồi kịch liệt vận động, trên lưng rần chắc rộng rãi của người đàn ông, hiện đầy tầng mồ hôi mịn, theo hoa văn làn da, lặng yên rơi xuống.

Một tiếng thở dài thoải mái từ trong miệng hắn bay ra, có hương vị tình dục nồng đậm, nhưng lập tức, hắn lại kinh ngạc “A” một tiếng, chỉ thấy thân hình cao lớn khôi ngô của hắn dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, mạnh té đến trên mặt đất.

Cái mông trần ngời ở trên mặt thảm, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đuôi ngọc thon dài nhô lên thật cao trên giường, không thể tin được mình lại bị đuôi đẹp xiu xiu này không lưu tình chút nào đá xuống giường trong giây phút tiêu hồn.

“Bà xã, vì cái gì đá anh!” Cảnh Nhiên xoa cái mông thông thả đứng dậy, hắn rõ ràng còn đang tự do bay lượn trên Thiên đường, kết quả lại bị một cước của cô đập về địa cầu, thật sự là quá phẫn!

Từ khi kết hôn đến nay, Trần Việt chưa từng dùng chiêu này nữa, trên giường cũng đều là mặc hắn chà xát xoa nắn, ngoan giống như con mèo nhỏ. Sao hôm nay bệnh cũ lại tái phát? Ngã như vậy rất nguy hiểm, bán thân bất toại vẫn còn không đến mức, ngộ nhỡ khiến công năng giới tính của hắn bị trở ngại, đến lúc đó người khóc tuyệt đối là cô.

Trần Việt một tay chống đầu, hai con mắt híp lại nhìn người đàn ông từ trên mặt đất bò lại giường, hừ lạnh một tiếng, “Vừa rồi em đã hô ngừng rồi, anh còn làm đến sung sướng như vậy!”

Cảnh Nhiên rồi, “Nhưng mỗi lần em đều vừa nói ‘không được, dừng một cái’ vừa ôm chặt anh muốn chết không tha, anh căn bản cũng không biết rõ cái ngừng này của em có phải thật muốn ngừng hay không.”

Mỗi lần cô xem hắn như siêu nhân, ăn xong còn muốn ăn nữa, có tiền lệ như vậy, tại thời điểm cô hô ngừng, hắn cũng rất tự giác không đếm xỉa, không nghĩ tới lần này cô hô là thật.

Nhìn người đàn ông muốn lên giường lại không dám lên, thân thể trần truồng đáng thương ghé vào bên giường, Trần Việt “phì” một tiếng cười ra, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Lên đây đi.”

Kỳ thật cô cũng không muốn đá hắn thực, nhưng quá lâu không dùng chiêu này rồi, nhất thời nắm không tốt độ mạnh, dùng sức quá mạnh mới đem hắn đá bay ! Bất quá đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận sai lầm này.

Chờ người đàn ông lần nữa bò lên giường tiến vào trong chăn, cô tự nhiên đem mặt dựa đến trước ngực hắn, ma sát lồng ngực ẩm ướt mồ hôi, miệng cong ra nhẹ nhàng vui vẻ.

“Cảnh Nhiên, thời gian này anh có tâm sự?” Duỗi ra một ngón tay khều một nụ hoa của hân, cô giống như lơ đãng hỏi hân, thực tế trong lòng để ý hơn mệnh.

Cảnh Nhiên đang giúp hai người dịch tốt chần mền nghe được lời của cô, sắc mặt trong nháy mắt mờ đi, đầu trầm thấp nói: “Hai ngày nữa trong bãi đỗ xe muốn tụ hội cuối năm, bởi vì anh đã là một trong vài đối tác, cho nên phải mang người nhà tham gia.”

Khi đầu năm, Sở Bạch dùng mở rộng bãi đỗ xe làm lý do, kéo vài công nhân lâu năm vào làm cổ đông, kỳ thật tự Sở Bạch có rất nhiều tiền có thể đầu tư, ngược lại phân ra một ít cổ phần công ty cho bọn hân, dụng tâm lương khổ trong đó, bọn họ đều là lòng dạ biết rõ.

Trước mặt tình hữu nghị, dù cứng rắn thế nào, cũng có thể biến thành một gà nhà ôn thuần.

Nghe được hân phiền lòng vì nguyên nhân này, khoé miệng cong lên của Trần Việt cứng đờ, “Dẫn em đi tham gia khiến anh khó xử như vậy sao?” Hai tay nắm lại, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không phải a, chỉ là ngày đó vừa lúc là tiệc tối mừng sinh nhật của công ty em, thời gian vừa vặn trùng, anh mới phát giác khó xử.” Nguyên nhân này là một, bất quá nguyên nhân chính đánh chết hân cũng không dám nói ra.

Từ sau khi ở chung với Trần Việt, hân là “Kẻ sợ vợ” mọi người đều biết, cái này chính hân ngược lại không cảm thấy có cái gì không ổn, dù sao hân yêu cô, nghĩ làm sao thương cô nhân nhượng cô không quá phận, nhưng khi nhìn tại trong mắt người khác nếu không phải hiểu chuyện, bị một ít người không tính là quen thuộc đâm chọc nhiều, hân cũng cảm thấy không dễ chịu, dần dà liền sinh ra một ít tâm lý oán hận, sau khi có bóng tối tâm lý, hân có chút sợ mang theo bà xã như nữ vương ra ngoài, ác tính tuần hoàn cứ như vậy sinh ra.

Những điều này hân cũng có thể vượt qua, cùng lắm thì thiếu để cho bà xã xuất hiện ở trong vòng bạn bè của hân thì tốt rồi, nhưng tiệc cuối năm này, cũng rất khó thoát thác, cho nên hân mới cảm thấy rất là tối tăm.

Trần Việt ngồi dậy liếc hân, bán tín bán nghi, “Thật sự chỉ là như vậy?”

“Đương nhiên chỉ là như vậy!” Đầu năm nhân đã sắp cúi rơi.

“Cái này cũng không phải vấn đề gì.” Cùng lắm thì trì hoãn tiệc tối công ty lại một ngày thì tốt rồi, dù sao bên kia đều là cô định đoạt, hai người cùng một chỗ lâu như vậy, cực nhỏ cùng xuất hiện tại cùng một trường hợp, làm bà xã đến mức như cô, cũng là có chút quá mức, lại nhìn thấy hân khó xử như vậy, khẳng định không chỉ vấn đề trùng thời gian.

Nghĩ như vậy, trong nội tâm đã có chủ ý, chờ gọi điện thoại xác nhận với Sở Bạch nữa rồi nói sau.

Bữa cơm hôm nay, sáng sớm Trần Việt chỉ lưu lại một câu: buổi tối ra ngoài dự tiệc, sau đó liền biến mất cả ngày, thẳng đến hai giờ trước tiệc, cô mới xuất hiện ở trước mặt hân.

Nhìn mỹ nhân ăn mặc diễm lệ chói mắt trước mắt, Cảnh Nhiên lắc đầu, vỗ vỗ mặt, trừng mắt nhìn, lại như cũ giống như nằm mơ, “Lão. . . Bà xã?”

Một bộ lễ phục hào phóng màu xanh ngọc lộ vai, phụ trợ dáng người thon dài của cô càng thêm hoàn mỹ, tăng thêm giày cao gót màu đen, cả người thoát nhìn duyên dáng yêu kiều, uyển chuyển hàm xúc động lòng người.

Mà ngay cả đồ trang sức trên tóc, đều tỉ mỉ gắn, hiển lộ rõ ràng mười phần là phụ nữ

Xem ra hôm nay cô phí không ít tâm tư!

Cảnh Nhiên kích động đến hốc mắt nóng nóng, một bả ôm eo của cô, tại bên tai cô thấp giọng nói ra: “Cám ơn em, bà xã, còn có, hôm nay em thật xinh đẹp!”

Trần Việt cười cười, ôm eo của hân đi theo hân vào đại sảnh yến tiệc náo nhiệt.

Hai người vừa vào, lập tức thành tiêu điểm của ánh mắt mọi người, càng nghe được vô số tiếng hút không khí.

Bốn phía lập tức vang lên một mảnh xì xào bàn tán.

“Đây là bà xã của Sư phụ Cảnh, không phải nói là nam nhân bà (người phụ nữ giống đàn ông) sao? Như thế nào còn có vị phu nữ hơn cả Lâm Chí Linh!”

“Không phải nói cô dữ còn hơn cạp mẹ sao? Rõ ràng là tiểu nhân nói vậy!”

“Mỹ nhân như vậy sẽ đánh ông xã? Bị đánh cũng rất giá trị a!”

.

Cảnh Nhiên có điểm lúng túng nhìn nhìn người con gái bên cạnh, sợ trường hợp như vậy sẽ làm cô cảm thấy phản cảm, bất quá đây cũng chỉ là lo ngại của hắn, chỉ thấy cô dịu dàng kéo cánh tay của hắn, thủy chung bảo trì tươi cười hào phóng.

“Sở Bạch ở bên kia, đi tâm sự với anh ấy đi.” Cảnh Nhiên nhỏ giọng hỏi.

“Không được, em chỉ muốn ở bên cạnh anh.” giọng điệu dịu dàng mang theo ngọt ngào trước nay chưa có.

Cảnh Nhiên như đã bị kinh hãi, thỉnh thoảng đưa mắt ngấm trộm cô, chẳng lẽ hôm nay cô đã bị cái gì kích thích sao? Bà xã dịu dàng như vậy, hắn thật đúng là vô cùng không quen! .

“Sư phụ Cảnh, nhanh mang chị dâu vào chỗ ngồi a, mọi người đến đông đủ.” Hồ Dịch chen chúc qua mọi người, đẩy Cảnh Nhiên, muốn hắn chớ đứng ngăn người, hắn thật đúng là lần đầu tiên trông thấy người sau kết hôn còn thần hồn điên đảo đối với bà xã mình, thật sự là vô cùng kỳ lạ quý hiếm a!

“Nha.” Cảnh Nhiên lấy lại tinh thần, dặt bàn tay nhỏ bé của Trần Việt đi về hướng bàn chính, Sở Bạch ngồi ở ghế chính vẻ mặt cười nhưng không cười nhìn qua hai người bọn họ.

“Bà chủ Trần đại giá quang lâm, thật sự là vô cùng vinh hạnh a!”

Trần Việt liếc hắn, “Trường hợp như vậy, Trưởng tiệm Sở vẫn nên gọi em là Bà Cảnh, em chỉ là người nhà, không phải là bà chủ gì.” Vừa nói chuyện, vẫn không quên thẹn thùng dựa vào trong ngực Cảnh Nhiên, vợ cùng ân ái.

Khoé miệng Sở Bạch co quắp lại, miễn cưỡng cười nói: “Vây mời ngồi a.”

Trần Việt cong khóe miệng, cúi mắt xuống thu lại hào quang sắc bén lơ đãng toát ra trong mắt, trong nội tâm cô hiểu được, hôm nay có rất nhiều người chờ xem vợ chồng họ đùa giỡn, càng rất nhiều người muốn nhìn Cảnh Nhiên mặt mày thế nào.

Bất quá thật đúng là cực kỳ có lỗi, hôm nay tâm tình cô rất không tồi, khi dễ Cảnh Nhiên cũng chỉ khi dễ trong nhà là được, ở bên ngoài cô làm sao có thể cho ông xã thân ái của mình xuống đài? Thật sự là một đám ngu ngốc!

Sau đó tất cả mọi người thấy tận mắt, cạp mẹ trong truyền thuyết của Cảnh gia là con mèo ôn thuần hầu hạ ông xã của mình như thế nào, cũng rốt vỡ kính mắt trên đất.

“Ông xã, cái này mùi vị không tệ, anh nếm thử xem.” Trần Việt gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén Cảnh Nhiên, Cảnh Nhiên cứng ngắc mà đem thịt bỏ vào trong miệng, nghẹn lại! Sở Bạch cũng nghẹn lại, người bên cạnh đều nghẹn lại!

“Ông xã cái này có chút mặn, anh uống hớp trà a.” Trần Việt giúp Cảnh Nhiên rót đầy ly trà, Cảnh Nhiên vội uống một ngụm, bị phỏng ! Sở Bạch cũng bị phỏng, người bên cạnh đều bị phỏng theo.

“Ông xã, khóe miệng bị dơ, em lau giúp anh.” Trần Việt cầm lấy khăn tay thay Cảnh Nhiên lau khóe miệng, Cảnh Nhiên nghe lời cúi đầu xuống cho cô lau, mộng! Sở Bạch ngây người, người bên cạnh đều hôn mê.

Trong lòng mọi người rống giận.

Rốt cuộc là quỷ nào thiếu đạo đức táng tận thiên lương tung tin đồn? ?

Người phụ nữ mỹ lệ dịu dàng hiền lành, động lòng người như thế, tại sao có thể là cạp mẹ?? Cảnh Nhiên được hầu hạ giống như thái thượng hoàng kia làm sao có thể sợ vợ! !

Chết tiệt, lần sau đừng cho bọn họ nhìn thấy tên bịa đặt, gặp một lần đánh một lần, nhất định làm cho hắn không dám trái lương tâm bịa đặt! !

Một ngày hoàn mỹ kết thúc rồi, Trần Việt vịn chồng đã say về đến nhà, hôm nay hắn thật cao hứng a, mà mình làm thấp tư thái như vậy, cũng hừ đến hắn a, thật sự là người đàn ông đáng thương.

“Cảnh Nhiên? Hoàn toàn thanh tỉnh chưa?” Cô vỗ vỗ người đàn ông ngồi trên ghế sa lon, có điểm lo lắng.

Một lúc lâu sau, mới thấy hắn mở một đôi con mắt nổi hơi nước ra, thẳng tắp chăm chăm vào cô, đột nhiên hốc mắt ửng đỏ, ôm cổ cô, tại bên tai cô khàn khàn hô: “Bà xã, em đừng còn như vậy, anh không muốn như vậy, em vốn nên kiêu ngạo, nhìn em vì anh biến thành cái dạng này, lòng anh đau, em cứ tiếp tục khi dễ anh đi, đá anh đạp anh đều tốt, anh thích em như vậy! Ô. . .”

Nghe hắn trẻ con khóc rống, Trần Việt choáng váng, chờ hiểu được hắn nói cái gì rồi, không khỏi tức giận đến toàn thân phát run, chính mình giả làm cô gái sẵn sóc cả ngày, kết quả lại là chuyện hắn không thừa nhận.

Không thể nhịn được nữa, một chương vỗ về phía đầu của hắn, “Cảnh Nhiên, anh là tên không có tiền đồ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-em-khong-thuong-luong>